

Bret Harte

FIUL PISTOLARULUI

COLECTIA WESTERN

BRET HARTE

FIUL PISTOLARULUI

V.1.0

ROMAN - WESTERN

Traducere și adaptare de: DAN STARCU

BRET HARTE

THE HUMAN WRECK

TAUSCHNITZ PUBLISHING HOUSE, LEIPZIG

FRANCIS BRET HARTE.

Acest celebru prozator american, care are dimensiunile unui idol, ale unui simbol, se înscrie în galeria gigantilor literaturii, cum ar fi Edgar A. Poe, Fenimore Cooper, sau Jack London, etc. Odată cu el au prins viață ținuturile

îndepărtate ale West-ului.

În nuvelele și romanele sale și-au găsit locul toți aventurierii, pistolarii, jucătorii de cărți, căutătorii de aur, pieile roșii, dansatoarele din baruri, cu dramele și necazurile lor.

Deși s-a născut pe coasta estică, în statul New-York, la Albany, pe 25 august 1839, s-a simțit atras mereu de miracolul Far-West-ului, de lumea necunoscută și promițătoare care ademenea lungi convoaie de pioneri prin imensa prerie către coastele Oceanului Pacific.

Tatăl său, profesor de limba greacă la colegiul din Albany, a murit când avea numai 17 ani. Rămasă singură, mama lui n-a rezistat la chemarea aurului și a urmat lungul drum care îi ducea pe compatrioții ei spre minele din California.

Dar Francis Bret n-a avut prea mult noroc în postura de prospector. Din 1854, a devenit profesor la o școală din Sonora. Primele povestiri le-a scris în 1859, pentru o revistă din San Francisco. Publicul le-a remarcat imediat, iar destinul tânărului Bret Harte s-a schimbat.

Până atunci nimeni nu se aplecase cu atâta simțire și atenție asupra americanului de rând, nimeni nu zugrăvisese viața periculoasă și agitată a pionierului din Vestul Sălbatic. Succesul lui literar a venit rapid.

În 1868, Bret a devenit directorul unei publicații periodice căreia îi dedică toate eforturile lui. Zeci de pagini, sute de

pagini semnate de mâna lui au văzut lumina tiparului.

În 1871, a revenit la New-York spre a conduce celebra „Atlantic Monthly”. Era scriitorul cel mai citit din Statele Unite.

Apreciindu-i în mod deosebit corectitudinea limbii folosite, puritatea stilului, criticii din Anglia l-au chemat de mai multe ori la Londra spre a cunoaște consacrarea definitivă a uriașului său talent.

În 1878, a fost numit de Guvernul Statelor Unite consul în Germania. Perioada europeană s-a dovedit a fi foarte fructuoasă, în editura contelui Von Tauschnitz, din Leiptig, avea să apară, în întregime, opera literară a lui Bret Harte.

În 1880 a fost numit consul la Glasgow.

În 1885 a demisionat din acest post și s-a stabilit la Londra ca să se dedice în exclusivitate literaturii.

Poet, prozator și romancier de frunte al Americii, a lăsat în urma lui o operă vastă, apreciată pe toate meridianele lumii. Dintre cele mai cunoscute nuvele și romane ale sale se pot număra: Tabăra zgomotoasă, Maruja, O iubire în Sierra, Pădurea Carquinez, Romanul unei mine, Suzy, Clarence, Cressy, Milionarul din Los Gatos etc.

Chiar dacă în România este mai puțin cunoscut decât în Franța, Anglia sau Germania, nu trebuie uitat că primele traduceri ale lucrărilor sale s-au făcut încă din secolul trecut (Un idil din Roșeni, Coliba blestemată, Povești din țara aurului, Schițe din California).

Poate mai mult decât oricare altul, romanul de față prezintă matricea istorică, geografică și spirituală în care s-a format unul dintre cele mai importante popoare ale lumii de azi. Acesta este fundalul pe care se desfășoară drama lui Clarence Brent și a tatălui său, a familiei Silsbee, a indienilor decimați de raidurile cavaleriei americane și care căutau să se răzbune pe orice alb care le cădea în mână. Dincolo de aceasta, sensibilitatea autorului și tema dickensiană a copilului abandonat dau cărții o notă cu totul aparte, nemaîntâlnită la altele din genul western.

Dan Starcu.

CAPITOLUL I.

O câmpie imensă, de un gri închis, care în depărtare lua o ușoară tentă albastră și prezenta, din loc în loc, pete mai întunecate ce păreau ochiuri de apă.

Din spațiile unde solul era lipsit de iarbă, negru, carbonizat în interiorul cercurilor neregulate, se zăreau resturi de ziare, cârpe, cutii de conserve desfăcute, urme de cenușă.

În depărtare imaginea era dominată de o linie continuă, joasă, întunecată, care, odată cu venirea nopții, părea că pierde înghițită de pământ pentru a reapărea în zori, fără a suferi vreo schimbare de formă.

Toate acestea dădeau impresia unei deplasări neconținute spre o țintă nedefinită și, în ciuda efortului de peste zi, te făceau să crezi că seara reveneai în același loc de unde ai plecat.

Cu atât mai mult cu cât cele din jur erau aceleași, adică oamenii, cuverturile, bolta cerească arcuită deasupra ta. Pe buze și în gură simțeai același gust de praf calcaros, întâlneai același sol de gresie, iar peste toate se răspândea același miros de vită.

Astfel arăta preria în vara anului 1852 pentru cei doi copii care o priveau din fundul unei căruțe acoperită cu pânză, așa cum aveau emigranții.

Ei vedeau neconținut același spectacol ce dura de două săptămâni fără vreo modificare, cât de mică. Și totuși nu arătau a fi nici mirați, nici plictisiți.

Doar când se porneau să meargă pe jos, pe lângă căruțe, cei din convoi deveneau unicul izvor de mișcare în acel tablou neschimbat.

Una dintre căruțe purta pe prelată următoarea inscripție,

formată din litere mari și negre: „În drum spre California”. Inscripția alteia era astfel concepută”, „Râmă, purcelule, altfel vei crăpa”. Nici una dintre acestea nu trezea însă în mințile copiilor cea mai mică idee de glumă.

Era poate nepotrivit de căutat un raport între oamenii cu figuri serioase care, din când în când, mergeau pe lângă căruțe și păreau tot mai triști și mai îngrijorați, pe măsură ce ziua se scurgea și gluma aceea ce data deja de mult timp. Totuși, cei doi copii nu aveau impresii chiar identice.

Cel mai mare, un băiat de vreo unsprezece ani, părea străin de obiceiurile și uzanțele unui trai ce părea firesc familiei fetei de șapte ani ce-i era tovarășă de drum.

Hrana, fără pretenții, era pregătită cu mai puțină îndemânare decât cea cu care fusese el obișnuit.

Existau relații mutuale între acei oameni ce prezentau o anume libertate, lipsă de jenă, o simplitate ce mergea până la grosolănie în treburile lor cotidiene. Chiar și limbajul lor îi era uneori neinteligibil.

Dormea îmbrăcat, învelit în cuverturi. Simțea că, în ceea ce privea curățenia, nu putea conta decât pe el însuși și că trebuia să rezolve singur problemele legate de procurarea apei și a prosoapelor. Dar probabil că, luând în considerație tinerețea lui, lucrurile acelea nu îl frapau decât ca noutăți.

Mânca, dormea bine și găsea că viața era veselă.

Doar că, din când în când, bădărănia însoțitorilor săi ori ceva mai rău, indiferența lor, îl făceau să-și simtă dependența, trezindu-i în adâncul sufletului sentimentul nelămurit al unui tratament injust care îi era impus și, deși acel sentiment nu se traducea prin cuvinte adresate semenilor săi, iar el însuși făcea mari eforturi pentru a-l îndepărta, totuși se păstra latent în conștiința sa de copil.

Pentru cei din convoi, era un copil încredințat expediției, la Saint-Jo, de către o rudă a mamei sale vitrege și trebuia dus unei alte rude, din Sacramento.

Cum mama sa vitregă nu-i spusese măcar adio și făcuse totul pentru a-l îndepărta de la ruda unde locuise în ultima vreme, se gândea că toată acțiunea ei nu avea alt scop decât de a-l abandona.

Convoiul considerase lucrurile în același mod ca și copilul, de aceea nimeni nu reflectase mai mult asupra faptelor respective. Cât li se oferise pentru drumul său?

Nu știa, își amintea numai că i se recomandase ca în orice împrejurare, „să le fie util”.

Ceea ce și făcuse de îndată ce i se ivise ocazia, chiar dacă uneori își demonstrase neîndemânarea de începător, dar nu se cerea prea multă muncă gospodărească într-un convoi în care fiecare avea partea lui de treabă și unde existența i se părea a fi o plimbare fără de sfârșit. Nici măcar nu remarcase că fusese tratat cu totul aparte, că beneficiase doar în mică măsură de bunătatea doamnei Silsbee, soția celui care conducea trupa.

Îmbătrânită înainte de vreme, arătând destul de rău, hărțuită de griji, ea nu avea nici măcar răgazul să-și demonstreze mai clar tandrețea maternă pentru fiica sa.

Îi trata pe cei doi copii în același mod, adică la fel, imparțial, cu un mormăit de veșnică nemulțumire.

Ultima căruță pârâia, se deplasa încet și cu mare greutate.

Copitele boilor ce-i formau atelajul scoteau uneori zgomote surde prin praful drumului, ridicau în jurul lor mici nori asemănători celor de fum, de fiecare parte a pistei urmate de ei. În interiorul acestui nor, copii se jucau de-a „negustorul cu prăvălie”.

Fetița, în rolul cumpărătoarei bogate și mofturoase, făcea târguiala cu băiețelul care se instalase în spatele unei lăzi cu vechituri ce ținea locul tejghelei și îi vindea toate lucrurile pe care i le ofereau împrejurările. I le prezenta fie sub propriul lor nume, fie sub altele, mai atrăgătoare.

Ea își plătea cumpărăturile cu dărnicie și ușurință, prin intermediul unor bucăți de hârtie.

Dacă trebuia să-i dea rest nu era nici o problemă, nu avea decât să rupă o foaie în bucăți mai mici și treaba era ca. Și rezolvată. Pe măsură ce mărfurile erau vândute și îi rămâneau tot mai puține, le schimba denumirile, iar ea cumpăra același articol, spunându-i însă altfel.

Totuși, deși toate condițiile păreau favorabile unui

comerț înfloritor, afacerile erau prea puțin animate.

— Să vă arăt o pânză de cea mai bună calitate pentru draperii. Nu costă decât patru șilingi yardul și e de lățime dublă, îi zise băiatul, ridicându-se și sprijinindu-se cu mâinile de tejghea, așa cum văzuse că fac negustorii. Asta e lână pură și se comportă foarte bine la spălat, adăugă el cu gravitate.

— Mai bine îmi fac târguielile la Jackson, îi replică fata cu duplicitatea instinctivă specifică sexului ei în materie de cumpărături.

— Foarte bine! Atunci nu mă mai joc cu tine, îi răspunse băiatul.

— Mi-e totuna.

Imediat băiatul răsturnă tejgheaua și cuvertura înfășurată, ce fusese atât de tentantă pentru cumpărătoare, căzu pe podeaua căruței. Acest lucru îi sugeră, fără îndoială, o nouă idee negustorului de acum câteva minute.

— Ia zi, ești de acord să ne jucăm de-a cumpărătorii de lucruri vechi și deteriorate? Voi pune toate lucrurile talmeș-balmeș, iar apoi le voi vinde în pierdere.

Fata își ridică ochii spre el.

Ideea era îndrăzneță, nouă și atrăgătoare. Dar Suzy răspunse:

— Nu!

Fără îndoială că mai mult din obișnuință.

Își luă de jos păpușa, iar băiatul trebui să-i facă loc să treacă în partea din față a căruței.

Incidentul se încheie brusc prin această nepăsare totală, această indiferență, lipsa oricărei răspunderi ce este specifică tinerelor animale. Dacă vreunul dintre ei ar fi putut să plece de acolo cu câteva lovituri de aripă sau prin câteva sărituri, ar fi făcut-o fără nici o șovăială, asemeni unei păsări sau unei veverițe.

Căruța mergea mai departe.

Tânărul putu să vadă că unul dinte conducători se așezase în spatele vehiculului care îi preceda. Celălalt părea să meargă adormit prin praf.

- Clarence, zise fata.
- Fără a întoarce capul, el îi răspunse:
- Susy.
- Ce vei face? îi întrebă fata.
- Ce voi face? repetă el.
- Când vei fi mare! îi strigă ea.
- Clarence ezită.

Planul său, bine conceput de mai multă vreme, era să se facă pirat. Un pirat necruțător, dar care să știe cum să-și aleagă prada. Mai demult, citise într-o carte pe care se vedeau numeroase urme de degete, numită „Ghidul din prerie”, la pagina unde era vorba despre fortul Laramie și Kit Carson, că acesta preferase cariera de călăuză sau însoțitor, fiindcă era mai accesibilă și mai puțin periculoasă.

Totuși, din compasiune pentru starea de ignoranță în care se afla Susy, nu îi pomeni nimic despre acele două proiecte și îi răspunse cu simplitatea specifică oricărui tânăr american:

- O să mă fac președinte!

Asta nu-l obliga cu nimic, nu-l angaja deloc să se chinuie ca să facă o descriere în continuare. În alte ocazii similare, domni bătrâni și binevoitori îl aprobaseră, mângâindu-l pe cap cu palmele.

— Eu o să mă căsătoresc cu un preot, zise Susy, o să cresc păsări și o să am o mulțime de lucruri, îmbrăcăminte pentru copii, mere, marmeladă, melasă, boarfe pentru bebeluși, chiar și carne de porc, atunci când se va tăia câte unul.

Ea se așezase pe dușumeaua căruței. Îi întoarse spatele și își legăna de zor păpușa. El putea să-i vadă capul rotund și părul ondulat, iar mai jos genunchii goi, cu gropițe, pe care îi ținea ridicați și pe care încerca să-i acopere cu marginea cămășuței ei scurte.

— N-aș vrea să ajung soția unui președinte, murmură ea după o clipă de pauză.

- Nici n-ai putea.
- Aș putea, dacă aș vrea.
- Ba nu.

- Ba da!
- N-ai putea.
- De ce?

Fu încurcat când i se ceru un răspuns. De ce era atât de convins de acea imposibilitate? Clarence își dădu seama că nu avea nici un motiv plauzibil și astfel urmă o liniște îndelungată.

Căldura și praful erau sufocante. Căruța părea că abia se mișca.

Clarence contempla desenul pe care îl lăsa în urma lor drumul făcut de convoi.

Apoi se ridică și merse lângă ea. Încalecă tăblia de lemn ce constituia un fel de capac pentru căruță.

— Vreau să cobor, îi zise, ridicându-și piciorul.

— Mama a spus să nu faci asta.

Clarence nu-i răspunse ci se dădu jos, pe pământ, lângă roțile ce se învâртеau încet. Îi era ușor să se țină de un ciot fără ca să fie obligat să meargă mai repede.

— Clarence.

Își ridică privirea spre ea.

— Ajută-mă să cobor.

Își pusese deja pe cap pălărioara de paie și se ridicase în picioare, ținându-se de o margine de lemn cu micile ei brațe, cu o încredere atât de mare încât băiatul nu o putu refuza.

O prinse în brațe cu îndemânare.

Se opriră o clipă și lăsară vehiculul greu să se îndepărteze de ei balansându-se în dreapta și în stânga, ca și cum s-ar fi luptat cu valurile mării pe timp de furtună.

Rămaseră pe loc, până ce se îndepărtă mai mult de o sută de yarzi, apoi, cu un tremurat de frică, în parte real, în parte prefăcătorie, alergară și o prinseră.

Reluară jocul de vreo două-trei ori, până când obosiră și se saturară, apoi porniră în urma căruței cu un pas leneș, ținându-se de mână.

Puțin mai târziu, Clarence exclamă:

— Privește, Susy!

Ultima căruță se îndepărtase de ei. În spațiul care îi

separa apăruse un animal extraordinar.

De la prima privire s-ar fi spus că era un câine, dar unul bătut, obraznic, fără stăpân, un vagabond mai curând decât un animal cinstit care pierduse legătura cu vreun conducător de convoi. Și cât era de costeliv, de prăfuit, răpciugos, molatec, amețit și, mai ales, ce aer de vagabond avea!

Dar când îl priviră mai de aproape, văzură că părul său gri de pe spinare forma un fel de coamă ridicată, că pe părțile laterale avea pete întunecate ce păreau vânătăi, că ridicătura bruscă a umerilor sale era o trăsătură de construcție și nu se datora fricii.

Când își ridică înspre ei capul, ca o provocare, îi văzură buzele subțiri, prea scurte pentru a-i acoperi dinții albi, retrase pentru a-i permite să rânjească în continuu.

— Vino la mine, cățelule! îi zise Clarence cu voeciune. Măi cățelușule, vino aici!

Susy izbucni într-un râs triumfător.

— Nu e un câine, nepriceputule, e un coiot! Clarence se înroși.

Nu era prima oară când fetița unui pionier îi dovedea că știa mai multe decât el.

Se grăbi să-i răspundă, pentru a-și ascunde greșeala:

— Nu contează, tot îl voi prinde! Nu este mai de soi decât alții...

— N-o să poți, îi zise ea, scuturându-și pălăria de paie. Fuge mai repede ca un cal.

Totuși, Clarence, urmat de Susy, fugi după el.

Când ajunseră la vreo douăzeci de picioare de el, ciudata creatură, aparent fără nici un efort, făcu două sau trei salturi oblice și păstră aceeași distanță ca înainte.

Reîncepură de trei - patru ori vânătoarea, cu mai mult sau mai puțin entuziasm, dar animalul îi evită de fiecare dată cu salturile sale în lateral, fără a bate însă în retragere în mod normal din fața lor.

În cele din urmă își dădură seama că nu-l puteau nici prinde, nici speria.

Această concluzie fu formulată de Susy, care zise cu un

aer semnificativ:

— Clarence, nu ține.

Clarence luă de jos o bucată întărită de pământ și, după ce fugi câțiva pași, o aruncă spre coiot.

Țintise bine și astfel atinse animalul pe unul dintre șoldurile sale.

Acesta sări în sus, scoase un țipăt scurt, ce semăna cu un lătrat furios și dispăru.

Clarence se întoarse la prietena lui cu un aer victorios.

Ea privea însă cu atenție în partea opusă și, pentru prima oară, el observă că animalul îi înconjurase, deplasându-se într-un semicerc.

— Clarence, zise ea, abia zâmbind.

— Ce e?

— Căruța, a plecat.

Clarence tresări. Era adevărat.

Nu plecase doar căruța lor, ci dispăruse tot convoiul cu boii și oamenii care-i conduceau. Totul dispăruse atât de repede și de complet, încât părea luat de ciclon sau înghițit de pământ.

Doar un noruleț de praf mai stăruia deasupra solului, dar foarte departe, indicând poziția trupei.

Imensa câmpie lipsită de hotare se întindea în fața lor până spre locul unde apunea soarele, fără să mai păstreze însă nimic din ceea ce ar fi însemnat viață sau mișcare. Marea boltă de cristal, plină de praf și de foc în timpul zilei, de întuneric și stele în timpul nopții și care li se păruse întotdeauna o cupolă construită în jurul lor pentru a-i ține închiși înlăuntrul ei, se ridicase într-un fel pentru a lăsa convoiul să treacă, reînchizându-se apoi deasupra lor.

CAPITOLUL II.

Prima lor senzație fu aceea a oricărui animal ce devine liber.

Se priviră unul pe altul în liniște, cu ochii scânteietori, respirând adânc. Numai că străfulgerarea sălbăticiei spontane se risipi imediat.

Susy întinse mâna ei micuță și se prinse cu putere de vesta lui Clarence.

Băiețelul o înțelese și îi zise:

— Nu sunt prea departe și se vor opri de îndată ce vor băga de seamă că nu suntem în căruță.

Începură să meargă mai repede.

Urmăriseră, în fiecare zi, mersul soarelui și urmele lăsate de căruțe, lucruri ce reprezentau adevărate călăuze care nu puteau greși. Aerul proaspăt al preriei, dincolo de praful care izbutea să pătrundă peste tot și mirosul de vită transpirată îi reconfortau.

— Nu trebuie să ne fie deloc teamă, zise Susy.

— De ce să ne fie teamă? întrebă Clarence cu dispreț. Pronunță cuvintele cu atât mai decis cu cât își aminti deodată că, de mai multe ori, îi lăsaseră singuri timp de câteva ore în căruță fără a veni cineva ca să-i vadă. Absența lor putea deci să nu mai fie remarcată decât atunci când convoiul s-ar fi oprit pentru a face tabăra, odată cu căderea nopții, adică peste cel puțin două ore.

Nu alergau foarte repede dar, fie că erau mai obosiți decât crezuseră, fie că aerul era mai rarefiat, li se părea că respirau mai repede și mai greu decât s-ar fi așteptat.

Deodată, Clarence se opri.

— Iată-i!

Indică îndată, cu degetul, un mic nor de praf care se ridica aproape de linia orizontului și deasupra căruia se zări, pentru câteva clipe, silueta unei căruțe, numai că aceasta dispăru, spre dezamăgirea lor.

Și, chiar în momentul când ochii lor se fixaseră în partea aceea, ca printr-un miraj feeric, norul fu iar înghițit de pământ, convoiul redeveni invizibil și pista rămase iar pustie.

Ei nu știau că preria, în aparență perfect plată, se compunea de fapt din felurite ondulații succesive și că ai lor, dispărând, nu făcuseră altceva decât să coboare pe partea cealaltă a unei pante. Dar ei nu se gândeau deloc la așa ceva, ci doar la dezamăgirea lor, la profunda lor dezamăgire, ceea ce puse în evidență neliniștea ce se ascunsese la unul sau la altul.

Fata fu prima care nu mai putu rezista și izbucni în lacrimi fierbinți. Acea simplă manifestare a slăbiciunii fu suficientă pentru a trezi în băiat mândrie și putere.

Ei încetaseră de a mai dovedi, împreună, aceeași suferință. Băiatul devenise protectorul ei și, în momentele respective, se simțea de două ori mai plin de răspundere decât înainte.

N-o mai privea ca pe egala sa, n-o mai trata cu aceeași sinceritate.

— Degeaba plângi, nu-ți este de nici un folos, îi zise cu o anumită bruschete. Hai liniștește-te! Într-un minut se vor opri și vor trimite pe cineva să ne caute. Chiar m-ar mira dacă nu cumva cineva e deja pe urmele noastre în acest moment.

Dar Susy, care datorită perspicacității ei feminine prinse că suna ceva fals în vocea lui, se aruncă asupra lui și începu să-l bată în piept cu toată puterea de care se făceau capabili micii ei pumni.

— Nu vin! Nu vin! Nu vin! Știi asta foarte bine! Atunci cum îndrăznești...

Epuizată de efortul făcut, ea se întinse deodată la pământ, închise ochii hotărâtă și strânse în mâini câteva fire de iarbă uscată.

— Ridică-te! Îi zise băiatul, cu figura palidă, însă hotărâtă, așa încât părea mult mai în vârstă.

— Lasă-mă, îi zise ea.

— Deci vrei să plec singur... Să te las aici, îi mai spuse

băiatul. Susy deschise cu iuțeală ochii ei mari și albaștri din umbra pălăriei sale și privi chipul lui atât de schimbat.

— Da.

Se prefăcu a se îndepărta, dar nu voi decât să privească de pe o înălțime oarecare soarele ce se apropia de apus.

— Clarence!

— Cee?

— Ia-mă cu tine!

Îi întinse mâinile.

O ridică atent în brațe în timp ce ea își lăsa capul pe umărul lui.

— Acolo! Acum! Îi zise ceva mai vesel. Vei privi într-acolo, eu în partea cealaltă și în câteva clipe vom ajunge.

Ideea păru că-i place lui Susy.

După ce Clarence făcu câțiva pași clătinându-se puțin, ea îi vorbi iar:

— Vezi ceva, Clarence?

— Deocamdată nu.

— Nici eu.

Similitudinea percepțiilor lor păru să o satisfacă. În curând, cântărea mai mult în brațele lui: adormise.

Soarele își urma drumul spre odihnă. Linia orizontului mușcase bine din el. Clarence îl privea cu ochii săi obosiți de momentele prelungite în care atenția îi fusese atât de mult solicitată. Uneori, razele strălucitoare încă păreau să-l jeneze în căutările sale și îi solicitau privirea la o probă destul de dură.

Aburii, în pânze negre, pluteau la orizont, formând uneori figuri rotunde ce păreau discuri solare și străluceau când se ridicau de la suprafața întunecată a câmpiei.

Se hotăra să nu mai privească înainte decât după ce a numărat până la cincizeci, ba chiar până la o sută, dar constată că rezultatul se dovedea același. Nu vedea altceva decât o câmpie imensă și pustie.

Discul solar era de un roșu aprins, o nuanță minunată. Se părea că razele sale vor aprinde preria.

Clătinându-se sub povara lui, încercă să se gândească și la altceva, închipuindu-și cum își vor da seama de lipsa lor

cei din convoi. Crezu că aude disputa plângăreață și zadarnică având ca subiect locul unde puteau fi ei găsiți, discuție ce începea ori de câte ori venea seara și urmau să-și aleagă un loc unde să-și facă tabăra.

Auzea vocea lui Jack Silsbee care, mormăind, se apropia de căruța lor ca să le spună:

— Hai, coborâți amândoi, ne grăbim!

Auzea apoi ordinul repetându-se cu o voce mai ursuză. Vedea chipul iritat al lui Silsbee, bărbosul, care verifica de mai multe ori, prompt, căruța goală. Auzea întrebându-se:

— Ce s-a întâmplat cu țâncii?

Întrebarea lui se transmitea de la căruță la căruță.

Urmau câteva înjurături. Vocea puternică, răgușită, a doamnei Silsbee care-și apostrofa soțul, furia și supărarea ce o făceau să trimită un detașament în căutarea lor.

Silsbee și unul dintre cei angajați plecau vociferând și blestemând, da, blestemând, după el, Clarence, care fiind cel mai mare trebuia să fie și răspunzător de faptele țâncilor.

Lipsa copiilor le-ar fi trezit, probabil, o anumită frică, dar Clarence nu se aștepta deloc să-i vadă manifestând bunătate sau măcar milă după ce i-ar fi regăsit.

Ideea aceasta îi susținu moralul. Perspectiva unei dovezi de simpatie l-ar fi necăjit.

Făcu un pas greși și fu nevoit să se oprească pentru a nu cădea în față.

Nu mai putea merge în continuare.

Îi lipsea aerul. Era plin de sudoare. Picioarele îi tremurau. Avea un bâzâit în urechi, iar discuri roșii, asemănătoare soarelui, se iveau pretutindeni în jur. Se asemănau atât de mult cu niște pete de sânge!

În dreapta drumului pe care-l urmase se ridica o colină mică unde i se păru că s-ar putea odihni în liniște, supraveghind în același timp orizontul.

După ce se apropie de aceasta, își dădu seama că nu era decât o tufă deasă de iarbă și crengi, care crescuse mai înaltă decât cele din jur. Se opri acolo și se prăbuși, după ce-și așezase cu grijă povara. Dar, dacă locul nu-i permitea

să domine împrejurimile, era cel puțin un adăpost bun și un culcuș moale pentru Susy. Fata își făcea siesta obișnuită de după-amiază și acolo unde o culcase era protejată, până la un punct, împotriva vântului răcoros care se pornise ca să sufle dinspre apus.

Copleșit el însuși de oboseală, nu îndrăznea însă să se lase furat de toropeală, deși aceasta îl pândeă. Clarence rămase așezat, aproape ingenunchiat, lângă Susy, susținându-se cu o mână, în parte ascunsă în ierburile înalte și cu ochii fixați mereu spre câmpia pustie.

Discul roșu, înghițit treptat de pământ, își arunca ultimele raze lungi de lumină, divergente ca lamele unui evantai, pe deasupra uriașului spațiu fără hotare și copilul își imaginează că și soarele își întindea degetele pentru a-i găsi pe cei doi rătăciți. Și cum una dintre cele mai lungi raze ajunse până la adăpostul lor, Clarence își închipui chiar că aceasta putea servi drept călăuză lui Silsbee și celorlalți căutători.

Făcu un efort, se ridică în picioare și reuși să se țină drept, deși se clătina ușor, în lumina aceea.

Dar raza dispăru chiar în clipa în care Clarence se așează iar jos pentru a-și continua veghea.

Totuși, cunoștea faptul că încă un timp se va vedea destul de bine și că, după ce a dispărut misterioasa apoteoză solară, obiectele vor căpăta contururi mai clare și mai bine definite ca în oricare alt moment al zilei.

Și când, după acea manifestare de milă, spada de flăcări se retrase în teaca ei, după ce se agitase atât între el și convoiul dispărut, ochii săi exprimau, în sfârșit, un sentiment de ușurare, de liniște sufletească.

CAPITOLUL III.

După apusul soarelui se făcu o liniște adâncă.

Clarence auzea foarte clar respirația ușoară a lui Susy și credea chiar că percepe bătăile propriiei sale inimi în muțenia totală ce cuprinsese natura.

De fapt, în timpul întregului traseu parcurs peste zi, scârțâitul monoton al roților și al osiilor se auzise mereu și chiar liniștea ce se cobora noaptea în tabără era tulburată, mai mult sau mai puțin, de mișcările oamenilor căzuți pradă somnului în căruțele ce le deveneau culcușuri, dar și de respirația animalelor de tracțiune. Acolo însă nu se percepea nici un fel de zgomot, nici o mișcare.

Scâncetul lui Susy ori chiar vocea lui Clarence ar fi risipit acea vrajă care-i stăpânea. Dar rolul salvatorului resemnat, pe care și-l asumase cu o voință din ce în ce mai fermă, îl împiedica să tulbure tăcerea adâncă chiar și cu un murmur.

Susy avea să se trezească destul de repede și avea să sufere, poate, de foame și de sete.

Ce avea să facă atunci?

Dacă ajutoarele atât de mult dorite ar fi sosit atunci, în timp ce ea dormea acolo, una dintre soluțiile pe care o gândise cu căpușorul lui, ar fi fost să le-o redea alor ei în somn, fără ca fata să fi avut timpul necesar ca să-și manifeste teama sau suferința.

În felul acela ar fi fost mai puțin blamat, iar ea mai nepăsătoare față de necazul ce se abătuse asupra lor.

Dar dacă ajutorul n-ar fi venit? Refuză să se mai gândească la așa ceva.

În fine, când le va fi sete poate că vor avea șansa să plouă. În orice caz, va culege roua ce se așează pe ierburi în fiecare dimineață.

Își va scoate cămașa pentru a o strânge și va arăta, de bună seamă, ca un marinar naufragiat.

Era o imagine plăcută, care îl făcu să zâmbească.

Redeveni serios. Se simțea devenind mai matur și înțelegea că în abandonul acela creștea parcă foarte repede.

Se făcu tot mai întuneric.

Probabil că în momentele acelea se inspectau căruțele. O altă îndoială îl asalta.

Se odihni puțin și i se păru mai indicat să facă tot ce era posibil ca să profite de ceea ce rămăsese din zi, înainte ca toată lumina să dispară la apus și să nu mai fie nimic vizibil după care să se călăuzească.

Exista însă riscul de a o trezi pe Susy și pentru ce fel de rezultat?

Teama de a se găsi iar în fața fetei speriate de a nu putea să o liniștească, îl decise în cele din urmă să o lase să doarmă.

Simțind nevoia să facă ceva se furișă dincolo de iarbă, până la pista prăfuită și marcă punctele cardinale, astfel încât să le recunoască în orice clipă, trasând un W mare pentru vest. Inventivitatea lui copilărească îi provoacă o plăcere deosebită.

Să fi avut o prăjină, un băț sau chiar o creangă ca să agate sus batista și să o fixeze astfel deasupra tufei! Ar fi fost un semnal foarte bun pentru a le indica poziția celor care-i căutau, în cazul când el n-ar fi rezistat oboselii și ar fi căzut răpus de somn. Cât de mulțumit ar fi fost! Dar preria era lipsită cu totul de arbuști sau de arbori.

Nu-i trecu prin cap că omisiunea aceea și deficiențele reliefului aveau să-i salveze dintr-un pericol mai mare decât cele pe care și le imagina.

Pe măsură ce se cobora întunericul, vântul se pornise și trecea prin câmpie murmurând un suspin prelung ce câștiga în putere. Curând, toată întinderea adâncită până atunci într-o liniște totală, păru că se trezește la viață prin vaiete vagi, sunete nesfârșite, gemete joase.

Uneori, Clarence avea impresia că aude chemările unor voci îndepărtate, alteori i se păreau niște șoaapte izvorâte chiar din apropierea lui.

În liniștea ce se cobora după fiecare rafală de vânt, percepea scârțâitul căruței, zgomotele surde făcute de copitele boilor sau fragmente din conversații neterminate, care se întrerupeau tocmai când își pregătea mai bine urechea pentru a le prinde sensul.

Tensiunea aceea pe care și-o impunea pentru a asculta cât mai bine începu să-i tulbure mintea, așa cum lumina soarelui îi încețoșase privirea și o toropeală ciudată îl cotropi, încetul cu încetul.

Sări în picioare. O siluetă ce se mișca apăruse neașteptat între el și orizont. Se găsea la mai puțin de douăzeci de yarzi distanță, atât de clar decupată pe fondul încă luminos al cerului! I se părea că se apropia de el.

Trebuia să fie o ființă omenească, dar era atât de deșirată, de fantastică și, în același timp, de urâtă, atât de neobișnuită în extravaganța ei, încât i se părea produsul unui vis copilăresc.

Ființa era călare, dar constată o disproporție grotescă între el și dimensiunile minuscule ale poneiului ce îi servea la transport, ale cărui picioare subțiri erau fixate și înfipite bine în praf. Nemișcarea acelei siluete îi dădu senzația că se găsea în prezența unuia refugiat de la un bâlci, așa cum văzuse în ultimul oraș prin care trecuse.

Omul purta o pălărie fără calotă și marginile îndoite, rebut al unei regiuni civilizate, pe care era prinsă o pană de curcan. Pe umeri avea aruncată o cuvertură cu pete, zdrențăroasă, abia ascunzând picioarele vopsite ce-i păreau acoperite de un pantalon colorat în galben murdar. Ținea într-o mână o pușcă. Examina cu atenție un punct îndepărtat, aflat pe altă direcție decât se găseau copilași, spre est de ascunzătoarea lor.

În curând, o duzină de pași sprinteni, dar făcuți fără zgomot de ponei, îl purtă pe necunoscut înspre partea lor dreaptă. El își păstra însă privirea fixată spre acel punct misterios de la orizont.

Îi era imposibil să se înșele! Profilul semitic al acelei figuri pictate, nasul mare și curbat, pomeții osoși, gura mare, ochii înfundați în orbite, părul neted, lung și în șuvițe, toate

acele amănunte indicau un indian, poate că nu ființa pitorească pe care și-o imagina Clarence, dar, oricum, un indian.

Băiatul era neliniștit, neîncrezător, ostil, dar totuși nu manifesta frică.

Privea figura aceea bestială cu superioritate specifică unei ființe mult mai inteligente.

Contempla semi-atitudinea celui din fața lui cu disprețul conștient al unui om îmbrăcat, acea individualitate inferioară cu desconsiderația unei rase mai evolute.

Totuși, când, o clipă mai târziu, silueta se întoarce și dispăru printre undulațiile dinspre vest, Clarence simți că îl trec fiorii, fără să-și dea seama de ce.

Nu se îndoia că acea apariție grotească, pigmeul acoperit de vopsele, reprezenta însăși amenințarea sumbră a morții ce trecuse la numai câțva pași de ei.

— Mamă!

Era vocea lui Susy, care se trezea tocmai atunci. Poate că percepusese, printr-un fel de instinct, teama pe care o trăia micuțul ei tovarăș.

— Ssst!

Își îndreptă privirea chiar atunci spre punctul pe care îl supraveghease indianul. Acolo era ceva!

O linie întunecată abia se putea desluși prin negura ce domina câmpia.

Câteva momente nici nu îndrăzni să dea o formă precisă gândurilor sale.

Trebuia să fie un alt convoi ce venea către ei! Și, dacă ar fi judecat după rapiditatea mișcărilor acestuia, oamenii din trupă dispuneau de cai, pe care îi grăbeau pentru a ajunge într-un loc prielnic unde să instaleze tabăra din timpul nopții. Nu se așteptase deloc să primească ajutor într-un asemenea fel... Iată ce deslușiseră ochii mult mai bine antrenați ai indianului și care fusese pauza fugii lui grabnice.

Convoiul se apropia de ei la trap rapid. Evident, era bine organizat. Se compunea din cinci sau șase căruțe și mai mulți cavaleri pentru escortă.

În jumătate de oră urma să ajungă la ei.

Totuși, Clarence se feri să o trezească pe Susy care căzuse iar în somnul ei greu. Ținea încă la ideea lui încăpățânată de a o salva mai întâi. Își scoase vesta pentru a-i acoperi umerii și îi aranja culcușul.

Aruncă iar o privire spre convoiul care se apropia.

Dintr-un motiv inexplicabil, acesta deviasse către stânga lui, își schimbase deci direcția. Abandonase pista care l-ar fi condus către ei?

Peste zece minute, convoiul ar fi fost pe aceeași linie cu el, la o distanță de o milă și jumătate.

Dacă ar fi trezit-o atunci pe Susy, era sigur că teama ar fi paralizat-o și el n-ar fi putut să facă nici măcar jumătate din drumul acela cărând-o în brațe...

Îi rămânea doar să fugă în întâmpinarea oamenilor aceia și să le ceară ajutorul. Dar asta însemna să o lase singură, în noapte și nu voia cu nici un preț! Dacă s-ar fi trezit, n-ar fi fost exclus să moară de frică sau să pornească orbește, fără vreo țintă, prin prerie, unde s-ar fi pierdut cu ușurință. Nu, trebuia să lase convoiul să treacă și, odată cu acesta, ultima lor speranță de salvare...

I se puse un nod în gât. Reuși să-l înghită și astfel se calmă iar, cu toate că vântul nopții îi dădu frisoane.

Convoiul ajunsese aproape pe aceeași linie cu el. Între băiat și salvatorii săi se găsea cel mai mic spațiu ce-i despărțea. Nu se putu abține și ieși alergând din ierburile înalte, agitându-și pălăria de paie deasupra capului cu slaba speranță că va atrage atenția. Nu ajunsese însă prea departe, căci, întorcându-se puțin văzu mișcându-se tufa de iarbă ce abia se distinge de restul câmpiei.

Acest lucru tranșă pe loc întrebarea care îl chinuia până atunci: nu trebuia să se îndepărteze.

Ar fi reușit să ajungă la convoi și să aducă ajutor, dar cum o vor mai găsi pe Susy în imensitatea preriei?

Urmări din ochi trupa ce se îndepărta încet. Continua, automat, să-și agite pălăria, fără a-și pune mari speranțe în gestul său, pășind prin fața tufei de iarbă și crengi, ca și cum și-ar fi luat rămas bun de la ultima speranță.

Deodată, i se păru că trei dintre cavalerii de escortă, care precedau prima căruță, își schimbaseră formele. Nu mai erau niște siluete clar delimitate, alungite și negre, ce se desenau la orizont... Mai întâi își pierduseră claritatea, deveniseră parcă mai greu de distins, apoi începură a se alungi și mai mult, îngustându-se, până ajunseră ca niște semne de exclamare.

Continua să-și agite pălăria. Siluetele se alungeau și se subțiau mai departe.

Atunci înțelese.

Cele trei siluete își schimbaseră formele pentru că erau călăreți din escortă ce se îndreptau spre el!

Se întoarse și fugi lângă Susy pentru a se asigura încă o dată că fetița dormea, căci dorința lui de neînțelese de a o salva fără ca ea să știe era mai puternică decât bucuria ajutorului care se apropia. Ea era cufundată într-un somn adânc, lipsit de griji, chiar dacă uneori se mai mișca.

Alergă iar spre călăreți.

Aceștia parcă se opriseră.

Ce făceau, de ce nu mai avansau?

Deodată, un fulger orbitor țâșni de la unul dintre ei. Clarence auzi cum îi trece pe deasupra capului un șuierat, ca și cum o pasăre invizibilă și-ar fi luat zborul chiar de lângă el. Înțelese că se trăsese asupra lui. I se făceau semnale ca unui tâlhar! În momentul acela și-ar fi dat viața pentru o pușcă. Cu toată spaima că se expunea gloanțelor, continua să facă semne cu pălăria.

Atunci un călăreț se desprinse din grup și se lansă impetuos spre el. Pe măsură ce se apropia, lua dimensiuni impunătoare, gigantice, formidabile, ce se decupau în obscuritatea prin care îl percepea. Deodată își aruncă pușca la pământ și, făcând gesturi însuflețite celorlalți, le strigă cu vocea sa bărbătească, sigură și calmă:

— Opriți! Nu mai trageți! Nu este un indian, ci doar un copil. Puțin după aceasta ajunse lângă Clarence și se aplecă asupra lui impunător și protector.

— Hello! Ce mai e și asta? Ce faceți aici?

— M-am rătăcit de convoiul domnului Silsbee, îi răspunse

Clarence arătând spre apusul ce în momentele acelea era cufundat în cel mai deplin întuneric.

— Rătăcit? De când?

— Cred că de trei ore. Îi așteptam să se întoarcă după mine și să mă caute, mai adăugă Clarence, ca o scuză, la explicațiile pe care i le dădea omului uriaș și binevoitor.

— Și aveți de gând să stați aici și să-i așteptați?

— Da, așa mă gândeam. Până în momentul în care v-am zărit...

— Atunci de ce naiba nu ați mers drept spre noi în loc de a bântui pe aici și de a ne abate de la drum? Băiatul aplecă privirea în pământ. Avea, într-adevăr, motivele sale, întemeiate, dar începu să le considere stupide și prea puțin serioase pentru a le prezenta bărbatului impunător.

— Din fericire pentru dumneata, suntem cu ochii pe indieni, reluă necunoscutul. Fără asta nu v-am fi remarcat. V-am pus viața în pericol trăgând asupra voastră. Dar ce idee ați avut ca să stați în locul acesta?

Băiatul nu răspunse.

— Clarence, se auzi o voce slabă, abia șoptită, dinspre tufă, iarnă cu tine!

Bubuiturile o treziseră pe Susy.

Necunoscutul se întoarse repede spre locul de unde se auzise glăsciorul.

Clarence tresări și își recapătă aplombul.

— Vedeți, iată ce ați făcut, ați trezit-o! îi zise el omului. Din cauza asta stăteam aici. Nu puteam să o duc în brațe până la voi. Nu puteam nici să o fac să meargă prin noapte, fiindcă îi era prea frică. Dacă aș fi plecat singur și s-ar fi trezit, n-aș mai fi găsit-o niciodată prin prerie.

Fetița era în siguranță, de acum nu-l mai interesa nimic. Omul îi privi pe rând.

— Deci, spune el calm, nu ați venit la noi din cauza surorii dumneavoastră?

— Nu e sora mea, răspunse imediat Clarence. E o fetiță, fiica doamnei Silsbee. Mergeam în căruță și am coborât. A fost din vina mea, eu am ajutat-o să coboare.

Cei trei oameni își conduseră caii astfel încât îi

Înconjurară și stăteau aplecați asupra lor, cu mâinile prinse de genunchi și capetele întinse.

— Deci, zise pe un ton grav cel care vorbea pentru ei, prietene, erați hotărât să rămâneți aici și să riscați totul pentru ea, decât să scăpați din primejdie, dar cu riscul de a o speria sau a o pierde, deși nu mai exista alt mijloc spre a vă salva amândoi?

— Da, îi răspunse băiatul, puțin agasat de raționamentele acelea repetate.

— Veniți aici.

Băiatul avansa, concentrat.

Bărbatul îi aruncă pălăria de paie de pe cap și încercă să-l privească drept în ochi. Clarence își plecă fruntea parcă puțin jenat. Bărbatul cu mâna pe umărul lui, se întoarse către ceilalți și le zise:

— Vedeți? Nu e decât un puști.

Tonul pe care vorbea, deși păstra amprenta bunăvoinței, îi dădu impresia lui Clarence că era luat ușor peste picior și că „puști” nu însemna pentru ei altceva decât bulldog.

Mai înainte ca băiatul să-l întrebe dacă era sau nu o intenție injurioasă în calificarea aceea, omul își scoase piciorul din scară și invitându-l, îi zise:

— Hai, urcă!

— Dar Susy?

— Privește, l-a ales deja pe Phil! Clarence privi într-acolo. Susy ieșise din tufă.

Pălărioara ei, lăsată pe spate, buclele ei revărsate în jurul feței încă umflată de somn, vesta lui care încă îi atârna pe umeri, toate acestea n-o împiedicau să privească, satisfăcută, pe bărbații care, râzând, cu brațele întinse, se aplecau asupra ei.

Nu-i venea să-și creadă ochilor.

Susy aceea, atât de speriată, de capricioasă, de nesupusă, de care avusese grijă fără ca ea să știe, fără ca ea să suporte criza aceea groaznică prin care să afle că nu mai avea adăpost, părinți, pentru care el ar fi făcut orice sacrificiu, acel copil se arunca pur și simplu în brațele primului venit ca și când ar fi uitat absolut tot.

Și totuși acele fapte nu trezeau deloc în el ideea ingratitudinii ei. Liniștit, senin, urcă în șa alături de salvatorul său.

CAPITOLUL IV.

Cursa impetuoasă pentru revenirea la convoi, pe armăsarii focoși, le creie celor doi copii un moment de bucurie secretă, care se spulberă însă prea repede.

Galopul în care îi purtau caii, vântul șuierător al nopții, întunericul dens în care stăteau cufundate căruțele, oprite undeva, în fața lor, dându-le impresia unor colibe conice aflate la orizont, nu erau pentru ei decât consecințele plăcute și logice ale incidentelor din timpul zilei.

Datorită minunatei facultăți de a uita, proprie copilăriei, nimic din ceea ce pățiseră până atunci nu le trezea amintiri neplăcute.

Chiar de a doua zi dimineață ar fi luat totul de la capăt, având certitudinea că se vor descurca la fel de fericit, iar când Clarence, cu oarecare timiditate, întinse mâna spre hățurile pe care le ținea tovarășul său de drum și pe care acesta i le cedă, băiatul se crezu cu desăvârșire un bărbat adevărat.

Dar îl aștepta o altă surpriză, mult mai mare.

Când ajunseră la căruțe, așezate în cerc într-un mod atât de regulat că părea un veritabil exercițiu militar, copii văzură că organizarea noii expediții era mai complexă decât cea a propriului convoi, decât tot ceea ce văzuseră ei până atunci.

Cincizeci sau șaiszeci de cai erau legați în interiorul cercului, iar focurile taberei ardeau liniștite.

În fața unuia dintre acestea se ridica un cort uriaș, prin a cărui deschizătură, realizată prin pânza dată la o parte, se putea observa o masă acoperită de un material alb.

Era sărbătoare sau așa se trăia acolo în fiecare zi?

Clarence și fata își amintiră de mesele pe care le serveau afară, pe niște scânduri, sau sub prelata joasă a căruței atunci când ploua. Erau încântați de ceea ce vedeau.

Apoi, după ce se opriră de tot, după ce coborâră de pe cai, ajunseră în fața unei căruțe al cărei interior era aranjat ca un dormitor, după care trecură pe lângă alta, amenajată ca bucătărie și nu se putură abține să nu-și arunce între ei priviri de admirație, fără a scoate nici un cuvânt.

Exista însă o diferență sensibilă în ceea ce privea natura impresiilor pe care le trăiau cei doi copii.

Amândoi erau plăcut surprinși, dar uimirea lui Susy nu era decât cea cauzată de noutate, de lipsa experienței, cu credința certă că în tot ce vedea nu era nimic indispensabil.

Din contra, Clarence, fie datorită cunoștințelor sale anterioare, fie datorită caracterului său aparte, era convins de faptul că tot ce se găsea sub ochii lui corespundea unei utilități bine stabilite, iar față de lucrurile cu care se înconjura Silsbee, erau de o noutate indiscutabilă.

Astfel, potrivit propriilor senzații, la care se adăuga ușoara sifonare a mândriei sale pe care o produsese comportarea lui Susy, entuziasmul acesteia risca să o facă ridicolă în ochii celor din jur.

Omul care îi adusese și care părea șeful expediției, intrase în cort. Nu întârzie să revină lângă ei, împreună cu o doamnă, cu care schimbase câteva cuvinte în grabă.

Lui Clarence i se păru că era vorba despre el și despre Susy, dar atenția îi era prea absorbită de faptul că doamna era așa de frumoasă, că avea un costum care îi venea foarte bine și că era de o curățenie deosebită. Își purta părul coafat elegant, în loc să-l aibă doar răsucit și prins în coc. Șorțul pe care îl purtase fusese la fel de curat ca o rochie. Frumoasa femeie avea costumul împodobit cu panglici de diferite culori.

Nu auzi ceea ce își ziceau, cei doi. Văzu însă cum doamna alergă grăbită spre ei, cu un surâs încântător pe buze. Se opri în fața fetei pe care o ridică în brațe. Clarence fu bucuros să o vadă pe mica lui protejată pe mâini atât de bune, încât uită imediat că nici măcar nu fusese băgat în seamă. Susy, mirată, zâmbea.

Bărbatul bărbos, care părea soțul doamnei, o avertiză imediat de omisiunea făcută. Ea adăugă câteva cuvinte pe

care băiatul nu le înțelegea. Apoi zise, cu o figură încântătoare:

— Da, de ce nu?

Și se apropie surâzând de el, punându-i pe umăr o mână albă și curată.

— Deci așa, ai avut grijă de micuța creatură? E frumoasă ca un înger, nu-i așa? O iubiți mult, fără îndoială.

Clarence se înroși de plăcere.

Fără îndoială, el nu reușise niciodată să o vadă pe Susy sub forma unui mesager ceresc. De fapt, era mai sensibil la frumusețea celei care făcea complimentul acela decât la complimentul adresat tovarășei sale micuțe, dar era încântat pentru soarta fetei și pentru perspectiva ei promițătoare.

Nu era încă destul de mare ca să înțeleagă că sexul frumos, la orice vârstă, pretinde să-și exercite stăpânirea asupra întregii specii umane și că John, cu pantalonul său dungat, va fi mereu victima unei Jane cu fustă și că, chiar de atunci, datoria lui consta în a fi îndrăgostit de Susy.

Oricum ar fi stat lucrurile, băiatul constată că doamna o luă pe Susy în căruța ei, de unde fetița reapăru curând pieptănată, parfumată, acoperită de panglici și îmbrăcată foarte plăcut, încât părea o păpușă.

În acest timp, Clarence rămăsese cu soțul doamnei și cu încă un om din trupă.

— Ei bine, băiatule, nu mi-ai spus încă numele tău.

— Clarence, domnule.

— Așa te numește Susy. Deci, Clarence și mai cum?

— Clarence Brant.

— Ești rudă cu colonelul Brant? Întrebă, pe un ton indiferent, cel de-al doilea personaj.

— Era tatăl meu, zise băiatul înroșindu-se de plăcere la gândul abia schițat că găsisese și el pe cineva care să îl cunoască, cât de cât.

Cei doi oameni schimbă o privire între ei. Șeful îl examina pe copil cu mare curiozitate. Apoi îi zise:

— Ești chiar fiul colonelului Brant, de la Louisville?

— Da, domnule, îi răspunse Clarence, care simțea de

data aceasta o anumită greutate pe inimă.

— Când a murit? întrebă repede omul.

— Ah, de multă vreme! Nu-mi amintesc prea multe despre el, eram foarte mic, adăugă băiatul, ca un fel de scuză.

— Deci nu-ți amintești de el?

— Nu, îi răspunse Clarence.

Începea să-i displace tendința aceea de a fi obligat să repete anumite cuvinte, tendință remarcată la copii sensibili atunci când nu sunt în stare să-și exprime sentimentele cele mai adevărate și profunde.

De asemenea, simțea instinctiv că acea necunoaștere pe care o manifesta în raport cu părintele său făcea parte din tratamentele nedrepte pe care le suferea de obicei.

Și ceea ce contribui mai mult la a-i amplifica jena ce o resimțea fu să-l vadă pe unul dintre cei doi oameni că se întoarce într-o parte pentru a-și ascunde dorința de a râde din plin, cu aerul unuia care nu putea înghiți o minciună așa de mare.

— Dar cum ai ajuns să călătorești cu Silsbee? fu întrebat iar, de primul bărbat.

Clarence repetă mașinal, cu o aversiune copilărească pentru detaliile practice, că locuise cu o tanti la Saint-Joseph, că mama sa vitregă se înțelese cu Silsbee pentru a-l duce până în California, unde trebuia să se întâlnească cu un văr și toate acestea fură povestite cu o indiferență și o ușurință pe care le simți având un efect cert asupra bărbaților, trezindu-le simpatia lor. Suferea, fără îndoială, dar trebuia să învingă greutățile.

Primul dintre cei doi oameni rămase gânditor, apoi aruncă o privire pe mâinile bronzate ale lui Clarence. Surâsul binevoitor îi reveni pe buze.

— Presupun că îți este foame, nu?

— Așa e, răspunse timid Clarence. Dar... aș vrea să mă spăl puțin înainte de masă, adăugă el cu o mică ezitare.

Se gândea la fața de masă atât de curată pe care o văzuse în cort, la doamna atât de elegantă, la Susy care era atât de împodobită.

— Desigur, îi zise protectorul său, cu un surâs plăcut, vino cu mine.

În loc să-l conducă pe Clarence la bazinul din fontă, cu lucrături în relief și o bucată de săpun galben, așa cum era învățat când se ducea să se spele în timpul călătoriei cu Silsbee, îl urcă într-o căruță unde se găseau o toaletă cu masă și o chiuvetă din porțelan alb, cu un săpun ce mirosea foarte frumos.

Rămase lângă Clarence, privindu-l cum se spală încântat, lucru care nu-l surprinse pe protectorul său.

Îi zise apoi pe neașteptate:

— Îți mai amintești casa în care locuia tatăl tău la Louisville?

— Da, domnule, dar a trecut mult timp de atunci. Clarence își amintea că aceea diferea mult de cea în care trăise la Saint-Joseph, dar un anumit sentiment de neîncredere îl împiedică să o descrie mai exact. Îi spuse totuși că era vorba despre o casă foarte mare. Totuși, chiar și răspunsul acela modest fu suficient ca să atragă asupra sa privirea atentă a noului său prieten.

— Tatăl tău era colonelul Hamilton Brant din Louisville, nu-i așa? Îl întrebă pe un ton aproape confidențial.

— Da, îi răspunse Clarence, ușor încurcat.

— E foarte bine, îi zise vesel prietenul său, ca și când ar fi rezolvat, în mintea lui, o problemă destul de complicată. Acum să mergem să mâncăm!

Când veniseră la cort, Clarence remarcă faptul că nu se puseseră cuverturi decât pentru gazda sa, soția lui și cel de-al doilea personaj. Acesta primise de la ei numele familiar Harry, dar când vorbea despre primii, întotdeauna îi desemna ca domnul și doamna Peyton.

În ceea ce privea restul personalului, compus cam din doisprezece oameni, aceștia erau reușiți în jurul unui al doilea foc unde păreau să se simtă în largul lor, formând astfel un grup pitoresc și vesel.

Dacă micuțul ar fi fost liber, s-ar fi furișat printre ei nu numai pentru că i se părea un lucru mai demn pentru un bărbat, dar și datorită unei frici inexplicabile de a mai

răspunde la un nou interogatoriu.

Dar Susy, care era cocoțată pe un scaun mai înalt, amenajat în mod special, îi deturna din fericire atenția, indicându-i un scaun liber de lângă ea.

— Clarence, îi zise ea deodată, cu sinceritatea-i obișnuită și dezarmantă, avem la masă pui fripți, clătite și biscuiți foarte proaspeți și dulcețuri și domnul Peyton spune că am voie să mănânc tot ce vreau!

Clarence își dădu seama în clipa aceea că el era responsabil pentru comportarea fetei și văzu, îngrozit, că apucase cu mânuța o furculiță chiar de mijlocul acesteia și, după cât o cunoștea, se aștepta ca, dintr-un moment în altul, să se repeadă la platoul pe care-l avea în față.

Îi șopti imediat:

— Ssst!

Și-i făcu semn să lase deoparte furculița din metal argintat.

— Sigur că poți să servești orice dorești, draga mea, îi zise însă doamna Peyton, privind-o pe Susy cu multă bunătate în ochi, în timp ce băiatului îi aruncă o privire aducând mai mult a reproș. Mănâncă tot, până te sature!

— E furculiță! îi zise Clarence stingherit, în timp ce Susy cufundase deja obiectul în ceașca plină cu lapte.

— Nu-i adevărat, Clarence, e o lingură crăpată.

Dar doamna Peyton, în extazul ei, părea să nu dea nici o atenție acelor abateri. O îndopa cu toate bunătățile pe care le avea la îndemână și nu făcea pauză decât pentru a-i aranja pe umeri buclele ondulate.

Domnul Peyton privea scena grav și satisfăcut.

Deodată, ochii bărbatului și ai femeii se întâlniră.

— Ar fi avut cam vârsta ei, John, murmură doamna Peyton. Domnul Peyton nu răspunse decât printr-o înclinare a capului, apoi își întoarse privirea spre noaptea adâncă.

Domnul Harry se lăsă mai tare pe spătarul scaunului, ca și cum ar fi vrut să-și ceară scuze pentru prezența lui acolo, în acel moment delicat.

Clarence se întrebă mirat cine putea fi aceea despre care vorbiseră cei doi, de ce căzură două lacrimi din genele

doamnei Peyton în ceașca lui Susy și de ce fetița nu protesta cu energie în situația de față, așa cum obișnuia.

Află ceva mai târziu că soții Peyton își pierduseră unicul copil.

Susy bău cu plăcere și fără ezitare ceașca în care se amestecaseră durerea și tandrețea maternă.

— Cred că le vom ajunge din urmă convoiul mâine dimineață la prima oră, dacă nu cumva vreunul dintre ei nu va veni la noi chiar în timpul nopții, suspină doamna Peyton, aruncându-i o privire plină de regret lui Susy.

Reluă apoi:

— Poate că o să călătorim împreună cu ei, cel puțin o vreme. Drumul e lung...

Harry izbucni în râs, iar domnul Peyton îi răspunse pe un ton destul de grav:

— Mi-e teamă că nu putem călători împreună cu ei, chiar dacă i-am vrea tovarăși de drum.

Adăugă apoi, cu o voce groasă și mai gravă:

— E ciudat că totuși cercetașii lor, care ar trebui să-i caute pe copii, încă n-au ajuns la noi, deși i-am pus pe Hank și Pete să patruleze pe pistă pentru a le ieși în cale.

— Sunt oameni fără inimă, fără inimă, zise doamna Peyton, indignată. S-ar mai fi înțeles, dacă era vorba doar despre acest băiat, care e mai mare și se descurcă singur. Să arăți însă o asemenea nepăsare în privința unei micuțe creaturi ca această minunată fetiță e însă o mare nerușinare!

Pentru prima oară, Clarence cunoscuse cruzimea preferinței. Acest lucru îi făcu cu atât mai mult rău, cu cât începuse să o adore, în felul său copilăresc, pe femeia aceea elegantă, cu chip frumos și inimă bună.

Domnul Peyton probabil că remarcă starea lui sufletească, fiindcă îi veni în ajutor imediat:

— E posibil ca Silsbee să se gândească la faptul că fetița se află pe mâini sigure și are cine să-i poarte de grijă, zise el, făcându-i lui Clarence un semn de încurajare din cap. Pe de altă parte, n-ar fi exclus să fi fost înșelați, ca și noi, de semnele pe care le-au pus indienii și să fi încurcat drumul.

Presupunerea aceea îi aminti imediat lui Clarence de personajul care apăruse atunci când el se afla lângă tufa de iarbă și crengi.

Să îndrăznească și să le vorbească? L-ar fi crezut sau ar fi râs de el?

Ezită câteva momente, dar apoi se hotărî să vorbească, între patru ochi, doar cu soțul doamnei Peyton.

După ce termină cina și doamna îl rugă să o ajute să strângă vesela, lucru ce îi făcu cea mai mare plăcere, mai ales spălatul farfuriilor, toată lumea se adună și se instala confortabil în jurul focului de tabără din fața cortului cel mare.

Lângă celălalt foc, oamenii jucau cărți și se distrau, dar Clarence nu-și mai dorea să facă parte dintre ei.

Se simțea foarte bine în tovărășia gazdei sale, cu toate că era puțin jenat de faptul că nu vorbise despre indian.

— Clarence, îi zise Susy, întrerupând cu vocea ei o pauză mai îndelungată și puțin apăsătoare, Clarence știe să vorbească foarte frumos. Vorbește, Clarence!

Din explicațiile pe care le dădea Clarence rezultă că facultatea cu care era el cel mai dotat nu consta în exprimarea obișnuită. Deși roși puți, auditoriul a fost vrăjit când începu să recite versuri, astfel că cei din jur îl rugară, politicos, să le ofere o întreagă seară de audiție.

— Vorbește-le, Clarence, vorbește-le! îl îndemna glăsciorul fetei.

Băiatul stătea în picioare în fața flăcărilor ce dansau în noapte.

— Unde se află micuțul? declamă Susy în locul său.

Fetița se instalase comod pe genunchii doamnei Peyton, în timp ce oamenii din jur făceau fel de fel de exhibiții.

— E vorba despre un băiețel pe care tatăl său încerca să-l salveze de pe corabia aflată în flăcări, i se adresă Susy confidențial doamnei Peyton. Micuțul îi spunea mereu părintelui său: „Nu pleca! Rămâi alături de mine!”.

Clarence începu să spună piesa domnului Hermans, numită Casabianca, despre care Susy dăduse acele explicații atât de clare, de nete, de satisfăcătoare.

Din nefericire, maniera lui de a debita bucata aceea, atât de populară prin școli, îi solicita, mai mult ca orice altceva, un interes efort de memorie. Acompania povestirea cu gesturi ce aveau rigiditatea unui automat de lemn. Maniera aceasta de exprimare artistică o datora indicațiilor unui profesor de la o școală din Vest.

El descrie flăcările ce „creșteau în jurul său”, trasând cu mâinile, o circumferință aproape perfectă. Îl rugă stăruitor pe tatăl său, amiralul Casabianca, încrucișându-și mâinile în față, ca pentru a i se pune cătușele, într-o atitudine ce se simțea ca fiind dureros de artificială. Felul în care recita el nu aducea cu nimic din ceea ce văzuse fetița și aprobase până atunci. Totuși, exista o anumită emoție pe care versurile reușiseră să o trezească în imaginația lui și care nu consta numai în interpretarea acestora. Versurile străluceau în ochii săi gri, îl făceau să-i tremure vocea și îi tulburau, din când în când, claritatea vorbirii.

Uneori, când înceta să se mai gândească la declarația lui artificială, preria și tot ce se afla pe acolo păreau să dispară din ochi săi, în adâncul nopții. Focul de tabără, pe care îl avea în față, îl acoperea cu o aureolă tristă. Simțea un fel de devotament tragic pentru ceva anume, nici el nu știa precis pentru ce sau, cel puțin, nu făcea altceva decât să-și comunice starea nedefinită și celor ce-l ascultau și pe care îi făcea să împartă cu el atât suferința cât și entuziasmul extravagant. După ce-și încheie spectacolul, figura sa rămăsese încă afectată și, spre surpriza lui, constată faptul că jucătorii de cărți își părăsiseră locurile pentru a se strânge toți în jurul cortului, ascultând foarte atenți declamațiile lui.

CAPITOLUL V.

— N-ai spus: „Rămâi, tată. Rămâi!”, n-ai zis, Clarence, făcu Susy, nemulțumită.

Imediat după aceea, ridicându-se de pe genunchii doamnei Peyton, reluă însuflețită:

— Știu să cânt... Și să dansez... Voi dansa pentru voi High Jambooree!

— Ce mai e și High Jambooree? o întrebă doamna Peyton.

— O să vedeți imediat, numai lăsați-mă să cobor. Susy fu lăsată jos.

Dansul High Jambooree avea, evident, o îndepărtată și misterioasă origine africană și părea a fi alcătuit din trei mici sărituri în dreapta, apoi alte trei în stânga,acompaniate de ridicarea fustiței și așa foarte scurtă, de diferite poziții susținute când pe un picior, când pe altul, de diverse exhibiții și un gângurit copilăresc.

Aplaudată cu mult entuziasm, mica dansatoare se opri abia respirând, dar triumfătoare și pusă pe noi demonstrații.

— Vă voi cânta imediat, făcu ea gâfâind, ca și cum n-ar fi vrut să lase aplauzele să se stingă. Am să vă cânt, da. Clarence, adăugă ea, pe un ton plângăreț, ce să le cânt?

— Ben Boit, îi sugeră Clarence.

— Ah, da! Ai dreptate. „Nu vă amintiți de frumosul Alers Ben Boit?” începu Susy fără grabă și intonând fals: „Frumosul Ben Boit, cel care avea părul atât de negru și care nu mai putea de plăcere când îi zâmbeai...”

În acel moment se încruntă și făcu semn sufleurului:

— Cum se termină, Clarence?

— „Care tremura de frică de te uitai urât la el”, o scoase băiatul din încurcătură.

— „Care tremura de frică de mă uitam urât la el” făcu Susy cu vocea ei pițigăiată. Restul nu-l mai știu. Stați o clipă, mai pot să vă cânt ceva...

— „Slavă lui Dumnezeu”, îi sugeră Clarence.

— Da.

Aici Susy, care asistase mereu, în tabără, la rugăciuni, se găsea pe un teren mai solid. Începu imediat, cu vocea ei pițigăiată, dar și cu siguranța pe care i-o dădea obișnuința îndelungată:

— „Slavă lui Dumnezeu, de la El ne vin toate cele bune! ...” La sfârșitul celui de-al doilea vers încetară toate șoșotelile și râsetele.

O voce cu timbru grav, cea a voinicului jucător de poker, se făcu auzită în timp ce se derula cel de-al treilea vers. Curând, acesta era acompaniat de o duzină de glasuri sonore și, când ajunseră la ultimul vers, se formase un cor complet, în care accentele mai dure ale conducătorilor de căruțe și ale călăreților se amestecau cu vocile de soprană ale doamnei Peyton și cu tonul fals din glasul ascuțit al lui Suav.

Cântecul se repetă de mai multe ori, iar ochi oamenilor erau plini de recunoștință. Sunetele se ridicau și coborau odată cu vântul nopții, cu alternările de lumină și întuneric produse de fulgere și de focurile din tabără, pentru a se stinge, în final, în misterul câmpiei aflate în puterea nopții.

Urmară câteva clipe de liniște și, ca la un semn, grupul se dispersă.

Doamna Peyton se retrase cu Susy, după ce, pentru a fi cu conștiința împăcată, o dusesse pe fetiță la Clarence ca el să o sărute și să îi ureze noapte bună.

Era o ceremonie neobișnuită și aceasta cauză celor doi copii o mare nedumerire.

Clarence rămase cu domnul Peyton.

— Cred, zise băiatul timid, că azi am văzut un indian. Domnul Peyton se apropie de el.

— Un indian? Unde?

Îl întreabă cu atâta însuflețire și curiozitate, că băiatul remarcă același comportament cu cel avut de domnul Peyton atunci când îi povestise despre familia sa.

Pentru o clipă, puștiul regretă că îi vorbise. Dar, fiindcă începuse, nu mai putea da înapoi. Își detalia deci afirmația.

Din fericire, era dotat cu facultatea de a percepe oamenii și obiectele foarte clar, ceea ce îi permise să descrie necunoscutul călăreț într-o manieră precisă și să pună, în prezentarea lui, disprețul pe care l-a simțit pentru ființa aceea, fapt ce îi întări ascultătorului său, om de la frontieră, impresia că tot ce spunea băiatul era adevărat.

Peyton se îndepărtă pentru câteva clipe, după care reveni cu Harry și cu încă uri bărbat.

— Ești sigur de tot ce ne povestești? îl mai întrebă el pe băiat, cu o voce încurajatoare.

— Da, domnule.

— La fel de sigur cum ești că l-ai avut de tată pe colonelul Brant, care a murit? îi zise Harry zâmbind.

Din ochii copilului izbucniră lacrimi.

— Nu mint, suspină el.

— Te cred, Clarence, spuse Peyton calm. Dar de ce nu ne-ai vorbit despre indian mai devreme?

— N-am vrut să vorbesc de față cu Susy... și de ea... murmură băiatul.

— De ce?

— Da, de doamna Peyton, îi răspunse Clarence înroșindu-se.

— Ah! îl luă Harry în zefleMEA, ești cam prea politicos.

— Ajunge! Lăsați-l în pace! îi zise Peyton cu asprime subordonatului său, copilul știe ce spune... Dar, continuă el, adresându-se de această dată lui Clarence, cum se face că indianul nu v-a văzut?

— Am evitat să fac și cel mai mic zgomot, de frică să nu o trezesc pe Susy, răspunse Clarence și...

Ezita.

— Și?

— Indianul părea mai preocupat de ceea ce aveai de gând să faceți voi, spuse băiatul, cu destulă greutate.

— Asta așa el îi întrerupse celălalt personaj, care părea să aibă o anumită experiență în domeniu și, cum se găsea împotriva vântului în raport cu copiii, nu le-a aflat ascunzătoarea. Probabil că era unul dintre cercetașii ariergărzii indiene, iar restul hoardei se afla înainte. În mod

cert vor încerca să se așeze pe drum ca să ne atace. N-ați mai văzut și altceva?

— Mai înainte am văzut un coiot, îi răspunse, încurajat, băiatul.

— Cum? Foarte bine, îi zise omul cu experiență, în timp ce Harry se întoarse ca să râdă mai bine. Și acest lucru e un indiciu. Lupul nu merge pe acolo pe unde a trecut un alt lup, iar coiotul nu merge după indieni, fiindcă nu are nimic de câștigat de pe urma lor. Cam de cât timp ai văzut coiotul?

— Imediat după ce ne-am rătăcit de căruță, îi răspunse, fără nici o ezitare.

— M-am gândit eu că așa trebuia să fie, făcu omul. Animalul a fost nevoit să pornească înainte pentru a-i evita pe indieni sau se afla pe lateral față de hoarda lor. Asta înseamnă că pieile roșii se găsesc între noi și celălalt convoi, dacă nu cumva îi urmăresc pe oamenii lui Silsbee.

Peyton făcu repede un gest de avertisment celui care vorbea, ca pentru a-i aminti că băiatul auzea tot. Clarence prinse gestul și se miră.

Discuția continuă cu voce stinsă între cei trei oameni, ceea ce nu-l împiedică pe băiat să audă fraza pe care omul cu experiență o folosi drept concluzie:

— Toate astea nu prevestesc nimic bun, domnule Peyton, iar dumneavoastră nu veți reuși altceva decât să vă expuneți pe pământul lor, dacă veți ridica tabăra în noaptea asta. Pe de altă parte, nu vă îndoiiți de faptul că nu pe noi ne pândeau indienii. Dar, vedeți? Dacă nu ne-am fi întors din drum atunci când copiii rătăciți ne-au făcut semn, am fi fost în mare pericol, căci am fi mers drept înainte și am fi căzut într-o ambuscadă a acestor diavoli. După părerea mea, am avut mare noroc și pentru că am avut călăreți care ne-au asigurat paza. Mulțumită întoarcerii mele după cei doi copii, știm sigur că diavolii roșii se află înaintea noastră, cel puțin până la ziuă.

Ceva mai târziu, domnul Peyton se îndepărtă de cei doi, luându-l cu el pe Clarence.

— Băiatul meu, îi zise, mâine la prima oră vom fi în

picioare și vom porni pe pistă după convoiul vostru. Ar fi bine să te culci acum. Căruța mea îți stă la dispoziție și, cum mă aștept să-mi petrec noaptea în șa, cred că n-o să te deranjez deloc.

Se îndreptă spre cea de-a doua căruță, care fusese trasă lângă cea în care se retrăseseră Peyton și Susy.

Clarence fu surprins când văzu că în căruța aceea se găseau o tablă de scris, burete și chiar o etajeră ce avea câteva cărți. Un cufăr lung, dispus ca o canapea, fusese aranjat pentru a servi drept pat. Era acoperit cu cearșaf, avea perne albe și curate. Totul părea de un lux cu care copilul nu era obișnuit.

Un covor des acoperea planșeul greoaiei căruțe ce forma dormitorul și care era suspendată pe arcuri, pentru a evita efectul gropilor, după cum îi povestise domnul Peyton.

În lateral și deasupra vehiculului se aflau panouri din scânduri subțiri în loc de pânză întinsă și fixată în cuie, așa cum aveau, în mod normal, căruțele emigranților.

Existau o ușă cu vitralii și ferestre culisante pentru a lumina și a aerisi interiorul.

Clarence se întreabă cum putea omul acela înalt, athletic, care părea un călăreț foarte bun, să rămână în interiorul acela care aducea a birou, asemeni unui negustor sau unui om al legii, decât dacă acel convoi vindea mărfuri altor convoaie, sau făceau negoț ambulant cu obiectele pe care le procurau din orașele prin care treceau. Observă însă că acolo nu se găsea nimic destinat vânzării. Celelalte căruțe, cu toate că erau pline, nu conțineau decât lucruri ce nu părea necesare nici măcar convoiului.

Ar fi dorit să-l întrebe pe domnul Peyton ce ocupație avea și să-l chestioneze cu aceeași libertate cu care fusese el examinat. Dar marea majoritate a oamenilor maturi nu țin cont de nedreptatea pe care o fac atunci când refuză să satisfacă fireasca și via curiozitate, uneori chiar necesară, a copilăriei. Ei consideră că dreptul de a ști le aparține exclusiv și se folosesc de acesta fără nici o reținere.

Clarence nu îndrăzni deci să se hazardeze.

Și totuși, el simțea, ca orice alt copil de vârsta lui, că,

dacă ar fi reușit să afle mai multe despre evenimentele ce-i erau ascunse, le-ar fi fost de mare folos celor din jur.

Lăsat singur și vârat în așternutul curat și alb, nu-și putu reține curiozitatea de a cerceta pe îndelete toate lucrurile care îl înconjurau.

Confortul neobișnuit al dormitorului său, diferența între pătura grosolană cu care se învelea, dormind direct pe pardoseala căruței, în convoiul lui Silsbee și noutatea, ordinea, curățenia ce domneau în vehiculul acela unde se găsea, încântându-i toate simțurile, sfârși totuși prin a-l descuraja.

Prin firea sa loială, i se părea că, într-un fel, era lipsit de fidelitate față de rudimentarii săi tovarăși de drum din tabăra lui Silsbee pentru că acceptase să se culce acolo.

Avea chiar conștiința încărcată pentru că-și pierduse acea independență dată de împărțirea acelorași greutateți și plăceri de care se bucurase până atunci. I se părea ceva servil ca să accepte luxul acela care nu era al lui și pe care nu-l merita în nici un fel, în opinia sa.

Începu să caute printre amintiri pentru a găsi ceva, o imagine, un detaliu, un lucru deosebit legat de casa lui părintească. Îi reveniră în minte camerele mari, scările unde îl trăgea curentul, tavanele înalte, manierele reci și convenționale de comportament într-un mediu populat cu figuri ciudate.

Străinii aceia îl țineau la distanță... Erau părinții lui...

Alți străini îi arătau mai multă bunătate. Erau slugile, doica lui, negresa căreia îi fusese încredințat..

De ce îl întrebase domnul Peyton despre toate acelea? Dacă detaliile respective erau importante pentru niște străini, lui de ce nu-i vorbise mai mult mama lui despre ele? Și de ce aceasta nu semăna deloc cu minunata femeie cu glas dulce, care se arăta atât de bună cu... Susy?

Sau voiau să-și amintească pentru a se întrista?

I se puse un nod în gât și făcu eforturi considerabile până ce reuși să-l îndepărteze.

Coborî apoi încet, din culcuș. Merse fără zgomot la o fereastră, o deschise din curiozitate ca să vadă cum

funcționează și privi apoi afară.

Focurile stinse ale taberei, stelele care străluceau fără să lumineze locurile, conturul mișcător și neclar al unei patrule aflate dincolo de cercul căruțelor, toate acelea păreau să se adauge întinericului și îi schimba cursul gândurilor.

Își aminti că domnul Peyton spusese, atunci când se întâlniseră prima oară că e doar un puști!

În mod cert, fraza aceea nu reprezenta nimic rău.

Se întoarse fără zgomot la culcușul său.

Stând lungit pe pat și cu ochii deschiși, își zicea că atunci când va fi mare nu se va face călăuză, ci va deveni un om în genul domnului Peyton, va avea un convoi asemeni lui și va invita pe Susy și Silsbee să-l însoțească. Și hotărî chiar de-a doua zi dimineață, de la prima oră, el și Susy vor cere domnului Peyton permisiunea să se joace cum voiau ei. Aceasta l-ar familiariza cu mediul, astfel încât de îndată ce ar fi fost mare și în măsură să se ocupe de organizarea unui asemenea convoi, n-ar fi fost un novice.

Era deja o autoritate în privința indienilor. Doar se trăsesese asupra lui fiindcă fusese luat drept indian.

Ar fi purtat mereu asupra sa o pușcă ghintuită cu țeava lungă, asemănătoare cu cea așezată în colțul din față al căruței. Ar fi stat de veghe și, dacă s-ar fi ivit ocazia, ar fi ucis o grămadă de indieni și le-ar fi notat numărul într-o carte groasă ca aceea aflată pe birou, lângă el.

Susy avea să-l ajute când se va face mare, atunci când va fi o doamnă. Vor vinde amândoi provizii și relații stând la intrarea în căruță și privind la oamenii ce se vor înghesui să cumpere de la ei. Va fi cunoscut sub numele de „Marele Șef Alb”, dar numele lui indian va fi „Doar un Puști”. Va avea și un circ, legat de convoi și, din când în când, va da reprezentații. Va avea și artilerie ca să se apere. După orice confruntare teribilă, va reveni în căruță acoperit de sudoare, plin de praf. Susy va scrie în carte cum s-a desfășurat lupta. Doamna Peyton, despre care nu știa încă locul anume pe care îl va ocupa, va zice:

„Într-adevăr, trebuie să recunosc azi că am avut noroc să întâlnim un asemenea băiat capabil cum s-a dovedit a fi

micul Clarence. Încep să-l aprecieze”.

Și Harry, care ar fi apărut în clipa aceea, pentru a fi supus unor represalii, ar șopti:

„Ah, da, e fiul colonelului Brant”!

Apoi și-ar cere scuze.

Va veni și mama sa, la fel de rece, de indiferentă, ca de obicei, în rochia albă de bal. Va fi stupefiată și va zice:

„Dumnezeule, cum a mai crescut băiatul ăsta! Sunt tare supărată că n-am stat mai mult cu el când era mai mic...”

Dar, în cursul visării sale, interveni o amorțeală care îi afectă ideile. I se păru că o parte din căruță se dislocă, astfel că lunecă și căzu pe câmpia pustie, deprimantă, chiar în locul în care stătuseră cei doi copii, dar de unde dispăruse și Susy, adormită, iar el rămase singur, abandonat. Căruța se cufundă în liniște.

Nu mai auzea nici măcar vântul nopții care se ducea și se întorcea în jurul lui. Genele lipite ale „Marelui Șef Alb” adormit, ale acelui stăpân necruțător, neînvins, distrugător de indieni, erau umezite de lacrimi lucitoare.

I se păru, totuși, că trecură doar câteva clipe când se trezi, cu senzația nelămurită că orice mișcare se opri.

Fu foarte mirat să vadă că soarele, răsărit cu trei ceasuri mai devreme, inunda căruța cu lumina sa și făcea aerul insuportabil cu căldura razelor sale. Simți mirosul atât de cunoscut al prafului ridicat de copitele cailor. Percepu scârțâitul ușor al roților și al resorturilor, o mică oscilație, apoi, mai departe, zgomotul distinct al hățurilor, ca și cum convoiul se punea în mișcare, ca și cum căruța avansa. Deodată convoiul se opri brusc.

Fără îndoială, ajunseseră în dreptul căruțelor lui Silsbee. Peste câteva clipe avea să se facă transferul celor doi copii și minunata aventură avea să înceteze.

Trebuia să se scoale.

Totuși, datorită lenii dulci de dimineață, specifică fiecărui animal tânăr și sănătos, se mai întinse câteva momente în culcușul său somptuos.

Ce liniște era peste tot!

Se auziră voci estompate depărtate. Și apoi glasurile

oamenilor de lângă convoi, repezite agitate.

Pe fereastră văzu pe unul din conducătorii de vehicule trecând rapid pe lângă căruța lui, gâfâind, abătut și preocupat, oprindu-se la o căruță din spate, apoi întorcându-se, alergând, spre cele din fața convoiului.

Inima marelui șef alb, începe să se strângă. Simțea că ceva nu este în ordine. De căruța lui se apropia în goană doi călăreți.

— Sculați-l pe băiat și întrebați-l! Glasul pe jumătate sugrumat de efort, Clearance îl recunoscuse ca fiind a lui Harry.

— Așteptați, așteptați să vină Peyton, zise cel de-al doilea glas. El trebuie să hotărască.

— E mai bine să aflăm imediat cum erau.

— Așteptați! Stați pe loc, se auzi voce lui Peyton distinct dintre celelalte. Îl voi întreba imediat.

Clarence, mirat, deschise ușa și se găsi în fața lui Peyton care, acoperit de praf, abia coborâse din șa. Avea întipărită pe chip o expresie de spaimă și neliniște.

— Câte căruțe erau în convoiul vostru, Clearance?

— Trei, domnule.

— Exista vreun semn pe vreuna dintre ele?

— Da, domnule, răspunse Clarence cu însuflețire. Pe una scria: „În drum spre California”, iar pe alta: „Râmă, purcelule, sau vei crăpa!”

Ochii lui Peyton se fixaseră pe Clearance și păreau gata să facă niște dezvăluiri teribile.

Apoi Peyton privi în pământ și reluă:

— Câți erați cu toții?

— Cinci și cu doamna Silsbee...

— Alte femeii nu mai erau?

— Nu.

— Ridicate și îmbracă-te, îi zise grav. Păstrează-ți sângele rece și mintea limpede! Mă întorc imediat.

Apoi abia îi șopti:

— Se pare că a intervenit ceva care îți va permite să arăți celorlalți că ești un adevărat bărbat, Clearance.

Ușa se închise și băiatul auzi aceleași zgomote surde

scoase de copitele cailor, aceleași voci îndepărtându-se treptat.

Începu să se îmbrace mecanic, aproape fără să știe ce face, simțind cum teama care se cuibărise în el ia proporții. Așteptă aproape fără să respire, observând că inima îi bătea la fel ca în clipele când văzuse dispărând convoiul său, cu o zi în urmă.

În sfârșit, nu se mai putu abține, nu mai rezistă acelei așteptări îndelungate și se duse să deschidă ușa.

Caravana imobilă era cufundată în liniște, dar o excepție îl frapa în mod straniu, chiar din primele clipe. Dintr-un vehicul se auzea vocea lui Susy, care trăncănea fără nici o problemă. În clipa aceea fu străfulgerat de ideea că totul era legat de ceva ce îl privea pe el în mod cu totul special. Și atunci sări din căruță și începu să fugă drept înainte.

Primul lucru care îl miră fu, la vreo două sute de yarzi distanță, masa inertă și melancolică a unei căruțe ce-i aparținea lui Silsbee. Aceasta era lipsită de boii de tracțiune, de oiște, stând singură și nemișcată sub cerul orbitor.

Prin apropiere se găseau resturile sfărâmate ale altei căruțe. Roțile din față și osiile lor dispăruseră, vehiculul se prăbușise înainte ca un taur căzut sub maiul măcelarului.

Nu departe de acolo, resturile carbonizate și înnegrite ale celei de-a treia căruțe, în jurul căreia toată trupa lui Peyton părea să fie reunită. Din grup se desprinseseră doi oameni care duceau un trup inert, mutilat îngrozitor. În momentul acela, a fost observat de ceilalți.

Se auziră imediat strigăte:

— Înapoi! Opriți-ți!

Nu-i mai păsa de vântul care se năpustise cu violență asupra sa. Se îndreptă cât putu de repede spre căruța din față, cea în care se jucaseră el și cu Susy. O mână viguroasă i se puse pe umăr. Era cea a domnului Peyton.

— E căruța doamnei Silsbee, murmură el, cu buzele albe, arătând cu degetul spre vehicul. Dânsa unde este? Unde este?

— Lipsește, îi răspunse Peyton, împreună cu alte

cincisprezece persoane. Ceilalți sunt morți.

— Ea trebuie să fie aici! Îi strigă băiatul, zbatându-se și arătând spre căruță. Lăsați-mă!

— Clarence, îi zise Peyton cu severitate, strângându-l mai tare de braț, poartă-te ca un bărbat! Privește în jurul tău și încearcă să ne spui cine erau toți oamenii aceștia.

Acolo se găseau vreo două grămezi de haine vechi ce zăceau la pământ unele peste altele și, ceva mai încolo, un alt maldăr așezat într-un loc unde Peyton le ordonase oamenilor săi să le pună.

În acele zdrențe prăfuite, de unde măreția vieții fusese gonită fără milă, nu mai rămăsese nimic care să le facă obiecte și grotești. Acolo nu era nimic de speriat.

Băiatul se îndreptă încet într-acolo și, lucru de necrezut pentru el, teama cumplită care îl cuprinsese dispăruse.

Trecu de la un cadavru la altul, îi recunoscă după diferite indicii sau semne pe oamenii care până ieri fuseseră tovarășii săi de drum, îi identifică pe toți, știindu-le numele fiecăruia în parte.

Oamenii îl urmară, curioși.

I se părea că abia se putea înțelege singur, că nu-și pricepea tendința irezistibilă care îl împingea mereu să ajungă la căruța din față.

— Nu-i nimic pe acolo, îi zise domnul Peyton. Am cercetat noi mai devreme.

Dar Clarence, în loc să-i răspundă, merse mai departe spre căruță, iar oamenii îl urmară.

Căruța aceea, mai prost îngrijită, mai dezordonată, mai rudimentară decât i se păruse vreodată, fusese abandonată după ce se răsturnase printre resturi de oase, cutii de metal alb, provizii împrăștiate peste tot, oale, castroane, cuverturi, haine, cu care forma un tot confuz acoperit de praf. Dar, în amestecul acela heterogen, ochii lui Clarence remarcară un rest de stambă destrămată.

— E rochia doamnei Silsbee! strigă el cu însuflețire, repezindu-se ca să urce în căruță.

Mai întâi, oamenii se priviră cu chipuri îngrozite. După o clipă, o duzină de mâini se puseră pe treabă, cotrobăind cu

mare atenție, dând deoparte resturile și sfărâăturile. Apoi, unul dintre oameni scoase un strigăt de uimire, făcu un salt înapoi, înspăimântat și furios. Își ridică privirea spre cerul nemilos ce părea că zâmbea deasupra lor.

— Dumnezeuule! Priviți!

Le arătă chipul doamnei Silsbee, care avea o culoare galbenă ca de ceară și care abia se vedea printre lucruri. În ochii băiatului, femeia nu mai era aceeași, își schimbase cu totul înfățișarea. Trăsăturile îmbătrânite, ridurile săpate de atâtea griji în acel chip care îi era familiar cu expresia lui de oboseală, de neliniște morocănoasă, făcuseră loc acum unei liniști profunde, unui echilibru și unui repaos cum numai la statui puteai întâlni.

Se aflase de multe ori în preajma ei atunci când trăia, când în ochii copilului apărea dură, chiar răutăcioasă. În momentele acelea însă, băiatul îi contempla imobilitatea de gheață și se simțea cuprins de remușcare pentru toate necazurile făcute acelei femei pe care viața nu o menajase nici până în ultima clipă.

Timid, se mai apropie cu un pas.

În clipa când îl făcu, omul care o descoperise pe doamna Silsbee, cu un gest rapid, se grăbi să își arunce batista pe urmele de sânge coagulat ale victimei, ca pentru a-i ascunde lui Clarence un lucru înfiorător.

La rândul său, băiatul fu tras înapoi, dar unul dintre cei de. Față murmură, cu buzele albe, câteva cuvinte:

— Dumnezeuule mare! Și ea e scalpată!

CAPITOLUL VI.

A urmat înmormântarea doamnei Silsbee sub o grămăjoară de pietre, o ceremonie care, în ciuda simplității sale, păru să impieteze drepturile sacre ale durerii pe care o împărțea cu Susy și să le provoace o impresie ce-i înspăimânta și-i îngheța.

Apoi se numără zile, săptămâni, ce i se părură lui Clarence un vis. Mai întâi a fost o perioadă în care el și Susy erau ținuti departe de treburile zilnice, protejați, lucru ce i se păru interesant, dar și puțin nefiresc și căruia nu-i acordă la început o atenție prea mare, dar. De care avea să-și amintească atunci când ceilalți îl uitaseră.

Apoi zilele fură marcate de frecvente evenimente copilărești, în care o evita pe Susy. Acea incoerență și inexplicabilă comportare se stinseră pe măsură ce timpul se scurgea și dispărură într-un moment pe care nu-l putea preciza. Noaptea mai era bântuit de viziunea din acea dimineață ceri rămăsese încă proaspătă în memorie. Trei sau patru grămezi de haine ce zăceau pe jos, smulgându-i de fiecare regretul că nu le cercetase pe îndelete. Nu-și putea scoate din minte acea scenă dezolantă a căruței părăsite, răsturnate în preerie. Nu uitase nici una dintre imaginile vehiculului în care găsiseră cadavrul doamnei Silsbee...

Fiecare membru al convoiului se ținea la distanță de el și aceasta datorită superstițiilor ce le bântuiau mințile. De aceea, când ajunseră, în sfârșit, la Ford Ridge, un post militar avansat și îi dădură pe mâna autorităților de acolo, băiatului i se păru că se sfârșimă ultima zi a lanțului cu care era legat de trecut.

Noul fel de a vedea lucrurile, ce constituise o adevărată revelație pentru cei doi copii, era datorat vieții specifice într-o garnizoană de la frontieră. Îl cunoscuse astfel pe ofițerul cu o superbă uniformă, cu sabie la centură, o

minunată figură de erou, pe care simțea nevoia să-l admire și să-l imite. Aflară despre importanța neobișnuită cu care era privit el, Clarence, dar și Susy, pentru că deveniseră „supraviețuitorii” măcelului provocat de indieni. Li se puseră întrebări pe un ton plin de simpatie, uneori exagerată, despre aventura lor, la care Susy se grăbea să răspundă. De aceea, toate noile întâmplări, mediul deosebit în care ajunseseră, li se păreau un fel de vis raportat la ceea ce trăiseră mai înainte.

Nu găsiră mai puțin ciudate, mai puțin fantastice, nici schimbările produse în drumul caravanei.

Astfel, într-o dimineață, încetară să mai zărească la orizont linia nemișcată, joasă și întunecoasă și, cu puțin înainte de prânz, ajunseră printre stânci, copaci și râuri cu ape repezi și înspumate.

Pe neașteptate, după câteva zile, apăru în fața lor un lanț de munți uriași, acoperiți de zăpadă și de nori cenușii, lată deci ce era linia aceea întunecoasă pe care o vedeau de atâta vreme!

Iar oamenii începură să râdă de ei și le spuseră că de trei zile traversau deja aceea linie întunecoasă, că aceasta era înaltă cât marele lanț muntos cu vârfurile acoperite de nori, ce se aflase mereu în fața lor, dar fusese ascuns privirii.

Dar Susy era ferm convinsă că toate acele modificări se făceau în timp ce ea dormea. Începu să afle apoi ce însemna să „urci târându-te”, lucru nu întotdeauna plăcut.

Clarence, în fericita nepăsare a realității privite prin prisma tinereții optimiste, era convins că, „după atâtea eforturi, n-am urcat mai mult de un deget”.

Începu să se facă frig, deși se găseau în plină vară. De îndată ce cădea noaptea, devenise necesar ca focul de tabără să ardă, spre a se încălzi în jurul lui. În cort aveau o sobă unde se refugiau cei doi copii ca să scape de pișcăturile frigului.

Dar, treptat, trecură și peste acel obstacol. Ajunseră iar într-o câmpie nesfârșită, arsă de soare.

Totul părea, în continuare, un vis.

Exista însă ceva deosebit de real în oamenii care formau

grupul. Li se părea că-i cunoștea dintotdeauna, iar inocenta și capricioasa imaginație a copiilor îi făceau să îi simtă mai apropiați de ei decât le fuseseră vreodată defuncții.

Iată cum îl vedeau pe domnul Peyton, proprietarul convoiului. Era atât de bogat, că „n-avea nici un motiv să meargă până în California dacă nu i-ar fi convenit și nu ar fi vrut să-și cumpere acolo o bucată de pământ”. De asemenea, era un om al legii și un „polițist”. Așa traducea Susy cuvântul „politician”. La postul de la frontieră i se dăduse titlul de nobil și de judecător. Putea să ordone arestarea oricui ar fi vrut, mai ales că ar fi judecat pe loc persoana respectivă și că îi știa pe toți oamenii după numele lor de botez.

Apoi pe doamna Peyton, care în ultimul timp nu se simțise așa de bine și căreia doctorul îi prescrisese șase luni de viață în aer curat ca să-și revină, obligând-o să nu mai locuiască vreodată într-un oraș, nici măcar într-o casă. Ea dorea să o adopte pe Susy de îndată ce „soțul ei s-ar fi înțeles cu părinții fetei și ar fi pus actele la punct”.

Cât despre Harry, adică Henry Benham, fratele doamnei Peyton și asociatul domnului Peyton, nu aveau prea multe de spus.

Călăuza se numea Gus Mâner Aurit sau Cerbul Alb. Datorită inițiativei sale și a rapidității în acțiuni, convoiul evitase atacurile indienilor.

Mai era Bill, cel care mîna vitele cu coarne și Jim, texanul, cowboyul. Acesta din urmă avea o reputație deosebită pe care și-o câștigase ca pistolar.

Cam astea știau ei despre prietenii lor cu care traversau câmpiile și așa îi percepeau. Constituiau, fără îndoială, personaje importante și neobișnuite.

Dar, fie din curiozitate, fie din instinctul care îl făcea să se teamă că nu va fi înțeles, Clarence se simțea cel mai mult atras de cele două persoane din grup care îi arătau mai puțină bunăvoință, doamna Peyton și fratele ei Harry.

Lucru obișnuit la copii, uneori chiar la oameni maturi, aprecia prea puțin bunătațea clar exprimată a domnului Peyton și a celorlalți față de răbdarea de care dădea

dovadă Harry și concesiile politicoase pe care i le făcea lui sora acestuia.

Existau totuși momente când înțelegea realitatea și suferea din acest motiv.

Ajunse chiar să se convingă că, dacă reușea să câștige măcar o vorbă de recunoaștere a meritelor sale din partea lui Harry sau un surâs din partea doamnei, aceștia își luau, ceva mai târziu, revanșa, făcându-l să se îndepărteze de ei.

Dar era aceea intenția lui adevărată?

N-ar fi știut să răspundă la această întrebare.

Era totuși vorba de un băiat de unsprezece ani, care creștea, era puțin mirat de lumea din jurul lui, impresionabil, cu sentimente ce nu puteau fi supuse unui pronostic cert.

În acel timp fu fascinat de un alt om din grup, a cărui situație fusese destul de umilă, prea puțin importantă ca să figureze printre persoanele de seamă din convoi.

Personajul acela era obișnuit din punct de vedere al înălțimii, obiceiurilor, hainelor. La prima vedere nu puteai înțelege motivul pentru care Clarence îl simpatiza. În realitate, era un băiat în vârstă de numai șaptesprezece ani, un golan incorigibil din Saint-Joseph. Părinții săi îl convinseseră pe Peyton să-l ia în convoi, ceea ce l-ar fi rupt de anturajul de lichele din localitate și l-ar fi adus pe drumul cel bun.

Clarence nu știa toate acele lucruri, cum nu știa că flăcăul era cu desăvârșire lipsit de sinceritate atunci când îi povestise că omorâse trei oameni la Saint-Louis, alți doi la Saint-Joseph și că era căutat de apărătorii legii. De aceea i se și zicea Jim Hosker Mincinosul.

Cu toate acestea băiatul nu era lipsit de unele calități care îl făceau atrăgător. Pe Clarence, uneori îl fascina, cel mai adesea însă îi inspira neîncrederea. Avea vocea răgușită a celui care aflase de timpuriu totul despre viață, gesturile ce trădau disprețul pentru regulile civilizației obișnuite. Cu toate acestea Jim Hosker cu o figură rotundă, plină de voie bună, avea un caracter căruia nu-i lipsea bunătatea, căci nu fusese cu nimic influențat de rolul de

fanfaron și de ticălos pe care și-l impusese.

La doar câteva zile după masacru, pe când copiii erau înconjuțați de cei care le purta de grijă în tăcere, apărură Jim Hosker în fața lui Clarence, în întreaga lui lumină a caracterului său.

Jim cel înalt, slab să-i numeri coastele, clătinându-se pe un ponei indian, fu văzut deodată venind și plecând pe pistă, învârtindu-se în jurul căruței în care se afla Clarence.

Jim trăgea cu furie de frâu, se prefăcea a fi scuturat de un armăsar năvălaș, astfel încât nu se ținea în șa decât datorită curajului și îndemnării sale.

Se învârtea deci pe acolo, se ducea și se întorcea, aparent abia stăpânindu-și poneiul, călărind când pe o parte, când pe cealaltă, ținându-se în șa cu un singur picior prins în scăriță. Apoi, printr-un efort supraomenesc, reușea să se așeze ca lumea în șa, pentru a prelua conducerea animalului și a-și impune voința.

Clarence îl urmărea cu gura căscată, plin de admirație deși mulți dintre conducătorii de căruțe râdeau de fanfaron.

Se auzi însă vocea doamnei Peyton, care îi strigă printr-una dintre ferestrele căruței:

— Ajunge, Jim, astâmpără-te!

La puțin timp după aceea dispărură atât calul cât și zăpăcitul său cavalier.

După câteva clipe, Clarence, stupefiat, îl văzu pe marele călăreț mergând liniștit la pas cu poneiul său, prin praf, în ariergarda convoiului. Animalul său năvălaș nu mai era decât un liniștit căluț care semăna cu oricare dintre cei folosiți la tracțiunea vehiculelor din jur.

Ceva mai târziu, în miezul zilei, îl întrebă pe tânăr cărui fapt se datora schimbarea aceea.

— Vezi, îi zise afectat Jim, nu există în toată trupa noastră nici măcar un singur om care să știe cu adevărat ce se ascunde în animalele astea. Iar cei care doar bănuiesc, nu au curaj să vorbească despre așa ceva. De fapt, nici nu le-ar fi de folos să afle că judecătorul are un armăsar, Morgan, care a ucis deja doi oameni, înainte ca el să fie cumpărat și că va uide încă unul înainte ca noi să ne

terminăm drumul. Uite, chiar cu o săptămână înainte de a vă găsi pe voi, calul mexican pe care îl vezi a plecat luându-mă cu el, în momentul când am încercat să-l leg. Trebuie să-l fi văzut ce salturi făcea pentru a mă arunca din şa! Dar cum aveam picioarele înfipite bine în scară n-a reuşit. Până la urmă însă am căzut. M-a târât după el, dându-mă cu capul de pământ, vreo două mile. Piciorul îmi era prins în scară, nu avem ce face. Cu mâinile am reuşit să îndepărtez pietrele de pe drum, că să nu mă lovesc cu capul de ele.

— De ce nu ți-ai retras piciorul din scară ca să scapi? îl întreabă Clarence.

— Poate că tu așa ai făcut, îi răspunse cu dispreț Jim, dar eu acționez altfel. Am rămas la pământ, m-am lăsat târât, până ce am ajuns la o colină cu râpe, așa încât calul se găsea, la un moment dat, mai jos decât mine. Mi-am folosit mâna ca un arc și am sărit în şa.

Acțiunea aceea, deși fu comentată cu un gest prin care Jim puse mâna pe pământ în fața sa și descrie o parabolă în loc de salt prin aer, se dovedi prea complicată pentru inteligența lui Clarence și, timid, băiatul îi puse o întrebare mai simplă.

— Dar ce-l făcuse pe cal să o ia razna din senin, domnule Hosker?

— Îi simțise pe indieni, îi zise Jim, aruncând o flegmă cu frunze de tutun, din colțul gurii.

Nu era altceva decât o demonstrație de precizie, de un farmec aparte pentru el.

— Evident, simțise pe unul dintre indienii voștri.

— Dar, obiectă Clarence, luat prin surprindere, ați spus că întâmplarea s-a petrecut cu o săptămână înainte și...

— Acest armăsar mexican poate simți indienii de la cincizeci, ba chiar o sută de mile distanță, îi răspunse Jim pe un ton deliberat disprețuitor, iar dacă judecătorul Peyton m-ar fi ascultat, dacă n-ar fi fost îngrijorat că se va afla caracterul calului său, am fi putut să-i luăm prin surprindere pe indieni mai înainte ca ei să ne poată vedea. Dar, adăugă el abătut, chiar deziluzionat, în echipajul ăsta nu există oameni cu nerv, cu energie... Nu au nici o valoare, n-au nici

o calitate și ar fi fost de mirare altfel, căci tragem după noi o adunătură de femei, de mucoși, de tot felul de amărâți. De mult aș fi abandonat hoarda asta fără căpătâi. Mă leagă de aceasta două lucruri, completă cu glas morocănos.

Clarence impresionat de modul de comportare al lui Jim, care era destul de misterios, uită pentru moment aluzia disprețuitoare pe care o făcuse la adresa doamnei Peyton și în care se afla închis și el.

Se grăbi să-l întrebe.

— Ce lucruri te leagă?

Jim se făcu a nu-l băga în seamă pe băiat, ca și cum era prea distrat ca să observe tot ce se petrecea în jurul său.

Își trase de la o cizmă un cuțit strălucitor și, după ce-l examina, îl puse la loc, fără grabă:

— Am de pus la punct două treburi, reluă el aproape în șoptă, deși nu se afla nimeni prin jur ca să-i audă. E vorba deci de două treburi personale, am de șters două pete din trecutul meu continuă cu un ton tragic, învârtindu-și ochii ca și cum s-ar fi simțit privit de cineva. Acele pete vor fi spălate în sânge înainte să plec. Pe aici există unul sau doi oameni în plus și care fac parte din convoi. S-ar putea să fie Gus Mâner Aurit... S-ar putea să fie Harry Benham... S-ar putea să fiu chiar eu...

Își încheie vorbele întunecat lipsit de vlagă.

— O, nu se poate așa ceva! făcu băiatul, înlăturând ultima supoziție mai mult din politețe.

Depart de a-l ușura pe Jim cel întunecat, intervenția lui Clarence nu-l făcu decât mai suspicios.

— E foarte posibil, zise el, îndepărtându-se brusc de Clarence printr-o mișcare de dans. E foarte posibil să mă crezi un mincinos... Poate crezi, de asemenea, că dacă ești fiul colonelului Brant, mă poți obliga să rămân alături de oamenii din expediția asta... Sau, continuă el, dându-se înapoi cu un alt pas brusc de dans, îți închipui că dacă ai speriat un copil o să-ți meargă să faci același lucru și cu mine. Poate, mai zise, executând o piruetă dublă prin praf și bătând în jur cu cizmele, că ai devenit turnătorul judecătorului și îi cânti tot ce afli de la alții.

Ferm convins că Jim se ațâța în acel fel datorită dansului indian de război pe care îl executa și că devenea capabil de vreun act de violență disperat, dar în același timp iritat de acea ultimă și injustă acuzare, Clarence recurse la vechiul său sistem de tăcere forțată.

Din fericire, în momentul acela se auzi o voce impunătoare, care strigă:

— Unde ești, Jim Hosker?

Și ticălosul de Jim Hosker dispăru într-o clipă, așa cum îi era obiceiul.

Acest lucru nu-l împiedică să vină, după vreun ceas sau două, ca să se învârtă pe lângă căruța unde se aflau Susy și Clarence.

De această dată avea aerul unuia care vine pentru a se răzbuna.

Fizionomia lui exprima ferocitatea lipsită de orice remușcare. Chipul îi era vopsit în manieră indiană și părul îi venea peste ochi, amenințător și sălbatic.

Dar cum, în mărinimia lui, se opri să facă, întunecat și descurajant, câteva remarci asupra jocului de cărți cu care tocmai se ocupau cei doi copii, Clarence își dădu seama pentru prima oară că toată „ferocitatea” lui se datora mai ales felului în care își purta părul.

Îl se păru ciudat de ce doamna Peyton nu încerca să rezolve situația cu o foarfecă bună. Dar Clarence nu se gândi la acest lucru decât după ce încercase, timp de cel puțin patru zile, să se pieptene în aceeași manieră.

După alte câteva zile, Jim îi făcu din nou, ca din întâmplare, onoarea de a avea cu el o întrevedere personală.

Îl se permise lui Clarence să urce, ca un surugiu, pe unul dintre caii de tracțiune ai căruței, lucru care îl făcu, în consecință, să se simtă foarte mândru atunci când Jim se apropie de el călărind poneiul mexican ce avea aerul cel mai ascultător din lume datorită alurii sale greoaie și schiopătatului ușor.

— Cam cât crezi, îl întrebă acesta pe băiat, cu un chip întunecat și, aparent, confidențial, cam cât crezi că vei

obține pe fetița asta, dacă o vei răpi?

— Nimic, îi răspunse Clarence zâmbind.

Probabil că era o dovadă certă a influenței pe care Jim începea să o aibă asupra lui, căci nici măcar nu făcuse vreo încercare să pară supărat datorită acelei insinuări de necinste cu care începuse dialogul lor.

— Ar putea deveni o afacere bună dacă n-ar fi vorba de o răzbunare, reluă tânărul.

— Nu, nu e vorba de nici un fel de răzbunare, se grăbi să-i răspundă Clarence.

— Atunci contai pe o recompensă de o sută de dolari dacă bătrânul și bătrâna n-ar fi fost scalpați mai înainte de a ajunge voi la ei. Ai avut ghinion, băiete, nu? Îi mai zise Jim. În orice caz, o să te alegi cu ceva de la doamna Peyton, în cazul în care o va adopta pe aia mică... Așa, băiete reluă el, ridicându-se deodată în șa, săltându-și corpul și privind cu o expresie diabolică prin părul încâlcit ce-i acoperea tâmpile, vrei să spui că n-a fost o afacere aranjată, bine pusă la punct, ceea ce s-a întâmplat?

— Cum? Întrebă Clarence.

— Vrei să mărturisești aici?

Iar vocea lui deveni extrem de aspră când pronunță cuvintele acestea:

— Vrei să-mi spui că n-ai plecat după indienii aceia special ca să iei distanță față de acei Silsbee în așa fel încât să poți pune mâna pe orfană, pe fetița pe care o va adopta doamna Peyton? Poți să negi asta?

Clarence protestă vehement, energic, Jim, însă, disprețuitor, nu voia să țină cont de ceea ce spunea băiatul.

— Nu mă minții, îi mai zise el, nu ai de ce. Află că știu să fiu discret, nu va cunoaște nimeni adevărul, iar afacerea va rămâne numai între noi doi, adăugă el cu un aer misterios.

Părănd, cu abilitate, a împărți un secret a cărui vinovăție îl apăsa numai pe Clarence, el se îndepărtă de căruță tocmai la timp ca să evite reproșurile obișnuite ale superiorului său, conducătorul de vehicul Phil.

Dar fascinația funestă a lui Jim nu se exercita doar asupra lui Clarence. În ciuda atenției geloase a doamnei

Peyton, a tovărășiei aproape permanente a lui Clarence, a micului cerc de admiratori care o înconjurau mereu pe Susy, Jim reuși să o abordeze pe mica Evă și să o tenteze în fel și chip.

Clarence o găsi într-o dimineată cu câteva pene de bătlan prinse în părul ondulat. Altă dată fetița fu descoperită că-și vopsise fața și brațele cu galben și roșu, culori pe care mărturisi că le primise în dar de la satanicul Jim.

Doar lui Clarence îi dezvălui adevărata sursă a darurilor acelea, zicându-i:

— Mi le-a oferit Jim, care într-un fel este indian el însuși. Nu vrea să-mi facă nici un rău. Mi-a spus că dacă vor veni indienii cei cruzi, mă vor crede o micuță din rasa lor și în felul ăsta voi fi în siguranță. Și tot Jim mi-a mai spus că indienii care au venit să-i omoare pe mama și pe tata dacă ar fi aflat de la mine că sunt fata lui, ar fi fugit imediat.

— Dar, remarcă băiatul, întotdeauna practic, nu aveai cum să le spui așa ceva, doar știi bine că ai stat tot timpul alături de doamna Peyton când se întâmpla nenorocirea.

— Ba! îi zise fetița, clătinându-și capul și fixându-l pe băiat cu ochii ei albaștri și rotunzi. Nu-mi spune tu așa ceva, știi bine că eram acolo!

Clarence se dădu înapoi surprins și fu cât pe ce să cadă din căruță. Se îngrozi aflând despre capacitatea lui Susy de a exagera lucrurile și chiar de a minți în față.

— Dar, îi mai spuse el, cu o voce sugrumată de emoție, știi bine, Susy, că amândoi plecaserăm înainte de...

— Ba! făcu ea cu mult calm, aranjându-și cu degetele un pliu al fustiței. Nu-mi mai spune așa ceva. Am fost acolo, am fost de față. Sunt o supraviețuitoare! Au zis-o doar oamenii din fort. Supraviețuitorul a fost în mijlocul evenimentelor și cunoaște tot ce s-a întâmplat!

Clarence era prea zăpăcit ca să-i mai răspundă.

Își aminti vag faptul că remarcase încântarea lui Susy atunci când căpătase reputația unei supraviețuitoare, acolo, la Fort Ridge. Ea se străduia, evident, într-o manieră copilărească, să tragă un profit cât mai mare din situația

aceea.

Ticălosul de Jim Mincinosul nu făcuse decât să o încurajeze în acel sens.

Vreme de o zi sau două, lui Clarence îi fu frică de ea și se simți mai singur ca niciodată.

Sub influența acelei impresii și convins că, în fond, relațiile lui cu Jim nu vor aranja în favoarea sa raporturile cu doamna Peyton sau cu fratele ei, ba chiar înțelegând că era privit ca responsabil pentru apropierea fetei de Mincinos, comise una dintre acele escapade specifice tinereții, pe care oamenii maturi le judecă mult prea sever și le condamnă întotdeauna.

Crezând, asemeni celor mai mulți copii, că nimeni nu se ocupa în mod special de el, pentru a nu-l jena, descoperind, ca majoritatea copiilor că dragostea sau preferințele nu au nici o legătură cu meritele sau caracterul, Clarence se lăsă antrenat într-o distracție specifică vârstei lui.

Într-o zi, se răspândi zvonul că prin apropiere se găsea o trupă de bizoni și că plecarea convoiului fusese amânată cu o zi pentru a organiza o vânătoare condusă de Mâner Aurit și Benham, la care participau mulți alții. Clarence acceptă propunerea pe care Jim i-o făcuse ceva mai devreme și anume de a-l însoți în taină.

Pentru a da viață aceluia proiect condamnat, se cerea complicitate și îndemnare.

Conveniră ca, imediat după plecarea grupului de vânători, Clarence să ceară voie să încalece unul dintre armăsarii de tracțiune, cu care să se plimbe în jurul taberei, permisiune ce-i fusese acordată și altă dată, fără probleme. Când va ajunge la marginea taberei, se va prefăca că nu-și mai poate stăpâni calul, iar Jim va pleca pe urmele lui.

Absența grupului de vânători, a unui mare număr de oameni și cai, va împiedica să se formeze vreun detașament care să plece după ei, părăsind astfel tabăra.

De îndată ce urmau să fie liberi, aveau să plece după vânători și, dacă ar fi fost descoperiți de ei, le-ar fi spus ce se întâmplase, justificându-se în acest fel, dar și adăugând că rătăciseră drumul spre tabără.

Planul le reuși.

Îl executară în toate detaliile sale, atât de perfect încât Jim strecură chiar și o crenguță cu spini sub partea anterioară a șei, astfel că armăsarul lui Clarence deveni năvălaș, iar situația mult mai dramatică. Dar băiatul își dădu seama de manevră la timp pentru a evita să fie aruncat la pământ.

Porniți cu toată viteza, în strigăte și fluierături, datorită tertipurilor subtile ale lui Jim, care constituia ariergarda, atât urmăritul, cât și urmăritorul, reușiră să ajungă fără probleme pe celălalt mal al râului pe jumătate secăt și a perdelei de sălcii ce adăpostea locul.

Nu plecă nimeni după ei.

Fie că surugii își dăduseră seama de manevra lor și închiseseră ochii asupra acesteia, fie că îi crezură destul de mari pe cei doi pentru a ieși singuri din încurcătură, fără a fi în pericol de a se pierde, mai ales că se aflau în apropierea grupului plecat la vânătoare, nu se declară alarmă generală.

Răsuflând ușurați și dându-și seama, aproximativ, cam în ce direcție plecaseră vânătorii, cei doi porniră mai departe, cu mare veselie.

În fața lor se întindea, până departe, un teren plat, cu o pantă ușoară spre dreapta, ducând la o baltă făcută de râu în una din revărsările sale recente. Balta, amplasată într-un fel de lagună, era ascunsă parțial de copaci groși și de mărăciniș, iar dincolo de ea începea câmpia fără de sfârșit, care servea drept pășune bizonilor...

Cu o voce aspră, Jim îi atrase atenția băiatului că animalele uriașe veneau să bea apă de acolo.

După ce mai făcură o sută de pași, fură cuprinși de o mare emoție și coborâră din șei, căci văzură solul acoperit de urme semicirculare. Jim examina cu atenție pământul, câteva minute, apoi îi arătă, fără frică de a se înșela, drumul urmat de bizoni.

Pentru ochiul neexperimentat al lui Clarence, câmpia semăna foarte bine cu o pajiște obișnuită, fiind lipsită cu totul de romantismul necesar pentru a-i înflăcăra

imaginația.

Totuși, cei doi tovarăși se opriă și își examinară, ca doi oameni de meserie, armele și echipamentul de care dispuneau. Obiectele respective, deși destul de variate, erau descompletate și necorespunzătoare. Datorită plecării precipitate, Jim fusese obligat să ia doar o pușcă de vânătoare veche, cu două gloanțe, pe care o purta în bandulieră, un revolver cu un sistem de funcționare demodat, ale cărui țevi se învârtteau și porneau la întâmplare și care se numea „solnița de piper a lui Allen”, din cauza asemănării sale cu acea ustensilă de bucătărie. În sfârșit, mai aveau un briceag.

Clarence era înarmat în manieră indiană, cu un arc și săgeți cu care tocmai exersa și cu o toporișca pe care o ascunsese sub șă, în lateral.

Sărăcia echipamentului lor era totuși compensată – așa cum reieșea din povestirile lui Jim – de rezultatele extraordinare produse de acele arme în mâinile „oamenilor pe care îi știa” și, de altfel, nu doborâse chiar un taur, cu un glonț norocos, pe care i-l trăsese prin gura deschisă, în timp ce fiara mugea, glonț care îi străbătuse căpățâna dintr-un capăt în celălalt? Iar unul dintre prietenii săi, unul dintre cei mai apropiați, de altfel, aflat în acel moment în pușcăria din Louisville pentru că ucisese un ajutor de șerif, nu se găsisese într-o zi singur și fără cal, neavând alte arme decât un cuțit și un lassou, chiar în mijlocul unei trupe de bizoni? Ce a făcut? A sărit cu mult calm pe spinarea îmblănită a celui mai uriaș dintre aceștia, s-a prins cu lassoul de coarnele animalului și l-a forțat să meargă unde a vrut el cu ajutorul cuțitului. A trăi astfel mai multe zile, mâncând carnea pe care o tăia din animalul viu, până când acesta, abandonat de ceilalți din cireada și epuizat datorită pierderii de sânge, pieri prăbușindu-se la picioarele învingătorului său, chiar în locul unde începea tabăra spre care fusese condus cu atâta abilitate.

După o asemenea poveste, Clarence rămase puțin nedumerit și ar fi vrut să pună câteva întrebări. Numai că erau singuri în preerie, uniți datorită unei greșeli înfăptuită

În comun, iar întrebările ar fi putut fi cam stânjenitoare pentru Jim.

Un soare magnific apăru într-un nimb strălucitor. Aerul curat le înviora nervii și, în perspectivele optimiste pe care le producea tinerețea, orice era posibil.

Fundul râului pe care îl traversau era acoperit de crăpături și găuri ca de obuz, de aceea trebuiau să avanseze cu o anumită prudență.

La una dintre opriri, Clarence percepu un zumzet surd, monoton, ca o cădere de apă peste un dig. De fiecare dată când încetineau pasul, sunetul devenea tot mai puternic, pentru ca în cele din urmă să fie acompaniat de acea vibrație ușoară a pământului, care nu știi de unde vine, dar indică apropierea de o cascadă.

Fenomenul acela le inspiră o anumită teamă, fiindcă li se păru că arată o orientare greșită și că pierduseră pista. Peste numai câteva clipe tresăriră, fiindcă intensitatea lui creștea cu mare viteză.

Împinși de un straniu instinct, se îndreptară în galop spre lagună. Cum pădurea se rărea în fața lor, Jim observă ceva neobișnuit și scoase un strigăt de bucurie:

— Iată-i! Ei sunt!

La prima privire, lui Clarence i se păru că de cealaltă parte a râului, întreaga preerie era acoperită de valuri și de brazde ondulate care veneau către ei. Când aruncă a doua privire, percepu frunțile în mișcare ale unei mari cirezi de bizoni și, pe flancuri sau în mijlocul lor, într-un nor de praf, oameni ce se mișcau rapid, ca niște fulgere.

Gândindu-se la apă, idee încă prezentă în mintea sa, percepu turma ca o maree furioasă ce arunca valuri invizibile în direcția lagunei, măturând totul în cale.

Clarence își întoarse cu însuflețire ochii întrebători spre tovarășul său, fără a-i spune vreun cuvânt.

Dar vai! Marele erou, puternicul vânător ce se lăudase atât, își pierduse tot sângele rece, ba chiar și glasul. E drept că rămăsese prins de șa, că se ridicase puțin, cu trupul țeapăn, mut, că luase în mână toporișca și pușca, dar brațul îi tremura atât de tare că nu se putea controla. Din poziția

„împietrită” îi aduse la realitate un zgomot puternic de crengi rupte. Turma forța pătrunderea printre tufișuri și, deviind puțin în dreapta, se îndreptă chiar spre cei doi băieți.

Acest fapt le spulberă orice urmă a ezitării.

Calul mexican, animal prevăzător și ager, scoase un nechezat înspăimântat, se întoarse, pornind la galop cu stăpân cu tot. Cedând fără îndoială, unui sentiment de fidelitate, calul mai prăpădit al lui Clarence, un animal de tracțiune, se puse pe goană la rândul său și curând cele două animale devotate alergau unul lângă altul cu toate puterile pe care le aveau.

— Unde ajungem dacă ne îndreptăm în această direcție? întrebă naivul Clarence, cu vocea sugrumată.

— Peyton și Măner Aurit sunt acolo, în urma noastră și ne văd! îi răspunse Jim pe nerăsuflăte.

Pentru Clarence devenise evident că bizonii erau în fața vânătorilor. Auzise destul în spate zgomotul asurzitor pe care îl făceau copitele atâtor tauri și, cu mare efort, reuși să-i strige tovarășului său:

— Când începem să-i vânam?

— Lasă vânatul! urlă Jim, lăsând să-i scape adevărul în momentele acelea de spaimă. De asta îți arde acum? Nu vezi că ei sunt cei care ne vânează?

De altfel, nu exista nici o urmă de îndoială. Caii îngroziți, fugeau în fața turmei de bizoni speriate, la rândul ei. Reușiră să câștige o oarecare distanță trecând printr-un defileu foarte îngust, în timp ce bizonii fură obligați să-l ocolească. După numai câteva minute fură însă ajunși de cireada care venise pe cealaltă parte a lagunei, pe un drum mai scurt, astfel că se găsiră chiar în mijlocul animalelor înfuriate. Pământul vibra sub copitele lor.

Răsuflarea lor, care unea atâtea respirații aburinde, se amesteca împreună cu praful fierbinte pe care îl ridicaseră în aer, astfel că băieții erau pe jumătate orbiți și sufocați.

Lui Clarence i se păru, foarte vag, că Jim își aruncă toporișca la întâmplare asupra unui bizon care se apropiase prea mult de el din lateral.

Cum urmau să pătrundă într-un alt defileu natural, îl văzu pe tovarășul său apucându-și pușca și ochind cu disperare.

Clarence se făcu una cu gâtul întins al calului său. Urmă un fulger orbitor. Cele două focuri porniră dintr-o singură lovitură. Pe Jim reculul îl aruncă într-o parte. Iar pe urmă în cealaltă. Apoi cal și călăreț dispărură într-un nor de praf.

Puțin mai târziu, calul lui Clarence se opri brusc și băiatul fu aruncat, peste capul animalului, în șanț. Căzu peste ceva care i se păru un fel de pernă care se mișca, formată dintr-o blană ondulată și încurcată. Era spinarea îmblănită a unui bizon imens! Lovitura trasă la întâmplare de Jim cel disperat atinsese animalul la unul dintre picioarele din spate, rupându-i mușchii și tăindu-i ligamentele genunchiului, astfel că bizonul căzuse în șanț cu puțin timp înaintea lui Clarence.

Amețit de șoc, dar întreg și nevătămat, băiatul se rostogoli pe partea din față a animalului care se zbătea.

Reuși, de bine, de rău, să se ridice.

Nu doar calul său plecase, dar și cireada de bizoni dispăruse și i se păru că aude, în fața lui, strigătele vânătorilor, fără însă a-i vedea.

Evident, nu-și dăduseră seama că fusese aruncat din șa, iar șanțul îl ascunsese privirilor.

Pantele din jur erau prea abrupte pentru a încerca să le escaladeze cu membrele lui amorțite. Panta pe care se răsturnase se afla în spatele animalului rănit. Clarence încerca să urce panta aceea, pășind încă nesigur, când bizonul, cu ultimele puteri, se ridică în trei picioare gata de atac. Totul se petrecuse atât de repede încât băiatul, mai ales din lipsă de experiență, nu avu timp să perceapă altceva decât o agitație confuză și dezordonată, nu simți nici măcar frică. Totuși, la vederea acelei frunți enorme, a trupului ce părea că umple tot șanțul, care apăruse pe neașteptate în calea sa tăindu-i accesul spre singura ieșire, simți cum i se taie picioarele.

Ochii mari injectați de sânge, îl priveau furioși, dar și cu surprindere. Nările largi erau atât de aproape de el, încât primul muget furios îl făcu să se dea înapoi ca și cum ar fi

primit o lovitură în plin.

Șanțul nu era decât o adâncitură scurtă și strâmtă pe care o făcuse natura în mijlocul câmpiei. Dacă s-ar fi dat înapoi numai câțiva pași, ar fi dat de una dintre marginile acesteia, având în față un perete vertical de cincisprezece picioare înălțime. Un pas greșit și ar fi căzut în coarnele scurte și îngrozitoare care îl așteptau, pregătite să-l măcelărească.

Gândul acesta i se păru prea crud, prea îngrozitor.

În ochi îi apărură lacrimi și, în furia ce-l cuprinse împotriva destinului nedrept, rămase nemișcat, ținând pumnii strânși.

Își ținui privirea plină de o spaimă copilărească în ochii aceia însângerați. Nu știa că, datorită puterii de mărire a pupilelor taurului, el Clarence, apărea mult mai mare decât era în realitate, iar animalul, trădat de instinctele sale, din același motiv, mai lăsase să fugă și alți vânători în împrejurări similare.

Clarence căuta disperat o modalitate de a ieși din această situație. Ah! Revolverul! Îl avea încă în buzunar. Îl scoase nervos, aproape fără speranță. Arma aceea era mai mult decât puțin în fața unui dușman de o asemenea mărime, dar era totuși ceva.

Ochii, cu ochii scânteietori, apoi trase. Nu se auzi decât un zgomot nesemnificativ, apoi altul și iar, un al treilea. Obiectul acela își bătea joc de el! Trase încă o dată, apăsând pe trăgaci cu toată puterea. Atunci se auzi o bubuitură neașteptată, apoi încă una. Se dădu înapoi. Fără îndoială, gloanțele fuseseră deviate de capul taurului.

Apasă fără speranță iar pe trăgaci.

De această dată se auzi o bubuitură urmată de un muget furios, animalul uriaș își izbi capul cu forță de peretele lateral, înfundându-și cornul stâng în pământul care se prăbușea chiar lângă ei. De mai multe ori, bizonul își băgă și își scoase cornul din perete, aruncând în jur cu pietre și pământ.

Îi trebui doar o clipă lui Clarence ca să înțeleagă, privind prin norul acela de praf, care era cauza acelei furii. Sângele

îi curgea în valuri din ochiul stâng, acolo unde lovise ultimul glonț.

Taurul fusese orbit!

O reacție groaznică se produse atunci. Simți deodată o mare părere de rău care deveni mai puternică decât spaima. Dintr-o dată fu copleșit de aceea senzație.

Deci el făcuse așa ceva!

Clarence, dezmeticindu-se se strecură prin partea dreaptă a animalului, urcând panta cu toată viteza și ajungând, în acest fel, în câmpie. Văzându-se acolo, se puse pe fugă, fără să știe încotro, fără să-și aleagă o direcție anumită. Nu se mai gândea decât cum să fugă mai repede de acel muget în agonie, cum să închidă pentru întotdeauna cartea aceea îngrozitoare în care vedea ochiul acela enorm, plutind în sânge.

Deodată auzi chemarea îndepărtată a unei voci iritate.

Aruncă o privire rapidă peste câmpie și nu văzu nimic. I se păru pustie, dar, uitându-se mai bine, văzu în depărtare doi oameni călare ce se îndreptau către el. Duceau după ei un alt armăsar, care era chiar al său!

Cu senzația de ușurare care îl cuprinse în clipele acelea, simți nevoia înflăcărată de a-și dovedi simpatia față de ei, dorind să le povestească totul, pe nerăsuflăte. Dar, când se apropiară, îi recunoscă pe Mâner Aurit, călăuza și pe Harry Benham. Văzu că, departe de a împărtăși bucuria lui că scăpase dintr-un asemenea pericol, fizionomiile lor nu exprimau decât iritarea așteptării.

Răpus de noua dezamăgire, băiatul se opri și recăzu în mușenia lui îndărătnică.

— Hai, la naiba, te hotărăști să vii cu noi sau vrei să mai întârzie convoiul încă un ceas din cauza prostiilor tale? îi zise furios Mâner Aurit.

Puștiul ezită o clipă, apoi urcă mașinal pe cal, fără să scoată un cuvânt.

— Le-am fi făcut un bine dacă am fi plecat și i-am fi lăsat aici, murmură răutăcios Benham.

Lui Clarence îi trecu prin minte, pentru o clipă, gândul nebunesc de a sări pe pământ, de a le spune să-l lase

acolo, abandonându-l. Însă, înainte de a-și pune gândul în faptă, cei doi plecaseră deja în galop, trăgând după ei calul său cu un lassou, al cărui capăt era fixat de șaua lui Mâner Aurit.

După ce meraseră cam două ore, ajunseră convoiul care-și reluase drumul și nimeriră în mijlocul grupului format de călăreții de escortă.

Judecătorul Peyton se întoarse către Clarence, puțin nehotărât, dar totuși binevoitor, dispus să-l primească bine și să-l ierte.

Băiatul încercă să uite totul.

— Spune-mi băiatule, ce ți s-a întâmplat? Povestește-mi tot. Clarence, aruncând în grabă o privire în spatele său, îl văzu pe Jim, care își întoarse capul, supărat.

Atunci cu o voce sacadată, povesti cum fusese aruncat în șanț chiar în spinarea bizonului rănit și cum reușise să scape din pericolul acela.

Un râs ascuns, abia perceptibil, străbătu grupul ascultătorilor.

Domnul Peyton îl privi foarte serios.

— Dar cum a putut bizonul să cadă așa la țanc în șanțul respectiv? îl întrebă el.

— Jim Hosker l-a schilodit așa, trăgând cu pușca în el. Apoi a căzut în groapă, zise timid Clarence. Toată trupa izbucni în hohote de râs.

Clarence, afectat, buimăcit, își ridică ochii, dar fu suficient ca să arunce o privire pe chipul lui Jim Hosker pentru a uita de propria umilire. Nu erau crezuți. Iar Jim, care pentru prima dată poate spusese adevărul, era acum victima propriei sale reputații. Îi făcuse de râs.

Singurul episod adevărat, de importanță, care îi marcă viața, singura povestire sinceră pe care o spusese vreodată fusese primită de cei din jur drept o minciună, cea mai mare, cea mai sfruntată, pe care o proferase până atunci.

CAPITOLUL VII.

Incidentul acela de vânătoare, a fost, cea din urmă amintire mai semnificativă a călătoriei sale pe care Clarence îl păstră în memorie. Judecătorul Peyton, adoptând-o pe Susy, ar fi vrut să exercite un fel de tutelă și de protecție și asupra băiatului, numai să obțină consimțământul acelei rude îndepărtate. Doamna Peyton și fratele ei însă observaseră că prietenia care exista între Clarence și Jim Hosker avusese rolul de a face din băiat un tovarăș în care Susy nu putea să mai aibă încredere și chiar judecătorul fu obligat să recunoască faptul că anturajul prost pe care și-l crease venea în contradicție cu nașterea și educația pe care și le atribuia.

Din nefericire pentru Clarence, convins pe deplin că va fi întotdeauna neapreciat, datorită acelei resemnări crâncene în fața destinului, care constituia trăsătura caracteristică a caracterului său, băiatul era prea mândru pentru a îndrepta impresia respectivă.

Ceda de asemenea, unui sentiment vag de loialitate care îl împiedica să-l abandoneze pe Jim în necazul său, deși nu avea deloc față de ele simpatia pe care o ai pentru cineva egal cu tine. Îl privea pe Hosker ca pe un superior care îi acorda protecție și ajutor, de aceea hotărârile sale erau de mare importanță lucru ce nu trebuia să te mire la un copil de vârsta lui.

De, asemenea, acceptă fără comentarii decizia ce-i fusese anunțată, respectiv că, de îndată ce convoiul avea să ajungă în California, el urma să fie trimis de la Stockton la Sacramento împreună cu o scrisoare explicativă.

Se stabilise totuși că, în cazul în care nu-și va găsi rudele, să revină la familia Peyton care urma să se așeze într-una din văile din sud, unde ei aveau intenția să cumpere pământ.

Aceste proiecte, perspectiva schimbării, a obținerii

libertății și a întregii fericiri pe care imaginația unui copil o realizează atât de ușor, nu i se păreau foarte apropiate.

Oprirea la Lacul Sărat, traversarea îngrozitorului deșert alcalin și chiar sălbăticia trecerii prin Sierra nu mai erau în mintea lui decât vagi imagini confuze.

Vederea acelor zăpezi eterne, undulațiile rândurilor de pini ce se prelungeau la nesfârșit, prima apariție a unei coaste acoperite de ovăz sălbatic, spectacolul oferit de un fluviu cu ape gălbui și furioase, pe care în fantezia lui le credea încărcate cu aur, toate acelea nu-i produsese decât emoții trecătoare, uitate foarte repede.

Dar, într-o dimineață, când se opriră în marginea unei așezări a coloniștilor, cu casele aliniate pe o singură direcție, văzu cum trupa se strânge toată în jurul unui străin care abia ajunsese acolo și care avea legată de șa o mică pungă de saftian. Scoase din aceasta doi pumni de pepite metalice strălucitoare.

Clarence simți atunci, pentru prima oară, fiorul bolnăvicios și de neînvins al căutătorului de aur. Abia respirând, ascultă cu mare atenție întrebările grăbite și răspunsurile nepăsătoare. Aurul fusese scos dintr-un zăcământ aflat la cel puțin treizeci de mile de acolo. Putea să aibă o valoare de aproximativ o sută cincizeci de dolari și nu era decât partea minerului ce lucrase timp de o săptămână, ajutat de asociați.

Nu era prea mult.

Ținutul începea să fie copleșit de venirea altor căutători pe care însă nu-i mai aștepta mare lucru.

Vorbele veneau cu indiferență de pe buzele omului nebărbierit, plin de praf, îmbrăcat grosolan, care aducea o lopată și un târnăcop legate pe spinare și o tigiaie pentru prăjeli prinsă de șa.

Dar nici măcar un cavaler în armură strălucitoare n-ar fi avut, în ochii lui Clarence, un efect mai eroic, mai strălucitor.

Ce putea fi mai frumos decât mândrul dispreț din privirea lui în timp ce se uita la convoiul acela cu căruțe confortabile și ustensilele ce trădau gradul de civilizație ridicat?

— Va trebuie să vă descotorosiți de tot acest dichis dacă vreți să vă apucați de muncit în zăcăminte.

Cum confirmau vorbele acelea gândurile ascunse ale lui Clarence! Ce minunat tablou al libertății era în fața lui!

Călăuza cea pitorească, atotputernicul judecător Peyton, tânărul și îndrăznețul ofițer, toți aceștia nu era decât niște oameni nesemnificativi față de eroul din fața lui care purta o bluză flanelată roșie murdară și ruptă și cizme mari în picioare.

A te plimba toată ziua în aer curat, a culege acele strălucitoare bucăți de metal, fără vreun studiu, fără metodă, fără sistem, iată ce înseamnă a trăi, mai ales că într-o zi puteai să dai peste acea pepită uriașă, atât de grea încât nici n-ai fi ridicat-o de jos, acea pepită care valora cât întregul convoi, inclusiv caii! Nu zicea oare străinul că se găsisse una ca asta cu câteva zile în urmă la Sawyer's Bar?

Acel bărbat dur, cu surâs nepăsător și aer de superioritate, făcea o legătură vie între Clarence și „O mie și una de nopți”. Era încarnarea lui Aladin sau a lui Simbad.

După două zile ajungeau la Stockton.

Clarence, al cărui singur costum fusese peticit în mai multe locuri cu felurite stofe luate din rezervele lui Peyton, constată, cu surprindere că mai avea o uniformă din postav milităresc ce i se cumpăraseră de la croitorul din Fort Ridge, Fu condus pentru a-și completa echipamentul într-unui din magazinele generale ce se aflau cam peste tot. Dar, vai! În aceea localitate, unde trăiau numai oameni adulți, nu se găsea mai nimic de îmbrăcat pentru copii de vârsta lui Clarence și, cu greu, dădură peste efecte date la rebut de stat, o haină de mus și o jachetă cu butoni de alamă.

Acestui echipament, doamna Peyton îi adaugă o mică sumă de bani pentru diverse cheltuieli și o scrisoare cu explicații pentru vărul băiatului.

Diligenta urma să plece la prânz.

Lui Clarence nu-i mai rămânea decât să-și ia rămas bun de la cei cu care călătorise.

Despărțirea finală de Susy începuse cu două zile mai devreme cu câteva lacrimi, câteva cuvinte de îngrijorare,

strângeri în brațe și fata își arătă hotărârea fermă de a nu se despărți niciodată de el. Dar neobișnuitul și noutatea localității Stockton, unde abia sosiseră, atenua mult manifestările de tandrețe și, datorită unui mic dar pe care i-l oferise Clarence, de altfel, primul împrumut din micul său capital, durerea despărțirii se reducea doar la simple promisiuni că în curând se vor revedea.

Totuși, când bocceluța băiatului fu așezată în locul pentru bagaje al diligentei și când acesta rămase singur, nu se putu stăpâni și fugi cât îl țineau picioarele până la convoi, ca să mai petreacă un minut sau două alături de Susy. Intimidat, bâlbâindu-se, ajunsese la căruța doamnei Peyton.

— Dumnezeule! îi strigă aceasta, cu severitate. Încă nu ai plecat? Vrei să pierzi diligenta?

O clipă mai devreme, în singurătatea pe care o resimțea, i-ar fi răspuns: „da”. Dar nemiloasa înțepătură a doamnei Peyton, care se arătase supărată că îl vede iar, avu un efect neașteptat asupra lui, picioarele începură să-i tremure și își pierdu glasul.

Nu mai îndrăzni să-i vorbească lui Susy, dar auzi vocea ei, foarte clar, adresându-i-se din fundul căruței unde stătea:

— Clarence, o să plece diligenta!

Deci și ea! Rușinea slăbiciunii sale protestă în făcu să roșească, inima lui iubitoare pulsând spre față tot sângele său fierbinte.

— Îl căutam... îl căutam... Doamnă... îl căutam pe Jim... răspunse el cu mare greutate.

Observă expresia de dezgust care apărură pe chipul doamnei Peyton și simți o satisfacție ascunsă pentru acest lucru în timp ce porni înapoi spre diligenta.

Acolo însă, spre marea lui surprindere, îl găsi chiar pe Jim, la care nici nu se gândise și care privea, abătut, cum se legau ultimele Curele ce țineau bagajele.

Luând aerul unuia care-i convinge pe ceilalți călători că se desparte de un complice al crimelor sale, pe care îl va regăsi, fără îndoială, într-o închisoare serioasă și mare, Jim

strânse melancolic mâna lui Clarence și făcu o scurtă trecere în revistă a celorlalți pasageri, pe care îi observă pe sub părul ciufulit de pe frunte.

— Dacă o să primești vești despre mine, să-ți dai seama că nu e vorba despre altceva decât că i-am părăsit pe cei de-aici, îi zise, cu un glas răgușit, încet, dar cuvintele lui se auzeau foarte clar. Spune-le prietenilor de la Peștera Mortului că pot conta oricând pe mine.

Clarence nici n-avea de gând să meargă pe la Peștera Mortului. Nici măcar nu o cunoștea și bănuia că nici nu știa, la rândul său, prea multe despre aceasta. Îl surprinse însă privirea îngrijorată pe care unul dintre călători i-o aruncă lui, unui copil destul de bine crescut, cu ochii cenușii, ca și cum s-ar fi mirat că-l vede plecând spre o asemenea destinație.

Observația îi provocă o stare de plăcere amestecată cu spaimă. Ideea de a pătrunde astfel în viață era seducătoare și periculoasă. Dar entuziasmul pe care i-l provocară armăsarii focoși ai trăsurii, goana prin câmpie, soarele strălucitor și gândul că lăsa în urma sa toate obiceiurile care-l legaseră până atunci de ceilalți oameni din jur, goni din mintea lui orice altă imagine în afară de cea a libertății sale totale.

Totuși încetă pentru o clipă contemplarea aceluia viitor luminos pentru a-și observa mai bine tovarășii de drum. Curiozitatea lui era cu totul specifică vârstei.

Așezat țeapăn pe scaunul din față între doi oameni tăcuți, dintre care unul părea un fermier, iar celălalt avea o profesiune publică, dacă judecai după costumul său negru, Clarence își îndreptă în cele din urmă atenția asupra unei femei îmbrăcată cu un mantou întunecat, cu păr negru, fără pălărie, care, așezată pe un loc din spate, se făcea că asculta veselă complimentele pe care i le adresau vecinii ei și mai ales doi bărbați ce stăteau pe bancheta din mijloc.

Din poziția în care se afla, nu-i vedea decât ochii negri care, din când în când, se întâlneau cu ai lui și păreau să se amuze de curiozitatea nestăpânită pe care i-o arăta. Dar ceea ce îi atrase atenția în mod deosebit a fost accentul

străin din vocea ei muzicală, cu totul diferit de cele pe care le mai auzise până atunci. O consideră, din acel moment, ca având un glas mai plăcut decât cel al doamnei Peyton.

Nu după mult timp, fermierul, vecinul său, îi aruncă o privire protectoare peste jacheta de culoarea mazării și nasturii din alamă și îi zise vesel:

— Hei, micuțule, vii dintr-o călătorie pe mare?

— Nu, domnule, îi răspunse el bâlbâindu-se dintr-un drum lung și greu pe care l-am făcut prin preerie.

— Asta înseamnă că faci parte din echipajul unei corăbii care străbate câmpia.

Remarca provocă un râs la care fu părtaș și Clarence.

Când râsul se stinse, băiatul se grăbi să-i explice că respectiva corabie nu era altceva decât o căruță de imigrant.

— N-am găsit, explică el în timp ce aruncă o privire naivă spre ochii negri de pe bancheta din spate, n-am găsit altceva ca să îmbrac la Stockton. Presupun că oamenii de acolo nu s-au gândit niciodată că pot exista copii în California.

Simplitatea vorbelor sale avu un efect vizibil asupra celorlalți pasageri, căci oamenii care ocupau locurile din față se întoarseră, după un cuvânt spus de doamnă, abia șoptit și priviră spre el, curioși.

Clarence roși puțin și rămase tăcut. După un timp diligenta își încetini mersul. Urcară o pantă.

De fiecare parte a drumului se ridicau ploi uriași de care atârnav, ici și colo, tulpini și frunze de vie sălbatică.

— Ah, ce frumos e! spuse doamna, scoțându-și pe geam capul acoperit de un voal negru. Mi-ar sta bine cu puțină viță de vie prinsă în păr.

Stângaci, unul dintre bărbați încercă să smulgă o crenguță prin fereastra diligentei.

Acest gest îl inspiră imediat pe Clarence. Când trăsura începu să urce următoarea colină, el făcu asemenea unui alt călător, sări pe pământ și, în vârful colinei, prinse iar diligenta, ținând în mâna zgâriată o crenguță de vie sălbatică.

O întinse apoi unui om aflat pe bancheta din mijloc, zicându-i politicos și grav:

— Pentru doamna... vă rog...

Vecinii lui Clarence schițară imediat câteva zâmbete.

Femeia clătină din cap pentru a arăta că accepta cu multă plăcere darul, pe care și-l prinse imediat, cochetă, în părul lucios.

Omul în negru, care stătea chiar lângă Clarence și care nu vorbise deloc până atunci, se întoarse către el și îi spuse destul de sec:

— Dacă vei continua așa, micuțule, cred că n-o să ți fie greu să-ți găsești un costum de bărbat pe măsura ta, chiar înainte de a ajunge la Sacramente.

Clarence nu înțelese mai nimic din acele vorbe, dar remarcă faptul că oamenii care stăteau pe bancheta din mijloc deveniseră foarte serioși și că doamna se uita numai pe fereastră.

Trase deci concluzia că făcuse un lucru prost atunci când vorbise despre hainele lui. Trebuia să încerce să pară mai bărbat.

Două ore mai târziu, i se prezentă o ocazie favorabilă în acel sens. Trăsura se opri în fața unui han ridicat în marginea drumului.

Doi sau trei dintre călători coborâră pentru un păhărel servit la tejughea.

Vecinii săi din dreapta și din stânga discutau liniștit despre colinele de nisip și terenurile inundate din San Francisco. Glumeții ocupanți ai banchetei din mijloc erau foarte ocupați cu doamna.

Clarence cobora atunci din diligentă și intră, ostentativ, în restaurant. Se dezumflă puțin când văzu că barmanul și clienții nu-i acordau nici un fel de atenție. După un moment de ezitare, reveni la diligentă și îi deschise grav portiera.

— Ați dori să serviți ceva la bar alături de mine? i se adresa Clarence politicos pasagerului ce părea a fi un fermier și care se purtase frumos eu el până atunci.

Se făcu liniște deplină.

Cei doi oameni de pe locurile din mijloc se întoarseră cu

totul pentru a-l vedea mai bine.

— Comandantul vă întreabă dacă doriți să serviți ceva cu el, explică unul dintre oameni adresându-se foarte serios prietenului lui Clarence.

— Cum? Da, sigur, sigur că da, răspunse gentlemanul, pe fața căruia sobrietatea luase locul surprizei.

— Poate că și dumneavoastră, împreună cu prietenul dumneavoastră, veți accepta aceeași invitație? Întrebă timid băiatul pe domnul care dăduse explicațiile cu puțin timp înainte. Vă invit și pe dumneavoastră, i se adresă omului în negru.

— Într-adevăr, domnilor, nu văd cum am putea refuza o asemenea invitație, zise acesta din urmă, ridicându-se cu cel mai solemn aer posibil și chemându-i și pe ceilalți. Unui asemenea gest de politețe, făcut de prietenul nostru atât de distins, nu-i poți răspunde altfel.

— Am remarcat, de altfel, domnule, că hotărârea Comandantului nu e o glumă, îi răspunse altul, cu aceeași sobrietate.

Clarence ar fi dorit să nu se discute atât despre prima sa încercare de a se arăta ospitalier, dar cum ei coborau din trăsură foarte serioși, se grăbi să treacă înaintea lor, nu fără a fi puțin speriat, pentru a fi primul la tejiștea.

Acolo din nefericire, pentru că era atât de mic încât depășea doar cu puțin marginea tejiștelii, barmanul nu-i acorda nici o atenție. Abia după câteva încercări nereușite și după ce omul în negru îi făcu rapid cu ochiul celui care servea în bar, acesta își stăpâni zâmbetul și deveni foarte serios.

— Comandantul face cinste, îi zise sobru omul în negru, privind spre Clarence respectuos. Eu aș servi un whisky bun. Cât despre Comandant, cum abia a venit în ținutul ăsta și nu e obișnuit cu aerul de aici, cred că dorește o limonada gazoasă.

Clarence se hotărâse ca să ceară whisky, alături de ceilalți, dar din politețe nu contramanda ordinul dat de invitatul său și fu puțin încurcat de ceilalți clienți care păreau a se grupa în jurul lui și al invitaților săi, pe chipurile

cărora nu citea decât indiferența față de acel lucru.

Ceru repede:

— Limonada cu lămâie pentru mine, vă rog frumos.

— Comandantul are dreptate, domnilor, zise barmanul fără a schița vreun zâmbet, aplecându-se pentru a șterge tejgheaua, o figură de indiferență profesională. O să aibă vreme de băut lichioruri tari tot restul vieții. De altfel, întotdeauna cel care schimbă ținutul solicită o limonada cu lămâie.

— Poate, îi zise Clarence radios, veți accepta și dumneavoastră să serviți ceva cu noi?

— Domnul este prea bun cu mine.

Cred, vorbi omul cel înalt, ridicându-se și el mai ceremonios ca niciodată, că putem face un toast. Să bem în sănătatea Comandantului!

Se bău cu solemnitate.

Clarence simți că obrajii îi ardeau și emoția îl făcu să înghită limonada în sănătatea sa în același timp cu ceilalți.

Totuși, era dezamăgit văzând că oamenii nu se arătau atât de veseli pe cât și-ar fi dorit. Se mira să-i vadă atât de afectați când beau împreună. Și îi veni ideea că poate totul costa foarte mult.

Își ținu punga la vedere, pregătit să o folosească. Ca să fie sincer, îi plăcea să plătească tot ce consumaseră ceilalți, pentru a se arăta un om independent, un adevărat bărbat ce-și putea permite o asemenea plăcere.

Barmanul aruncă o privire experimentată peste tejghea.

— Ați dat de băut la toată lumea prezentă în sală. Asta înseamnă cam douăzeci de dolari, dacă facem socoteala rotundă. Douăzeci de dolari!

Clarence simți cum îi trece un fior, chiar prin inimă. Auzise vorbindu-se despre prețurile exagerate din California. Dar chiar atât?! I se ceruse jumătate din mica lui avere! Totuși, printr-un efort supraomenesc, reuși să nu-și piardă cumpătul și, cu degetele tremurânde, să numere suma respectivă.

Observă un amănunt ce i se păru curios și care nu-i prea conveni, anume comportamentul unor domni.

Cei din jurul său își lungeau gâtul peste umărul său pentru a-i vedea conținutul pungii, deși omul cel înalt dăduse deja explicațiile cuvenite, zicându-le:

— Punga Comandantului are ceva deosebit. Permiteți? Îl întrebă el, luând-o din mâinile lui Clarence. E o pungă model nou și merită să fie văzută.

O dădu apoi unui om din spatele său, care o trecu altuia, mai în urmă în timp ce restul se minunau:

— Chiar că e nouă, e făcută după ultima modă. Remarcile lor îi permiteau lui Clarence să-și dea seama cam pe unde se găsea punga lui.

Apoi aceasta ajunse la barman, care ceru și el să arunce o privire asupra ei și insistă să o pună chiar el în buzunarul băiatului, de parcă în asta consta meseria lui.

Conducătorul diligentei începu să strige:

— Să urce toată lumea!

Călătorii se grăbiră să-și reia locurile și incidentul se sfârși brusc.

Apoi, Clarence fu surprins să-și vadă prietenii careul înconjuraseră cu atâta atenție că nu-l mai băgau în seamă, toți fiind interesați de apariția unui nou călător, un om politic din San Francisco. Pe băiat îl uitaseră parcă de tot.

Femeia fără pălărie își schimbase locul și nu i se mai vedea chipul.

Fu atât de deziluzionat și abătut pe cât se arătase de plin de speranță înainte. Pentru prima oară resimțea toată amărăciunea pe care i-o trezea faptul că reprezenta mai nimic pentru lume, că nu se putea adapta vieții noi ce-l înconjura.

Căldura și legănatul trăsorii îl cufundară într-un somn ușor.

Când se trezi, își dădu seama că cei doi vecini ai săi coborâseră la o stație de pe rută, în timp ce el era dus în lumea viselor. Evident, nu se gândiseră nici măcar să-și ia rămas bun de la el.

Află de la ceilalți călători că omul cel înalt era un bun cunoscător al jocurilor de noroc, iar celălalt, care părea un fermier, era de fapt un negustor bogat.

Clarence crezu că înțelege de ce acela din urmă îl întrebase dacă vine după o călătorie pe mare, iar că denumirea de Comandant ce-i fusese dată nu era decât o glumă.

Îi părea rău că plecaseră, mai ales că ar fi vrut să le vorbească despre rudele sale din Sacramento, pe care urma să le găsească.

Alternând între somn și realitate, băiatul ajunsese, în cele din urmă, la capătul călătoriei cu diligența.

Se făcuse noapte, dar cum în noaptea aceea plecau multe steamere, magazinele și oficiile oamenilor de afaceri erau încă deschise. Domnul Peyton aranjase cu vizitiul diligentei ca băiatul să fie dus până la adresa unde locuia ruda sa, pe strada Jordan. De altfel, Clarence știa adresa pe de rost.

Băiatul fu însă dezamăgit când văzu că acolo unde fu dus nu se afla decât o mare casă de comerț sau o bancă.

Coborî totuși din diligență și, ținând în mână pachețelul său, intră în edificiu, în vreme ce vehiculul se îndepărta.

Se adresă unuia dintre funcționarii de acolo, deși toți păreau foarte ocupați, întrebându-l unde îl poate găsi pe domnul Jackson Brant.

Nu exista însă în casa aceea nimeni cu un astfel de nume, iar banca ocupase dintotdeauna edificiul respectiv. Nu cumva greșise numărul casei?

Nu putea fi vorba de o eroare. Numele rudei sale, strada și numărul casei erau exact acelea.

Funcționarul îi ceru să aștepte o clipă. Era posibil ca unul dintre clienți să-i fi dat băiatului adresa băncii.

După ce emise o astfel de ipoteză, funcționarul se duse ca să se intereseze la contabilitate.

Clarence îl așteptă, cu inima bătând să-i spargă pieptul de emoție și îngrijorare. Omul reveni.

Prin registre nu exista nici un client cu numele acela. De Jackson Brant nu auzise nimeni dintre cei care lucrau acolo.

Pentru o clipă, biroul de care se sprijinea copilul păru că se înmoaie sub greutatea lui.

Fu obligat să se prindă cu mâinile de un obiect bine fixat

de perete pentru a nu se prăbuși.

Nu dezamăgirea lui profundă era cauza stării sufletești prin care trecea. Nici măcar gândul că viitorul devenise disperat. Nici mândria rănită de ideea că fusese păcălit cu bună știință de domnul Peyton, într-o împrejurare ce părea mai penibilă ca oricare alta prin care trecuse până atunci. Toate acele lucruri nu reprezentau nimic pe lângă faptul că fusese înșelat, mințit, tratat ca un nimic!

De altfel, înțelegea pentru prima dată, iluminat ca de fulger, că sentimentul nedreptății ce-l însoțise întotdeauna, ducea la ceea ce pățise, la acea urâtă manevră a unui plan ce nu avea alt scop decât îndepărtarea lui de niște oameni ce nu-l doreau. Se debarasaseră de el cu bună-știință...

Părinții lui, de asemenea, îl făcuseră pierdut, de parcă ar fi fost un câine sau o pisică și i-ar fi incomodat cu prezența lui.

Poate că acele gânduri i se citeau pe chip, pentru că funcționarul, privindu-l, îl pofti să stea pe un scaun măcar câteva clipe. Apoi dispăru din nou în interiorul acela misterios.

Clarence pierdu noțiunea timpului și nu mai ținu cont cât rămase acolo și nici ce se petrecea în jurul său.

Gândurile îi zburau în toate părțile, dar el rămase nemișcat, abia respirând.

Își aminti apoi că se întrebase mirat de ce funcționarul îl conduse dincolo de ușa de la contabilitate într-o cameră unde se aflau numeroase birouri, apoi mai trecură de o ușă cu geam și pătrunseră într-o încăpere în care un om foarte ocupat scria ceva la o masă de lucru.

Omul nu-și ridică privirea spre el. Se opri din scris doar pentru a pune sugativă pe hârtia din fața sa.

Apoi îi spuse pe un ton tăios:

— Așa deci. Ai fost expediat pe adresa cuiva care se pare că nu exista și pe care nimeni nu-l poate găsi, nu? ... Nu am timp de asta, îi zise pentru că băiatul îi strecurase sub ochi scrisoarea pe care o avea de la domnul Peyton. Nu pot citi nimic în momentul de față. Presupun că dorești să fii trimis înapoi la Stockton.

— Deloc, abia putu să rostească băiatul.
— Cum? Asta înseamnă că știi pe cineva de pe aici?
— Nu cunosc pe nimeni. Din cauza asta m-au și trimis aici, zise Clarence dintr-o pornire disperată.

Era foarte nervos, mai ales pentru că simțea cum lacrimile îi cotropesc privirea.

Ideea aceea păru să-l amuze pe bărbat.

— Cred că ai dreptate, îi zise, zâmbind spre hârtia din fața sa. Ai ceva bani?

— Cam puțini.

— Cât?

— În jur de douăzeci de dolari.

Bărbatul trase un sertar de lângă el și, fără a privi spre băiat, luă două monede de aur de câte zece dolari fiecare.

— Mai adaugă la ceea ce ai încă douăzeci de dolari, îi zise el, punând banii pe masă. În felul acesta te vei putea descurca. Dacă nu vei reuși, vino înapoi la mine.

Apoi își înmuie iar pana în cerneală, gest semnificativ ce însemna că întrevederea luase sfârșit. Clarence respinse cele două monezi.

— Nu sunt un cerșetor, îi spuse el, supărat.

De această dală, bărbatul își ridică privirea și îl examina cu ochi pătrunzători.

— Nu ești un cerșetor? Dar eu par a fi?

— Nu, se bâlbâi Clarence, privindu-l chiar în ochi pe omul acela impozant.

— Și totuși, dacă aș fi în situația ta, aș lua acești bani și aș fi mulțumit.

— Doar dacă îmi veți permite să vi-i înapoiez mai târziu, zise Clarence dezorientat și speriat la gândul că îl acuzase, fără să vrea, pe cel din fața sa.

— Îți permit, îi răspunse bărbatul, aplecându-se din nou asupra hârtiei de pe birou.

Clarence luă banii și își scoase punga cu neîncredere. Era însă prima oară când o atingea de când îi fusese înapoiată la bar și se miră văzând-o plină și grea. Era atât de plină, că niște monede se rostogoliră pe jos.

Bărbatul își ridică brusc ochii spre el.

— Mi-ai spus că nu ai decât douăzeci de dolari, îi strigă el, surprins.

— Domnul Peyton mi-a dat patruzeci, îi răspunse Clarence stupefiat, înroșindu-se. Am cheltuit douăzeci ca să plătesc băutura la bar și... și...

Începu să se bâlbâie.

— Nu știi de unde au apărut atâția, încheie el.

— Ai cheltuit douăzeci de dolari pe băutură? Îi zise uimit omul, punând pana deoparte și ridicându-se de pe scaun spre a-l privi mai bine pe băiat.

— Da... Vreau să spun... Am oferit de băut câtorva domni din diligentă, la răscrucea Davidson.

— Le-ai dat de băut tuturor?

— Nu, domnule, numai la patru sau cinci dintre ei și barmanului. Dar totul e. Foarte scump în California, credeți-mă că știu ce spun.

— Adevărat, dar am impresia că lucrul acesta nu te-a afectat prea mult, îi zise bărbatul, privind spre punga lui.

— Mi-au cerut punga să o vadă, continuă Clarence agitat. Așa s-a întâmplat... Cineva a pus bani în ea, din întâmplare...

— E firesc, făcu omul, ursuz.

— Da, da, așa cred că s-a întâmplat, zise Clarence puțin ușurat, dar destul de încurcat de privirea apăsătoare a celui alt.

— Atunci, firește nu mai ai nevoie de cei douăzeci de dolari ai mei?

— Dar, făcu Clarence, nu sunt banii mei, trebuie să-l găsesc pe cel căruia îi aparțin și să-i dau înapoi... Poate, adăugă el timid, că ar fi bine să-i las aici, la dumneavoastră și să-i cer înapoi, atunci când îi voi găsi pe cel căruia îi aparțin, sau mai bine să-l trimit chiar pe el aici.

Și, cu cea mai mare seriozitate, separă ceea ce era în plus de ceea ce îi rămăsese din banii dați de către domnul Peyton și de banii oferiți în dar. Surplusul era cam de patruzeci de dolari.

Îi puse pe birou, în fața bărbatului care, fără a-și ridica privirea de pe el, se sculă în picioare și deschise ușa.

— Domnule Reed!

Funcționarul care-l introdusese acolo pe Clarence se ivi în prag.

— Deschideți un cont pentru... pentru...

Se opri și se întoarse întrebător către Clarence.

— Clarence Brant, răspunse băiatul agitat.

— Pentru Clarence Brant. Luați banii aceștia ca depunere și dați-i o chitanță.

Apoi tăcu, în vreme ce funcționarul se retrăgea aruncând o privire uimită peste bani.

Bărbatul îl privi drept în ochi pe băiat și îi zise:

— Cred că vei face ceea ce ai spus.

Se retrase la biroul său și se apucă iar de muncă.

Nu e nimic extraordinar în faptul că băiatul care, doar cu câteva clipe mai devreme se prăbușise datorită amarei sale dezamăgiri, datorită disperării cauzate de abandonarea sa de către propria lui familie, simțea în momentele acelea că devenise un personaj ce se bucura de o mare independență și putere.

Intrase doar în banca respectivă ca un copil lipsit de protecție, nu ca un cerșetor, idee pe care nu o admisesese nici măcar bărbatul acela important și ieșise ca un client! Avea o depunere! Se lansase în afaceri, ca toți clienții aceia care se îngrămădeau în birourile de la intrare, iar transformarea lui avusese loc sub ochii uimiți ai funcționarului care se arătase atât de milos față de el!

Iar el, Clarence, vorbise direct cu omul acela important al cărui nume era scris chiar pe ușa băncii...

Era o personalitate despre care tovarășii săi din diligență vorbiseră cu mare admirație.

Era un bancher cunoscut în toată California!

Părea oare de necrezut că băiatul, plin de speranță și de imaginație, uitase de orice altceva, inclusiv scopul vizitei sale în acel oraș și chiar faptul că el nu privea banii aceia ca fiind ai lui, că își pusese pălăria de-a curmezișul și că începu să rătăcească pe străzile de acolo în căutarea norocului de care nu se mai îndoia?

După două ore, bancherul primea un alt vizitator.

Acesta era bărbatul care călătorise cu Clarence în diligentă și i se păruse a fi fermier.

Era, evident, o persoană privilegiată, fiindcă fu imediat introdus în biroul bancherului sub numele de căpitanul Stevens.

În finalul unei întrevederi de afaceri ce se desfășură pe un ton familiar, căpitanul întrebă nerăbdător:

— A venit vreo scrisoare pe numele meu?

Bancherul, foarte ocupat cu socotelile sale, îi indică cu vârful penei sale compartimentul marcat cu litera S dintr-un dulap ce cuprindea numeroase asemenea căsuțe de scrisori.

După ce trie corespondența, căpitanul se opri, ținând un plic în mână.

— Ia priviți, domnule Carden, sunt aici câteva scrisori, pentru un individ pe nume Silsbee. Se găseau aici și acum câteva luni, când am mai trecut pe la dumneavoastră. Asta s-a întâmplat, mai precis, acum zece săptămâni.

— Și?

— E vorba despre un om din districtul Pilke, ucis, din nefericire, de indienii din preerie. Ziarele din San Francisco au dat ieri toate detaliile necesare. Plicul acesta era pentru el. Observați că nu era ștampila poștei? Cine l-a lăsat aici?

Domnul Carden chemă un funcționar.

Se stabili astfel că scrisoarea fusese lăsată acolo de un anume Brant Fanquier pentru destinatarul ce urma să ajungă în orașul lor.

Căpitanul Stevens Surâse:

— Brant a fost prea ocupat cu traficul pentru a se mai gândi la scrisoarea asta și, de când cu povestea aceea cu împușcăturile din Angels, am auzit că a fugit undeva, pe coasta de sud. Cal Johnson, vechiul său tovarăș, se afla, în după-amiaza asta, în diligenta ce venea din Stockton.

— Ați venit cu diligenta de la Stockton chiar în după-amiaza asta? Îl întrebă Cardan ridicându-și ochii spre el.

— Da, am mers până la stația de la Zece Mile, iar restul drumului l-am făcut călare.

— Ați remarcat cumva un omuleț deosebit, cam atât de

Înalt, care pare un școlar fugit de acasă?

— Dacă l-am remarcat! Bineînțeles, din moment ce mi-a oferit și de bău. T!

Carden sări în sus:

— Deci n-a mințit!

— Nu. L-am lăsat să ne invite, dar apoi ne-am înțeles ca puștiul să nu iasă în pierdere. Dar ce aveți? Ce ați pățit?

Domnul Carden ajunsese însă în biroul de la intrare, lângă funcționarul care-l primise pe Clarence.

— Vă amintiți de micuțul Brant pe care mi l-ați adus în birou?

— Desigur, domnule.

— Unde s-a dus?

— Nu știu, domnule.

— Căutați-l peste tot, cum știți, duceți-vă prin toate hotelurile, restaurantele, birturile, pe oriunde ar putea fi. Luați pe cineva cu dumneavoastră dacă nu vă descurcați singur. Aduceți-l însă degrabă aici!

Se făcu aproape miezul nopții, când funcționarul reveni, după căutări zadarnice.

Veni miezul nopții, ceasul când pleca și curierul maritim. Magazinele străluceau de lumini, ca și băncile, saloanele pentru băuturi, casele de jocuri de noroc.

Străzile erau încă străbătute de oameni grăbiți, mânați pe acolo de noroc, ambiții, plăcere sau dorința de a ucide. Dar, printre ecourile atâtor pași greoi nu se auzea deloc cel ușor al unui copil nevinovat, ai fânului, care parcă dispăruse pentru întotdeauna.

CAPITOLUL VIII.

Când ieși din bancă și se trezi în strada aglomerată lui Clarence îi fu limpede că pornea la întâmplare în lume și că nu trebuia să dea socoteală nimănui pentru faptele sale. Cu inima încălzită de speranță se hotărî să se îndrepte spre cele mai apropiate mine de aur. Nici nu se putea gândi să se întoarcă înapoi la domnul Peyton și la Susy în postura în care se afla, aceea a unui copil nedorit, abandonat.

Plănuise să-și cumpere un fel de echipament asemănător celui purtat de mineri și apoi să pornească la drum, sigur, mai întâi va mânca ceva. Dar, chiar dacă una dintre marile plăceri pe care și-o propusese cu multă fantezie era libertatea completă de a-și comanda masa într-un restaurant, el deveni subiectul unei astfel de curiozități în primul local în care intră, încât fu nevoit să iasă și să închidă ușa pe dinafară, bâlbâind toate scuzele de rigoare. Să fi fost datorită înălțimii sale, a costumului pe care îl purta, a neobișnuinței cu astfel de locuri?

Cert este că nu mai avu curajul să facă o altă tentativă.

Găsi ceva mai încolo o brutărie, de unde luă o bucată de turtă dulce și bău un sifon cu lămâie. Din băcănia aflată în vecinătate cumpără puțin hering afumat, carne de vită și biscuiți, acestea urmând să devină proviziile necesare pentru tabără.

Abia apoi începu să caute echipamentul propriu-zis.

Și-l procură în decurs de o oră, pretextând că era pentru un prieten de-al său, pentru a evita întrebările indiscrete. Se alese astfel cu o cratiță, o cuvertură, o lopată și un târnăcop. Le duse pe toate la brutărie, în acel magazin modest, care deveni și cartierul general al expediției sale. Făcu rost și de o pereche de cizme foarte mari, care îl făceau de nerecunoscut, ascunzându-i pantalonii de marinar până la genunchi. Și le va pune abia la intrarea în mină. Pentru că va fi o mină de aur, nu-i așa!

Oricât de neexperimentat, ar fi fost, prețurile acelor obiecte i se păruă enorme. Când își termină cumpărăturile, constată că din tot capitalul său nu mai rămăseseră decât patru dolari! Totuși, mulțumită iluziilor pe care și le face orice copil, obiectele acelea grosolane, ce constituiau echipamentul său, i se păreau mult mai valoroase ca aurul cu care le plătise și dădu dovadă de o plăcere naivă, văzând forța de transformare a banilor.

În orice caz, contactul cu mulțimea agitată care cutreiera străzile accentuase, în mod ciudat, starea lui sufletească de copil părăsit. În același timp, veselia și brutalitatea mulțimii începeau să-l îngrijoreze.

Privirile ce i se aruncară în timp ce trecea pe lângă localurile de dans și creaturile acelea îmbrăcate în haine de culori foarte vii care se învârtteau pe acolo, neavând altceva feminin în afara îmbrăcăminții, strigătele, cântecele zgomotoase ce se auzeau dinspre sălile din jur, bețivii și scandalagii care se adunau în ușile cabaretelor sau făceau glume de prost gust pe străzi, toate acestea îl descurajau și îl speriau.

Știa deja ce însemna o companie necioplită, dar oamenii pe care-i cunoscuse până acum fuseseră totuși serioși, muncitori și disciplinați. Exista în acea vulgară depravare un anumit lucru neplăcut, ceva care-i producea greață și îl îndepărta de iluziile pe care și le făcuse.

Mai târziu se auzi o bubuitură de pistol în mijlocul unui grup aflat nu departe de el.

Mulțimea se dădu puțin la o parte și zări un om care abia se putea ține de un zid. Acesta se prăbuși apoi, plin de sânge. Mulțimea se strânse la loc, ca mai înainte, lucru care i se păru lui Clarence, în același timp, curios și înfiorător, dar îl revoltă mai puțin decât distracțiile brutale și necioplite.

Într-una din acele busculade fu cât pe ce să fie strivit de o ușă batantă, care însă cedă presiunii și ochii săi mirați percepură o sală lungă, puternic luminată și strălucitor împodobită, unde se aflau mulți oameni tăcuți, aparent solemni, preocupați și neatenți, care nu băgară în seamă

strigătele și nici măcar zgomotul făcut chiar de ușă.

Oameni de tot felul, de orice condiție socială, îmbrăcați neglijent sau aranjați la patru ace, erau uniți în locul acela de o vrajă necunoscută ce-i făceau tăcuți și foarte atenți la ceva anume. În fața lor, pe mese, se găseau cărți, monezi de aur și bani în teancuri. Până la el ajunseră zgomotul provocat de rostogolirea unei bile de fildeș și repetarea, pe un ton oficial, marcat de indiferență, a unei fraze ce i se păru lipsită de orice sens..

Dar intuiția lui de moment îl făcu să înțeleagă. Se afla în fața unui salon de jocuri de noroc.

Încurajat de liniștea aceea, de atmosfera plină de seriozitate, de certitudinea că toți oamenii de acolo păreau prea ocupați pentru a mai fi atenți și la el, băiatul se apropie cu timiditate de una dintre mese.

Pe aceasta se găseau etalate un mare număr de cărți și pe fiecare din aceste era plasată o sumă de bani.

Privind chiar lângă el, Clarence observă în fața lui o carte pe care încă nu se afla nimic.

Un jucător izolat, care era lângă el, îl privi cu multă curiozitate, apoi puse douăzeci de dolari de aur pe cartea aceea.

Fiind absorbit de imaginea sălii pline de mese și de jucători, Clarence nu remarcă faptul că vecinul său câștigă de două ori consecutiv, apoi și a treia oară, mizând pe aceeași carte. Își dădu totuși seama că jucătorul, luându-și câștigul, îl privea zâmbindu-i. Puțin derutat, Clarence se îndreptă spre celalalt capăt opus al mesei, unde i se păru că era mai puțină lume. Întâmplarea făcu să ajungă în fața unei alte cărți fără miză.

Bărbatul care se aflase lângă Clarence plasă o altă sumă pe carte și câștigă din nou!

De această dată, ceilalți jucători începură să privească spre băiat cu mirare.

Câțiva spectatori zâmbiră.

Băiatul se înroși, apoi se dădu înapoi doi pași.

Dar jucătorul care beneficiase după urma lui îl apucă de mânecă, îl opri și îi pune în mână trei monede din aur.

— Asta e partea ta, micuțule, îi șopti el.

— Partea mea? De ce? se bâlbâi Clarence.

— Pentru că mi-ai adus noroc, îi zise omul. Clarence făcu ochii mari.

— Care... se poate juca... pot miza pe acești dolari? Întrebă el privind spre monedele de aur, apoi spre masă, fiindcă nu se îndoia de ceea ce voia să-i spună necunoscutul.

— Nu, nu! se grăbi să-i răspundă bărbatul. Să nu faci asta, o să pierzi sigur, micuțule! Tu aduci noroc altora, dar nu și ție. Păstrează banii, băiete și du-te acasă.

— Nu vreau, nu voi păstra banii, îi zise Clarence, amintindu-și imediat de felul în care trecuse punga sa din mână în mână, chiar în dimineața aceea și devenind dintr-o dată bănuitor față de orice reprezentat al speciei umane.

— Așa! făcu el, punându-și banii pe prima carte liberă pe care o zări.

Puțin mai târziu îi văzu dispărând cu repeziciune sub grebla crupierului.

Simți că se ușurează.

— Asta e! îi zise omul cu o voce puțin tremurătoare, îngrijorat și purtând pe chip urmele unei ușoare îngâmfare. Ce ți-am spus? Ai văzut singur, așa se întâmplă întotdeauna... Acum, adaugă el morocănos, scoală-te și fugi de aici! Altfel o să-ți pierzi până și cămașa.

Clarence nu așteaptă să-i zică de două ori.

După ce aruncă o ultimă privire de jur-împrejurul sălii, începu să-și facă loc prin mulțime pentru a ajunge la ușă.

Dar, oricât de grăbit examina el încăperea, ochii săi nu scăpară chipul unei femei care, într-un colț, făcea să meargă o „roată a norocului”. Chipul acela i se părea foarte cunoscut.

Observă mai atent.

În ciuda unei coafuri extravagante și a unei coroane, pe care o purta în calitate de „Zeită a Norocului”, observă o crenguță de plantă agățătoare pe care ea și-o potrivise printre paielele sclipitoare și îi recunoscă accentul străin.

Era femeia cu care se întâlnise în diligentă.

Temându-se brusc de faptul că l-ar putea recunoaște și ea, că l-ar trage la răspundere pentru că era, la rândul său, „aducător de noroc”, se întoarse și se strecură afară.

Odată ajuns în stradă, simți cum era invadat de un sentiment neobișnuit, ce îmbina dezgustul cu oroarea, ori de câte ori îi fugea gândul la mulțimea aceea periculoasă și la distracțiile gălăgioase, lucruri ce domneau în orașul acela pe jumătate civilizat.

Era o stare sufletească nedefinită și cu atât mai puternică cu cât nu găsea explicații să o înțeleagă. Probabil că undeva, în adâncul sufletului său, se manifesta instinctiv partea bună din el.

Simțea nevoia arzătoare să ajungă la aer curat, în liniștea binefăcătoare a preeriei sau a deșertului. Începu să regrete tovărășia umililor săi prieteni, pe conducătorul de atelaj, pe călăuza Mâner Aurit și chiar de Jim Hosker.

Dar ceea ce era mai presus de orice consta în dorința de neînvins de a fugi de pe străzile acelea care-l zăpăceau și de gloata gălăgioasă.

Se întoarse, alergând, la brutărie, își împacheta cumpărăturile, profită de adăpostul pe care i-l oferi intrarea pe o alee pentru a și le pune pe umerii slăbuți, se strecură apoi pe o stradă laterală și curând ajunse la marginea orașului.

Avusese mai întâi intenția să ia diligentă și să ajungă astfel în regiunea minieră cea mai apropiată, dar micșorarea simțitoare a capitalului său nu-i mai permitea o asemenea utilizare a fondurilor și se decise să facă restul călătoriei pe jos, pe drumul principal, în direcția pe care o știa încă din timpul zilei.

După mai puțin de două ore, luminile orașului acela, amplasat în mijlocul câmpiei și întinzându-se în linie dreaptă, la fel ca și imaginile lor, reflectate în apele fluviului nu prea adânc ce trecea prin mijlocul localității respective, dispărură cu totul vederii sale.

Răcoarea aerului era plăcută.

Luna galbenă plutea într-o ceață nu prea deasă ce se înălța deasupra teilor.

La o anumită distanță de el se ridicau ploi și sicomori răzleți, ca niște sentinele ce marcau începutul drumului.

După ce a mers un timp, Clarence se așază sub unul dintre aceștia și mănâncă repede câteva alimente uscate pe care le purta în pachet. Fiindcă nu exista prin jur nici un izvor, fu nevoit să-și potolească setea cu un pahar de apă băut într-un local pe care-l găsi în continuarea drumului său. Acolo i se oferă, spre distracția celor din jur și ceva tărie, pe care o refuză politicos și, pentru a scăpa de întrebările indiscrete, le zise că urmarea să-și ajungă prietenii care plecaseră mai devreme cu o căruță.

Ultimele experiențe, care-i indicau băiatului să nu aibă o prea mare încredere în ființele omenești, îl făcuseră un specialist în arta șmecheriilor nevinovate, cu atât mai ușor de crezut cu cât felul său nepăsător, elanul său și legătura cu natura îl îndemneau să nu discute prea mult cu cei întâlniți întâmplător. Pe măsură ce se îndepărta de orice așezământ omenesc, el simțea o ușurare apropiindu-se și mai mult de natură, fapt ce îi permitea să nu bage în seamă prea mult situația lui de copil părăsit și nici lipsurile pe care îndura.

Trecuse de mult de miezul nopții când, obosit, dar simțindu-se plin de speranță și [fericit](#). Se retrase de pe drumul prăfuit pentru a porni prin câmpia vastă, acoperită de lanurile de ovăz sălbatic, unde se afla mai în siguranță decât un călător care stătea la un hotel.

Ascuns complet privirii de tulpinile înalte și pline de grăunțe, care ajungeau până la umărul unui om matur, se opri după un timp și începu să culeagă câteva dintre acestea. Își făcu astfel un culcuș peste care își întinse pătura. Apoi își puse ca pernă pachetul său și, după scurt timp, adormi.

Se trezi în zori odihnit, plin de energie și cu poftă de mâncare. Trebui însă ca să întârzie puțin masa, pentru care pregătise totul, pentru că se hotărî ca să facă și un foc să găsească apă și un loc mai puțin primejdios decât câmpul de ovăz.

Descoperi ceea ce dorea la o milă de acolo, lângă câteva

sălcii pitice, pe malul unui pârau. Reuși apoi să aprindă focul și să-și pregătească masa în voie, așa cum își plănuise. Cafeaua era tare și destul de bună. Slănina și heringul nu erau rele, mai ales că fuseseră pregătite împreună. În cursul aceluia dejun la iarbă verde se gândi la Susy și își aminti cu amărăciune de răceala pe care fetița o manifestase atunci când se despărțiseră.

Dar noua lui situație, strălucirea soarelui, starea de libertate, imaginea drumului pe care oamenii începeau să circule, ridicând praful cu atelajele lor, toate acestea goniră din mintea lui orice alt gând care nu se referea la viitor.

Își strânse iar lucrurile și porni la drum încrezător în steaua lui. Pe la prânz a fost ajuns din urmă de o trăsură. Omul din atelaj, în schimbul unui chibrit cu care își aprinse pipa, îl duse cam o duzină de mile. Clarence îi povesti câte ceva despre viața lui, cu mai multă prudență însă ca în alte ocazii asemănătoare.

Despărțindu-se la răscrucea drumului stăpânul trăsurii nu se putu abține să nu-i recomande.

— Încearcă să nu te mai lași păcălit să cari tu toate ustensilele. Scăpând astfel de partea cea mai obositoare a călătoriei, căci drumul începuse să urce din urmă cu vreo șase mile, băiatul mai parcurse o distanță considerabilă înainte de a se așeza iar la masă. Încă o dată îl ajută norocul.

O șaretă din lemn, care se întorcea goală, fusese oprită la un pârau pentru ca armăsarul să se adape. Bărbatul care o conduce se oferă să-i transporte, pentru un dolar, până la Moara Măceșilor, echipamentul și cumpărăturile, fiindcă băiatul se hotărî să urmeze sfatul dat de cel cu care călătorise nu cu mult timp înainte, ușurându-se astfel de bagaje. În preț întră și dreptul lui de a parcurge o bună parte din traseu în șaretă.

— Nu-i așa că ți-ai cheltuit la Sacramente cea mai mare parte din banii pe care ți i-au dat părinții? îl întrebă omul acela. Pe mine nu mă poți duce cu preșul, așa că nu încerca să mă minți, mai adăugă el morocănos.

Clarence îi răspunse printr-un zâmbet diplomat, dar și

artificial.

— Și eu am pățit la fel, mărturisi bărbatul.

Din fericire, starea de oboseală în care se afla, nevoia lui de somn, îl protejară pe Clarence de un nou și periculos interogatoriu. Adormi imediat ce urcă în șaretă.

Când se trezi, constată că se afla în plină regiune muntoasă. Moara Măceșilor era un sat înșirat de-a lungul drumului. Clarence avu prudența să dea răspunsuri scurte la întrebările prietenului său, întrebări ce-l puneau deseori în situații nedorite și, coborând din șaretă cu echipament cu tot, își luă rămas bun printr-un semn făcut din cap, în grabă, după care pătrunse în pădure, urmând o potecă ce scurta drumul spre mine.

Cel mai apropiat zăcământ se găsea cam la cinci mile de acolo. Se putea orienta după un canal lung din lemn, care urca și dispărea din când în când, pe partea laterală a muntelui din fața lui.

Aerul era mai rece și mai uscat, umbra pinilor îl încânta, ca și mirosul de balsam care venea de peste tot, ceea ce îl făcea deosebit de mulțumit.

Uneori, poteca se înfunda în pădurea liniștită. Clarence speria păsărelele care o zbugheau asemeni unui mănunchi de raze traversând întunericul adânc al codrului. Alteori i se oprea respirația, pe marginea câte unei prăpăstii de unde începea hăul format din canioane în fundul cărora abia se zăreau păduri nesfârșite.

Către prânz, ajunse la un drum destul de prăpădit. Era principala cale de acces a unei localități din zonă. A fost surprins să constate că pământul avea o culoare roșiatică, așa cum mai observase de altfel în timpul călătoriei sale. În unele locuri pământul era chiar roșu de un roșu aprins adică avea o culoare pe care o foloseau indienii pentru tatuaj. Peste tot în jurul potecii, povârnișurile, copacii, tufișurile erau pudrate cu acea culoare ruginie. Nuanța se regăsea în noroiul de lângă drum, în bălțile cu apă în locurile unde un izvorăș, care se scurgea picătură cu picătură, ar fi putut să formeze un rezervor. Peste tot se întâlnea acea culoare de un roșu intens care devenea și

mai accentuat în contrast cu albeața cuarțului, atunci când respectivele cristaluri se. Iveau, ici și colo, pe pantele pe unde urca drumul.

Cu inima bătând de emoție, Clarence culese unul din acele fragmente, care era amestecat cu paietele strălucitoare de mică și de pete dintr-un minereu ce semăna mult cu aurul.

Drumul începu apoi să coboare către un curs de apă sinuos, cu lunca adâncită de uscăciune și de lucrările făcute de cei care săpaseră pe acolo. Firul apei strălucea orbitor în lumina soarelui, în jurul său aflându-se bancuri de nisip alb ce scânteia pe o suprafață destul de întinsă.

De-a lungul malurilor, aproape atingând cursul apei, se zăreau împrăștiate câteva colibe de noroi uscat, crengi și bucăți de lemn, având aspect foarte ciudat. Din loc în loc, prin frunziș, se vedeau pânzele albe ale unor corturi. Resturile unor copaci doborâți, locuri înnegrite, rămase în urma unor focuri care nu se stinseseră de prea mult timp, se făceau remarcate pe cele două maluri.

Clarence simți o dezamăgire bruscă și dureroasă. Totul i se părea vulgar, obișnuit. Chiar prea obișnuit. Aceasta îl supăra cel mai mult. Ceea ce vedea acolo mai văzuse în multe alte regiuni. Chiar dacă acelea erau mai puțin pitorești decât cea în care se găsea el.

Lângă acel fir subțire de apă de culoare roșiatică, alături de un jgheab de lemn, se aflau trei sau patru bărbați bărboși, cu pălăriile puse de-a curmezișul și pe jumătate dezbrăcați.

Scotoceau de zor în jgheab, care nu avea nimic curat în el, în viziunea romantică a băiatului care să corespundă gândului că acolo se afla cu adevărat ascuns metalul nobil.

În acest timp, cufundat în observațiile sale, în contemplarea tabloului ce i se înfățișa, băiatul merse atât de repede în decurs de patru sau cinci minute, că tresări când ajunsese într-un loc unde, după o cotitură bruscă, dădu peste o locuință izolată. Era un edificiu ce nu putea fi clasificat în nici un fel. Era făcut în parte din pânză, în parte din șipci bătute în cuie.

Interiorul, așa cum se vedea prin ușa deschisă, era dotat cu etajere și o teighea pe care se aflau îngrămădite, în dezordine, provizii, alte obiecte de băcănie, bucăți de faianță. Nimeni nu încercase să facă nici cel mai mic efort să pună ordine în grămada aceia de obiecte. În mijlocul încăperii era o masă pe care tronau o damigeana și câteva pahare.

Doi oameni, prost îmbrăcați, cu fețe acoperite de bărbi și cu firele încâlcite ale părului ieșindu-le de sub pălăriile diforme care nu lăsau vederii din chipurile lor decât ochii și buzele, fumau stând rezemați de stâlpii ușii.

Clarence datorită vitezei cu care mersese aproape că se aruncase asupra lor, de aceea făceau eforturi serioase ca să se oprească.

— Bine, puștiule, crezi c-avem nevoie de cineva care să ne răstoarne cabana? zise unul dintre ei, fără a-și da osteneala să scoată pipa din gură.

— Dacă o cauți pe mămica ta, să știi că a plecat cu tanti Jeanne să servească un ceai la preotul reverend Pierde-Vremea, adăugă neglijent cel de-al doilea. Speră s-o aștepți aici până se întoarce.

— Eu merg... Eu merg... spre minele de aur, explică băiatul cu greutate, după o mică ezitare. Sper că sunt pe drumul cel bun.

Cei doi oameni își scoaseră pipele din gură și, se priviră unul pe altul. De pe chipurile lor dispăru orice urmă de nedumerire. Se șterseră de sudoare cu dosul palmelor apoi, aruncând o privire în interiorul cabanei, unul dintre ei zise:

— Hei! Voi, cei de-acolo! Veniți încoace, aveți ce vedea. Veniți, n-o să vă pară rău.

Astfel chemați, oamenii ieșiră, în număr de vreo șase, toți bărboși, cu pipe în guri. Se alinieră în fața cabanei, cu spatele sprijinindu-se de pereții de scândură și privindu-l cu mult interes pe băiat.

Clarence nu se simți chiar atât de bine.

— Aș da o sută de dolari pe el, așa cum îl vedeți, zise unul dintre ei, scoțându-și pipa din gură și privindu-l pe Clarence cu o față de sălbatic!

— Dacă iei în considerație că a adus și grămada asta de unelte. Noi și folositoare, zise altul, eu aş merge până la o sută cincizeci de dolari cu totul.

Adăugă, ca un fel de scuză:

— A trecut destul de mult timp de când îmi doresc așa ceva...

— Ei bine, domnilor, spuse bărbatul care îi vorbise primul lui Clarence, considerând totul la un loc, ca un bloc compact, așa cum și e, după cum îl vedeți legat, înhămat, luând în considerație și prospețimea lui, nuanța roz și grosimea obrazilor lui, adăugând îndrăzneala sa, lipsa de bun simț, felul nepăsător în care a dat buzna peste noi, cred că două sute de dolari nu e o sumă prea mare de dat pe el. Așa târg mai zic și eu!

Din câte știa Clarence despre umorul californian, cu glumele zăpăcite, genul „gâdilă-mă ca să râd”, nu prea avea motive să se creadă în siguranță.

Se dădu puțin înapoi, îndepărtându-se de cabană și repetă insistent:

— V-am întrebat dacă acesta este drumul bun ca să ajung la minele de aur.

— Păi uite minele și iată-i pe mineri, zise serios cel care vorbise primul. Permite-mi să ți-l prezint: acesta este Sharta Jim, celălalt Billy Carte Mică. Iată-l pe Bob Palidul. Urmează Dick Bârlog, apoi ducele de pe Chatham Street, Scheletul Viu și eu.

— Pot să te întreb, încântătorule omuleț, făcu Scheletul Viu, care părea totuși destul de robust, de unde ai venit pe aripile aurorii și ce palat de marmură ai lăsat pustiu?

— Am călătorit prin preerie și am ajuns la Stockton cu convoiul domnului Peyton, acum două zile, îi răspunse Clarence indignat și considerând că nu mai avea nici un motiv ca să se ascundă. Am venit la Sacramento ca să-l găsesc pe vărul meu, care însă nu mai locuiește în oraș. Nu văd nimic vesel în toată povestea asta. Am venit aici ca să caut aur în mină pentru că... pentru că... Domnul Silsbee, omul care trebuia să mă aducă aici și care era obligat să-l găsească pe vărul meu, a fost ucis de indieni.

— O clipă, puștiule, lasă-mă să te ajut și să le explic, făcu cel care vorbise primul, ridicându-se în picioare. Tu n-ai fost ucis de indieni pentru că te-ai rătăcit de convoiul lui Silsbee, ca și fetița lui Silsbee. Peyton a dat de voi și v-a luat cu el în timp ce tu aveai grijă de fetiță. După două zile ați dat peste convoiul care fusese atacat, peste cadavre și toate urmele masacrului?

— Da, domnule, se bâlbâi Clarence, uimit.

— Și totuși, reluă bărbatul, ducându-și mâna la cap de parcă gestul acela i-ar fi împropătat memoria, tu erai singur în preerie cu fetița aceea. Ai văzut un indian de la distanța la care mă vezi pe mine. Războinicul acela pândea convoiul și n-ai respirat măcar, n-ai făcut nici o mișcare cât a stat el acolo.

— Așa e, domnule, răspunse rapid Clarence.

— Iar Peyton a tras asupra ta, luându-te drept un indian ascuns în iarba înaltă? Cât despre tine, ai tras într-o zi într-un bizon care căzuse odată cu tine, în șanțul adânc din mijlocul câmpiei. Erai singur acolo cu uriașul animal, nu?

— Da răspunse Clarence, înroșindu-se de mirare și de plăcere. Mă cunoașteți?

— Sigur că da, răspunse sobru bărbatul, separându-și mustața groasă cu degetele. După cum vezi, ai mai fost pe aici.

— Eu? Am mai trecut pe aici? făcu stupefiat băiatul.

— Desigur, noaptea trecută. Atunci erai mai mare și nu erai tuns scurt; Jurai ca să fii crezut de tot ceea ce povesteai, lucru pe care nu îl mai faci azi. Beai whisky ca un bărbat și ai luat împrumut cincizeci de dolari ca să te duci la Sacramente Cred că nu mai ai mare lucru din ei, nu?

Clarence simți că mintea i-o ia razna și fu cuprins de îngrijorare și teamă.

Să nu înnebunească? Poate că bărbații aceia aflaseră povestea vieții lui de la prietenii săi infideli și făceau parte din complotul pus la punct împotriva lui.

Făcu doi pași împleticindu-se, dar oamenii se grăbiră să se strângă în cerc în jurul său, ca pentru a-l împiedica să fugă.

Nesiguranța și disperarea lui îl împinseră să-i întrebe cu glasul sugrumat de emoție:

— Cum se numește locul acesta?

— Peștera Mortului.

Peștera Mortului! O sclipire de moment risipi toată confuzia care îl împiedicase până atunci să înțeleagă ceva. Peștera Mortului! Era deci foarte posibil ca Jim Hosker să fi fugit de la convoi și să se fi folosit de numele lui...

Se adresă pe un ton aproape rugător celui care îi vorbise primul:

— Nu era mai mare de vârstă decât mine și mai înalt? Nu avea o figură rotundă și grăsulie, cu ochii mici? Nu era...

Se opri căci nu mai avea putere să vorbească.

— Ah, da! Nu-ți semăna deloc, îi răspunse omul, distrat. Parcă și-a vârât dracul coada în toată povestea asta. Și totuși sunteți prea mulți și prea diferiți pentru tabăra noastră.

— Nu știu cine a venit aici înaintea mea și nici ce v-a povestit, strigă Clarence, păstrând însă, în disperarea lui, o fidelitate neștirbită față de fostul său tovarăș de joacă, fiindcă aceasta făcea parte integrantă din caracterul său. Nu știu... Și nici nu mă interesează. Mă numesc Clarence Brant, sunt din Kentucky. Am plecat cu convoiul lui Silsbee, din Saint-Joseph și vreau să ajung la minele de aur. Vreți să mă opriți?

Bărbatul care îi vorbise primul tresări. Îl privi cu atenție pe Clarence, apoi se întoarse către ceilalți.

Domnul cunoscut sub numele de Scheletul Viu își deplasa trupul imens spre băiat și, examinându-l îndeaproape, îi zise după ce își cântărise bine cuvintele:

— Să mă spânzurați dacă nu seamănă cu un mucos de-al lui Brant!

— Nu cumva ești rudă cu Hamilton Brant, zis și șeful din Louisville? îl întrebă primul interlocutor.

Iar întrebarea aceea!

Bietul Clarence, speriat, ezită să răspundă. Urma să fie supus din nou unui interogatoriu minuțios, așa cum pățise la Peyton?

— Da, vorbi el hotărât, sunt, dar... El a murit. Știți bine lucrul acesta.

— A murit? Ah, da, firește... Sigur că a murit. Șeful din Louisville e îngropat bine de tot sub pământ, spuseră într-un glas toți bărbații.

— Da, sigur că da, repetă Scheletul Viu, cu un aer ostentativ, ca și cum ar fi vorbit din propria experiență. Ham Brant nu mai este în clipa de față decât o grămadă de oase, praf uscat.

— Poți paria pe așa ceva, confirmă Dick Bârlog, clătinând din cap posomorât, e cadavrul cel mai rece, cel mai lipsit de viață ce s-ar putea dezgropa. În concluzie, e mort și așa fi ultimul care m-aș duce să caut locul unde zace.

— Șeful din Louisville ne-a învățat ce înseamnă să fii rece și cleios, vorbi ducele de pe Chatham-Street, care nu scosese un cuvânt până atunci. Dar cu mama ta ce s-a întâmplat? Vrea să se mărite din nou? Ea te-a trimis aici?

Lui Clarence i se păru că vede cum ducele de pe Chatham-Street primește chiar atunci o lovitură de picior de la unul dintre tovarășii lui, însă băiatul nu băgă prea mult în seamă lucrul acela și repetă cu încăpățănare:

— Am venit la Sacramento pentru a mă întâlni cu vărul meu, Jakson Brant, dar el nu mai locuiește în oraș.

— Jackson Brant! zise iar primul interlocutor. Mama ta ți-a spus că e vărul tău?

— Da, răspunse enervat Clarence. Bună seara!

— Oprește-te, puștiule. Unde pleci!

— Să sap pământul ca să găsesc aur, zise băiatul. Și să știți, nu aveți cum să mă opriți dacă nu e pe parcela voastră. Cunosc bine legea.

Îl auzise pe domnul Peyton discutând despre acest subiect la Stockton. I se păru că bărbații, ocupați ca să vorbească între ei în șoaptă, erau mai binevoitori decât înainte și că renunțaseră să-l mai gonească.

Primul său interlocutor îi puse mâna pe umăr și îi spuse:

— Vino cu mine, o să-ți arăt un loc unde vei găsi aur.

— Cine sunteți dumneavoastră? Nu mi-ați spus până acum cum vă numiți?

— Mă cheamă Flynn, Ton Flynn.

— Și vrei să-mi arătați un loc unde să pot căuta singur pepite? Așa e?

— Desigur.

— Știți, zise Clarence cu o anumită timiditate, dar și cu un zâmbet încrezător, sunt... într-un fel... aducător de noroc.

Omul îl privi cu multă atenție și seriozitate, dar cu o seriozitate care i se păru lui Clarence un lucru cu totul nou, apoi îi spuse:

— Te cred.

— Așa e, vorbi însuflețit Clarence în timp ce mergeau împreună. Acum o zi i-am adus noroc unui om din Sacrament.

Și, cu mare seriozitate, relată ce i se întâmplase în casa de jocuri de noroc. Lucrul acela nu-i fu suficient. Încăperile sigilate ale sufletului său se deschiseră la contactul cu o necunoscută simpatie pe care o nutrea față de bărbatul de lângă el. Povesti despre isprava sa de a da câte un whisky călătorilor din diligentă la barul întâlnit în drum, apoi cum ajunsese cu punga la Fortunatus și cum își deschisese cont la bancă.

Oare reținerea lui caracteristică, trăsătură de caracter ce fusese o greutate mare pentru el și care cântărise mult, fie în bine, fie în rău și avea să conteze destul în viitor, îl părăsise brusc sau noua lui comportare era efectul acelei atracții neobișnuite, extraordinare, pe care o simțea pentru tovarășul lui de drum? Nu-și putea da seama.

În orice caz, în momentul când cei doi ajunseră la jumătatea coastei, Flynn cunoștea aproape toată povestea băiatului.

Doar asupra unui aspect păstra discreție totală. Oricât de convins ar fi fost de fățarnicia lui Jim Hosker, continua să privească cele întâmplate ca pe o farsă făcută de un prieten.

În sfârșit, se opriră la mijlocul coastei, pe un teren ce părea foarte fertil.

Clarence își puse lopata pe pământ, își desfăcu cratița

din sforile cu care era legată și se uită la Flynn.

— Poți săpa în zona asta pe unde vrei tu, îi zise bărbatul nepăsător. Fii sigur că vei găsi ceea ce cauți. Uplete-ți cratița cu pământ, du-te la ecluza pe care o vezi acolo și lasă ca să curgă apa peste ce ai scos, în timp ce învârti și scuturi vasul cam așa...

Adăugă apoi, arătându-i cum trebuie să miște recipientul ca să obțină efectul dorit:

— Faci așa până când apa a scos tot pământul și nu rămâne pe fundul cratiței decât nisip negru. Apoi continuă în același mod până când vezi că ai obținut culoarea aurie. Să nu te temi că aurul îți va fi târât afară din cratiță. Asta este. Acum te las ca să-ți vezi de treabă. Așteaptă-mă până mă întorc.

Își luă apoi rămas bun foarte serios de la el. Băiatul observă un zâmbet în singura parte vizibilă a feței lui, adică în ochi. Bărbatul se îndepărtă apoi cu pași mari.

Clarence nu mai pierdu nici o clipă.

Alese un loc unde iarba era mai puțin deasă, izbi pământul de două-trei ori cu lopata țărâna roșie.

Își umplu cratița și o puse pe umăr. Greutatea ei mare îl surprinse. Nu știa că se datora oxidului de fier de culoare roșie.

Mergând cu un pas cam nesigur datorită încărcăturii sale, se îndreptă spre ecluza ce tempera apa curgătoare, mai precis la un șanț deschis din lemn, care se afla puțin mai jos și începu să spele pământul după indicațiile lui Flynn.

Chiar de prima oară când scufundă recipientul în apă, jumătate din pământ se scurse sub forma unui noroi lichid ce i se păru a fi vopsea.

Se lăsă cuprins, pentru o clipă, de o mulțumire copilărească privind și atingând soluția aceea uleioasă în care-și cufundă degetele.

După câteva momente, cât dură clătirea pământului, văzu nisipul fin și negru ce se ridică la suprafață.

Își cufundă iar cratița în apă și văzu... mai întâi nu-și putu crede ochilor... Observă câteva mici paiete galbene, groase cât o gămălie de ac, care străluceau prin nisip.

Vru să-și golească recipientul. Constată că prietenul său, avusese dreptate: nisipul, mai ușor, se mișca înapoi și înapoi, urmând deplasarea apei, în timp ce micuțele paiete, datorită densităților lor, rămâneau lipite de fundul vasului.

Obținuse culoarea mult dorită! Obținuse aur!

Inima îi bătu să-i spargă pieptul. Viziunea averii fabuloase, a independenței, a puterii, îi apărură în fața ochilor uimiți într-o clipă. O mână i se puse ușor pe umăr.

Tresări.

Preocuparea lui îl furase într-atât încât nici măcar nu auzise copitele cailor ce se apropiaseră de el, aduși de un bărbat.

Fu uimit să-l vadă pe Flynn lângă el, în șa, trăgând de frâu. Un al doilea armăsar.

— Cred că știi să călărești, îi zise acesta scurt.

— Da, murmură Clarence. Dar...

— Nu avem decât două ore ca să ajungem la Moara Măceșilor și să ne urcăm în diligenta care face drumul înapoi. Lasă totul baltă. Urcă în șa și să plecăm!

— Dar tocmai am dat de aur! spuse foarte agitat băiatul.

— Iar eu tocmai am dat de vărul tău... Hai!

Dădu piteni calului printre uneltele împrăștiate ale lui Clarence, îl prinse de mijloc pe băiat și îl ridică în șaua celui alt armăsar. Apoi lovi cu cravașa animalul și porni într-un galop furios, urmat la mică distanță de tovarășul său.

CAPITOLUL IX.

Clarence, care fusese luat așa repede și smuls brusc din visurile de îmbogățire se trezi dominat atât de puternic de omul care îl întovărășea, încât nu îndrăznea nici măcar să protesteze. Ajunși la un urcuș, li se mai tempera elanul. Acesta îi permise să respire și să capete curaj.

— Unde este vărul meu? întrebă el.

— Într-o regiune din sud, la două sute de mile de aici.

— Mergem la el?

— Da.

Porniră din nou în galop.

Mai trecu o jumătate de oră până ce ajunseră la un alt urcuș, mai mare. Clarence observă că, din când în când, Flynn îl examina curios de sub pălăria cu marginile ridicate. Acest lucru îl tulbură, dar omul acela îi inspira atâta încredere încât nu deveni bănuitor nici măcar o clipă.

— Ți-ai văzut vreodată vărul? îl întrebă el.

— Nu, îi răspunse Clarence. Nu l-am văzut niciodată. Cred însă că știe multe despre mine.

— Ce vârstă ai, Clarence?

— Doisprezece ani.

— Înseamnă că ești încă un puști.

Remarca îl supără pe Clarence și îi aminti de prima apreciere pe care i-o făcuse Peyton.

— Cred că fac bine să te avertizez. Nu trebuie să te lași nici intimidat, nici speriat, sau să-ți pierzi sângele rece, căci văd că nu-ți stă în fire să faci pe ipocritul. Ei, bine! Iată ce vreau să-ți spun. Vărul ăsta al tău este cel mai mare tâlhar care a scăpat de spânzurătoare. Are pe conștiință moartea unui om și a fost nevoit să fugă ca să-și salveze pielea. Din cauza asta nu se arată pe la Sacramente Ei, bine, ce zici despre toate astea, acum, că le știi?

Lui Clarence i se păru că era parcă prea de tot. Era de o sinceritate deosebită. De aceea ridică spre Flynn ochii săi

candizi și îi răspunse:

— Cred că vorbiți ca Jim Hosker.

Tovarășul său făcu ochii mari, trase de frâul calului și izbucni într-un nestăvilit hohot de râs. Apoi porni înaintea la galop, scuturându-și capul din când în când, dându-și palme peste picioare și făcând să răsune codrul până departe de veselia lui. Revenind brusc serios, alergând cu armăsarul foarte repede timp de o jumătate de oră, nemai adresându-i nici un cuvânt lui Clarence, pentru a-l face să se grăbească, ajutându-l să avanseze prin lovituri de cravașa pe care le dădu animalului în șaua căruia se afla băiatul.

Din fericire, puștiul călărea bine. Flynn păru foarte mulțumit să descopere treaba asta. Să fi fost altfel, ar fi căzut pe jos de o duzină de ori.

În sfârșit, ajunseră într-un loc unde puteau fi observate mai multe cabane împrăștiate ce formau satul Moara Măceșilor și se zări muntele din față, ce aveau o culoare purpurie foarte accentuată.

Flynn, punându-i mâna pe umăr, liniștindu-și calul, rupse tăcerea:

— Hai, băiete, îi zise, ștergându-și lacrimile pe care veselia i le provocase, tot ce ți-am povestit a fost doar o glumă, ca să aflu ce fel de om ești. Vărul tău la care te duc este cel mai liniștit om, cel mai de treabă din lumea întreagă, cu o educație de modă veche. Trăiește ascuns printre cărți, studiază tot timpul. Pentru aceste manifestări neobișnuite în ținutul de aici, a trebuit să se retragă la un mare ranch care-i aparține și nu mai dorește să vadă pe nici unul dintre compatrioții săi. Tendința lui de a se izola de restul lumii a ajuns până acolo încât trăiește numai printre spanioli, servitorii și argații săi, schimbându-și până și numele. Acum îl cheamă Don Juan Robinson. Este însă foarte bogat. Posedă trei leghe de pământ, are o mulțime de vite și de cai...

Privind mulțumit spre Clarence, care se ținea atât de bine în șau, adăugă:

— Cred că te vei distra bine la el.

— Dar, murmură băiatul, căruia propunerea făcută i se

părea foarte asemănătoare cu oferta caritabilă a domnului Peyton, eu zic totuși că ar fi mai bine să rămân în locul acesta și să caut aur... alături de dumneavoastră.

— Iar eu sunt de părere că nu trebuie să faci așa ceva, îi răspunse bărbatul cu o gravitate care îi demonstra că hotărârea aceea era luată demult.

— Dar vărul meu nici măcar nu a venit să mă aștepte la Sacramento! Nu a trimis pe nimeni, nici măcar nu a scris cuiva, spuse Clarence indignat.

— Nu ți-a scris ție, băiatule, dar i-a scris lui Silsbee, omul care trebuia să te aducă aici. Plicul respectiv a rămas însă la bancă. Jack Silsbee a fost ucis și nu a ajuns să-l ridice de acolo. Tu nu te-ai gândit să ceri scrisoarea când ai venit în Sacramento, nici măcar n-ai pronunțat numele lui Silsbee, de aceea scrisoarea în chestiune a fost retrimisă de mine vărului tău pentru că mi-au dat-o cei de la bancă. M-au crezut la curent cu afacerile lui, din moment ce-l cunosc atât de bine... Așa s-a făcut că plicul acela a ajuns la Peștera Mortului adus de un călăreț al poștei, în vreme ce eu făceam prospecțiuni în locul acela. Mi-am adus aminte de povestea ta, mi-am permis să deschid plicul și am citit astfel că vărul tău îi cerea lui Jack Silsbee să te ducă direct la el. Așa că nu mi-a mai rămas altceva de făcut decât să îndrept eu lucrurile.

Orice îndoială, orice bănuială ce s-ar fi putut ascunde în mintea lui Clarence se risipi, cu atât mai mult cu cât privirea fermă a celui de lângă el îi întări vorbele.

Mulțumită acelei prietenii încântătoare, uită chiar și de dezamăgirile sale. Lângă Flynn se simțea protejat și, fără să înțeleagă de ce, dorea să-i destăinuie toate gândurile sale.

Dar, chiar dacă plecarea lor împreună fusese marcată de o manifestare nemaîntâlnită de încredere din partea lui Clarence, după un timp băiatul redeveni rezervat, așa cum era de obicei, cufundându-se în tăcere.

Avură timp să mănânce câte ceva la Moara Măceșilor înainte de venirea diligentei.

Clarence remarcă faptul că prietenul său, în ciuda îmbrăcăminții sale grosolane și indecenței pe care o

manifesta, inspira un respect deosebit celor pe care îi întâlnea, ba chiar o anumită teamă.

În orice caz, li se cedă fără discuție cea mai bună banchetă din diligentă, iar o invitație la băut, făcută de Flynn, în gura mare, fu acceptată de toți în grabă, chiar și de către doi pasageri eleganți, inițial foarte puțin amabili.

Clarence simți o mândrie copilărească în urma acelor dovezi de netă superioritate.

Străbăteau o regiune colinară, când două împușcături îi făcură să tresară. Se repeziră la ferestrele diligentei, dar nu observară nimic. După o cotitură a drumului însă, lângă o fermă părăsită, văzură un om cu o carabină fumegândă în mână. La picioarele lui zăcea un cadavru însângerat, cu pieptul sfărâmat. Opriră și câțiva bărbați coborâră.

— E un vânător de recompense! murmură cineva de lângă Clarence.

— Rămâi aici. Să nu te miști de la locul tău! îi zise Flynn. Apoi cobora. Cel cu carabina le explica de zor ceva bărbaților din diligentă, arătându-le o fotografie. Când Flynn ajunse lângă ei, toți se dădură la o parte, făcându-i loc. Bătrânul Trivers, zise prietenul lui Clarence.

— Da, rânji ucigașul. Viu sau mort valorează zece mii de dolari.

— De ce l-ai împușcat în spate? întrebă Flynn.

— L-am împușcat în piept, vede toată lumea.

— Eu îți spun că ai tras din spate, ca un laș.

— Cum îți permiți? făcu indignat celălalt. Dar, ia stai... Nu cumva ești...

— Lașule! îi zise iar Flynn.

— Înțeleg. Îl cunoșteai bine.

— Va trebui să stăm de vorbă. Preferi pistolul sau carabina?

— Carabina.

— Atunci să mergem. Să nu vină nimeni după noi, le spuse Flynn autoritar celor din jur.

Dispărură după niște magazine din lemn.

Câteva minute mai târziu răsunară trei bubuituri. Se auzi un cal în galop.

Apăru Flynn, își șterse arma și le zise celor din jur:

— Să mergem, am zăbovit destul. Urcară, apoi diligenta porni.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Clarence.

— Nimic. Omul acela voia să vină cu noi, în diligență.

— Și?

— S-a răzgândit. A plecat în altă parte. A încercat să mă împuște din galopul calului. Clarence nu mai întrebă nimic.

Remarcă privirile călătorilor ce se fixau, din când în când, asupra sa cu multă curiozitate, atrase de poziția sa familiară față de stăpânul acela autoritar și bărbos.

În dimineața zilei următoare, coborâră din diligență la una dintre stații și Flynn, în câteva cuvinte, îl vesti pe băiat că urmau să facă o nouă călătorie, de această dată călare.

Părea un lucru dificil de făcut în ținutul acela, aflat la începutul procesului de colonizare. Nu mai era nici un alt călător pe acolo în momentul când coborâră. Flynn îi adresă câteva cuvinte șefului de stație și imediat se iviră doi armăsari focosi, ce fură aduși cu același respect față de prietenul său, ceea ce începu să i se pară lui Clarence destul de misterios.

În cele două zile care urmară merseă numai călare, petrecând noaptea la unul dintre prietenii lui Flynn, în apropierea unui oraș mare. Ajunseră acolo în cursul nopții și, destul de ciudat, se treziră înainte de ivirea zorilor și părăsiră zona în mare viteză.

Oricare alt om având mai multă experiență decât Clarence și-ar fi dat seama că prietenul său evita drumurile intens circulate și mijloacele de transport obișnuite. În cursul acelei zile, după ce-și schimbară caii la omul care-i găzduise peste noapte, începură să traverseze o regiune aparent nelocuită, câmpie cu multe coline de mică înălțime și arbuști izolați.

Pentru băiat, care manifesta o mare încredere în viitor și se bucura când se afla în mijlocul naturii, schimbarea de decor însemna o plăcere deosebită.

Marea nesfârșită de ovăz sălbatic ce se agita sub vântul cald, înălțimea neobișnuită a unor flori necunoscute,

răcoarea boscheților prin care nu reușea să pătrundă soarele datorită frunzișului des, covoarele de mușchi necălcate până atunci de picior omenesc, toate acele noutăți aveau un farmec aparte pentru el.

Dar se petrecu ceva și mai deosebit. Ochiul său ager, simțurile ascuțite, cunoașterea foarte bună a naturii, pe care o dobândise în expedițiile anterioare, toate acestea îi fură de mare folos. Aprecierea corectă a distanțelor, inițierea în tainele pădurilor, ușurința cu care descoperea semnele, punctele de reper, anumite indicatoare naturale ce sunt invizibile pentru oameni, fiind percepute doar de păsări, animale și anumiți copii, îl mirară pe prietenul său, mai puțin dotat.

În partea aceea a neobișnuitei lor călătorii, băiatul deveni ghidul ce indica drumul de urmat.

Flynn care, în ultimele zile devenise foarte tăcut, se mulțumea doar să clatine din cap, aprobându-i comenzile.

— Ai anumite calități ce nu se întâlnesc la alți oameni, băiatul meu, îi zicea el. Să nu te apropii niciodată prea mult de oraș, nu te-ai simți în largul tău acolo.

În primul loc unde se opriă ceva mai târziu, Clarence avu o mare surpriză.

Intraseră iar într-un oraș după căderea nopții și trăsuseră la unul dintre prietenii lui Flynn, în niște camere care, judecând după zgomotele din jur, păreau amplasate deasupra unei săli de jocuri de noroc.

Clarence se trezi ceva mai târziu în dimineața aceea și, când ieși în stradă ca să urce pe cal și să pornească la drum, fu stupefiat să vadă că un necunoscut se afla în șaua celui alt armăsar. Străinul era elegant, bine pus la punct.

Un hohot de râs și comanda dată de o voce foarte cunoscută:

— În șa, băiete!

Clarence îl privi cu mai multă atenție pe omul de lângă el.

Era Flynn, dar își răsese complet barba și mustața! Se tunsese foarte scurt și îmbrăcase un costum negru, croit după ultima modă.

— Deci nu m-ai recunoscut, îi zise Flynn.
— Nu, până nu v-am auzit, îi răspunse băiatul.
— Atunci, cu atât mai bine! spuse mulțumit prietenul său, dând pîteni calului.

Dar, în timp ce străbăteau orașul la trap, Clarence, obișnuit cu barba tovarășului său de drum, păru cam timorat.

Profilul figurii lui, care se decupa clar, avea un aspect dur ce rezulta din forma gurii și a bărbiei, o asprime deosebită. Ceea ce-l impresiona pe băiat.

Deși în clipele acelea nu-i trecea prin cap să alăture chipul acela celorlalte pe care le întâlnise până atunci, ceva îi spunea că putea citi o anume tristețe pe fața prietenului său. Ochii îi erau inteligenți și buni, așa că băiatul se gândi că, dacă se va obișnui cu noua fizionomie, se va apropia și mai mult de însoțitorul său.

De fapt era ultima zi în care mai mergeau împreună, căci ajunseseră la capătul călătoriei. Mai călăriră o după-amiază, pe drumuri mai circulate, dar foarte prăfuite. Și în sfârșit se opriră în fața unei case joase, înconjurată de ziduri ca niște fortificații. Acoperișul de țiglă roșie se decupa clar de verdele închis al perilor bătrâni și al smochinilor. Pătrunseră în curte și coborâră de pe cai.

Flynn adresă câteva cuvinte în limbă spaniolă unui argat care se învârtea pe acolo și imediat fură poftiți pe un coridor cu pereți de lemn și apoi într-o încăpere lungă și nu prea înaltă, în care Clarence văzu foarte multe cărți și desene.

Cu o voce impunătoare, Flynn îi ceru să stea acolo până când îl va aduce pe proprietar, aflat în momentul acela într-o altă parte a clădirii.

Clarence nu se plictisea. Uitase chiar că ajunsesese la capătul călătoriei datorită noilor senzații prin care trecea.

Perspectivile generate de lucrurile deosebite pe care le vedea îi incitara imaginația copilărească.

Era încântat, vrăjit.

Nu văzuse niciodată până atunci atâtea cărți, tablouri așa de frumoase.

Totuși, la un moment dat, i se păru că visează și că trebuie să se trezească. Stătea pe un scaun și contempla extaziat un tablou ce reprezenta o bătălie navală, când se auzi glasul lui Flynn. Prietenul său revenise fără zgomot în cameră, împreună cu un om a cărui vârstă nu o putea stabili, cu fizionomie ciudată, care era, desigur, ruda lui.

Fără a avea vreo amintire care să-l poată ajuta, fără alt mijloc de comparație decât o vagă asemănare între el și vărul acela, Clarence împietri în fața lui, foarte încurcat. Deja, în mintea lui, începea să-și imagineze interogatoriul la care urma să fie supus, minuțios și obișnuit, cu privire la tatăl său și la familie. Se gândise chiar, în frământarea lui, să inventeze anumite detalii inocente pentru a acoperi lacuna amănuntelor ce lipseau sau erau insuficiente. Ridicând însă ochii, constată că vărul său se dovedea la fel de fâstâcit ca și el, astfel că se liniști. Flynn interveni autoritar, ca de obicei.

— E firesc, nu vă amintiți prea multe unul despre altul și nici unul dintre voi nu e la curent cu treburile familiare, din câte văd, le zise el calm. Cum vărul tău și-a luat numele de Don Juan Robinson, adăugă el adresându-i-se lui Clarence, ar fi bine să uiți de Jackson Brant. Eu îl cunosc mai bine decât tine. Te vei obișnui însă cu el și el cu tine în scurt timp. În orice caz, va fi bine, concluziona el cu gravitatea pe care i-o cerea situația.

Cum se pregătea să iasă pe ușă cu ruda atât de fâstâcită a lui Clarence, fapt ce păru să-l ușureze mult pe gentlemanul, acela, băiatul ridică ochii spre cel din urmă și îl întrebă:

— Pot să mă uit prin cărți?

Vărul său se opri din mers și, pentru prima oară, îl privi cu mult interes.

— Citești? Îți plac cărțile?

— Da, răspunse el, foarte mult.

Cum vărul său nu se mișca din loc, privindu-l gânditor, Clarence adăugă:

— Sunt curat pe mâini, dar mă mai pot spăla, dacă vreți.

— Uită-te prin ele, îi zise Don Juan zâmbind și fiindcă sunt

cărți vechi, te vei spăla pe mâini după aceea.

Se întoarse brusc spre Flynn și îi vorbi, mult mai ușurat:

— Ce să vă promit? Îl voi învăța spaniola.

Leșiră împreună și Clarence se îndreptă spre rafturi.

Acolo se găseau cărți vechi, unele chiar foarte vechi, legate într-un mod îngrijit.

Multe erau scrise în limbi străine, dar erau destule tipărite în englezește, cu litere foarte clare, cu gravuri și alte ilustrații amuzante.

Una părea o cronică în care se povesteau despre bătălii, asedii, avea imagini colorate cu luptătorii străpunși de săgeți sau despicați de săbii, răniți de gloanțe și uciși de ghiulele trase din tunurile numeroase.

Îl atrase foarte mult o carte în care era descris felul cum Columb descoperise America. Sorbi fiecare pagină.

Află astfel că vestitul navigator plecase pe data de 3 august 1492 din Spania, cu puțin înainte de răsăritul soarelui, conducându-și cele trei corăbii pe apele Oceanului Atlantic.

Mulțimea de pe țărm se ruga Cerului ca îndrăzneții navigatori să ajungă cât mai repede pe pământul promis.

Corăbiile au pornit direct către Insulele Canare. Până acolo nu s-a petrecut nimic deosebit.

La 1 octombrie se aflau la șapte sute de leghe, la vest de Canare.

Pentru ca oameni săi să nu se sperie de uriașa distanță care îi separa de țărmul Spaniei, Columb le-a spus că parcurseseră numai cinci sute de leghe.

Un lucru devenise cert. Se îndepărtaseră de continent mai mult decât o făcuse oricare alt navigator înaintea lor.

Îngrijorarea se coborâse însă între ei. Nimic, nici un semn nu prevestea apropierea unui alt țărm. Pe cer nu se zărea nici o pasăre. Pe mare nu plutea nici un trunchi de copac...

Ținta lor părea mai îndepărtată ca oricând.

Evident, unii au început să arunce vina pe amiral pentru faptul că îi duce la pierzanie cu nebuniile lui. Acest gând a început să pună stăpânire pe tot mai mulți.

În loc să alerge după himere, mult mai bine ar fi fost să

se întoarce în Spania. Acest lucru trebuia să fie făcut cât încă navele erau în stare bună. Vântul, care până atunci suflase mereu către vest, era un obstacol dificil pentru călătoria în sens opus.

Au hotărât să îl forțeze pe Columb să acționeze astfel încât siguranța lor să treacă pe primul plan.

Unii dintre cei mai îndrăzneți au propus chiar ca amiralul să fie aruncat în apă. Cine s-ar fi interesat prea mult, la întoarcerea în Spania, de un ofițer care condusese o expediție nereușită?

Columb și-a dat seama de situația delicată în care se afla. Echipajul său era cuprins de neîncredere și teamă. Lipsea doar o scânteie pentru ca inevitabilul să se producă.

De aceea a acționat cu mare grijă. Părea că nu cunoaște nimic despre intențiile lor. Se arăta foarte încrezător în reușita expediției și foarte mulțumit de felul în care înaintau pe mare. Ținta nu putea fi departe:

Uneori îi încânta cu bogățiile care îi așteptau pe noile pământuri, cu aurul și pietrele prețioase pe care le vor putea aduce în Spania.

Alteori îi amenința cu furia suveranului, în cazul că ar fi vrut să întrerupă expediția.

Comportamentul lui a renăscut speranța în inimile oamenilor.

Deasupra corăbiilor a trecut apoi un cârd de păsări. Se îndreptau către sud-vest.

Asemeni navigatorilor portughezi, care descoperiseră multe pământuri noi urmărind cu corăbiile mișcarea păsărilor, Columb a modificat direcția de mers în conformitate cu zborul înaripatelor.

Din nefericire, alte semne nu s-au mai ivit și, după o lună de navigație în direcția cea nouă, speranțele celor de pe corăbii s-au năruit iar.

Nu mai vroiau să asculte de amiral.

Chiar și ofițerii, care până atunci îl ascultaseră întrutotul au luat partea marinarilor.

L-au cerut ca imediat să pornească înapoi spre Europa.

Dându-și seama că nu mai avea mare influența asupra

lor, amiralul a acceptat să revină în țară, dar numai după ce aveau să mai meargă încă trei zile în aceeași direcție. Cum marinarii erau destul de întărâțați, au primit cu greu o asemenea condiție.

Pe neașteptate, s-au făcut simțite semne încurajatoare. Sonda scufundată a atins fundul mării. Au apărut alte cârduri de păsări, chiar unele necunoscute lor.

Apoi au zărit un trunchi de copac plutind pe valuri. Părea tăiat de curând...

Toate acelea au întărit convingerea că se apropiau de uscat, în noaptea din 11 octombrie, Columb a ordonat ca navele să se imobilizeze pe mare pentru ca nu cumva vreo furtună să le izbească de stânci submarine.

Se apropia miezul nopții, când, amiralul a văzut o luminiță. După miezul nopții, primul strigăt de „Pământ!” s-a auzit de la cei care erau de cart.

Cum dezamăgirile se ținuseră lanț până atunci, oamenii nu prea au crezut în vestea aceea. Au rămas cu toții în așteptare, până la revărsatul zorilor.

Atunci au zărit într-adevăr, conturul unei insule!

Se afla cam la două leghe spre nord.

Câmpuri cu verdeață, păduri, râuri, toate acele minunății se găseau înaintea lor. Părea un ținut de vis...

Marinarii au căzut în genunchi și au început să îngâne un Te Deum spre a mulțumi lui Dumnezeu.

Lacrimile de fericire le curgeau pe obraji. Bucuria le era de nedescris.

S-au aruncat la picioarele lui Columb implorându-l să îi ierte. Trecând așa de brusc de la o stare sufletească la alta, începuseră să îl venereze ca pe un zeu.

Apoi au coborât bărcile la apă. Înarmați, în sunetele muzicale de război, au pornit spre țarm.

Pe uscat se adunaseră o mulțime de oameni. Gesturile lor exprimau uimirea. Fără îndoială că nu mai văzuseră corăbii până atunci...

Columb a fost primul care a pus piciorul pe noul pământ descoperit. Era îmbrăcat în veșminte bogate și în mână îi strălucea sabia.

Îl urmau oamenii săi. Au îngenunchiat și au sărutat pământul pe care îl doriseră atât de mult.

Apoi au ridicat o cruce la care s-au închinat.

Solemn, au luat în stăpânire pământul în numele coroanei de Castilia și Leon.

În vreme ce făceau toate acestea, spaniolii au fost înconjurați de băștinași. Aceștia se uitau mirați la ei, neînțelegând nimic din gesturile lor.

Fuseseră surprinși de hainele viu colorate ale noilor veniți, de pielea lor albă, de bărbile pe care le purtam. Marile corăbii ce înfruntaseră apa și vântul îi impresionaseră.

Bubuitul tunurilor îi îngrozise.

Nu e de mirare că astfel au văzut în spanioli adevărați zei la care trebuiau să se închine.

În mâinile lui Clarence a căzut apoi o altă carte, care prezenta diferitele triburi de indieni și avea numeroase planșe desenate în care aceștia erau descriși.

Foarte curios, a început să o răsfoiască.

A aflat astfel despre cele patru mari triburi indiene din vest, Șoșoni, Arapaho, Comanci și Apași, că acestea niciodată nu își atacă dușmanii prin surprindere, cum fac cei din est, Dakota, Algonchi sau alții. E adevărat că și ei urmăresc să ia scalpul dușmanilor lor, dar luptele le dau în plină zi.

Nu ucid niciodată femeile, copii sau bătrânii lipsiți de apărare când bărbații din trib sunt plecați la vânătoare sau luptă în altă parte.

Pot fi prieteni buni și credincioși.

Fiecare războinic din acele triburi obișnuiește să își aleagă câte un nepot care să îl slujească precum un paj. Copilul are grijă de arme, de cal, de provizii. Face aceasta până când crește și ajunge la vârsta când devine el însuși războinic.

Îmblânzesc șoimii și se distrează vânând cu ajutorul lor.

Când luptă folosesc scuturi și sulite. Se provoacă între ei când au un motiv serios de confruntare.

La o asemenea luptă, desfășurată, de obicei, cu public,

nici unul dintre ei nu folosește o armă superioară celui alt. Trebuie să îl învingă cu același tip de armă.

În continuare, erau prezentate câteva scurte povestiri din care cititorul putea pricepe în ce consta noblețea comportamentului acelor indieni.

În triburile Apașe se obișnuia, de exemplu, să se dea anual anumite premii războinicilor care se distinseseră prin faptele lor.

Cel mai bun luptător primea o pană de șoim negru.

Cel mai bun vânător pielea unui bizon, pictată în interior și ilustrând faptele sale cele mai vestite.

Cel mai virtuos primea o coroniță din aur și argint.

Aceste daruri erau păstrate în wigwam-urile lor, le făceau cinste atât în timpul vieții, cât și după.

Odată, în timp ce se dădeau aceste daruri, un tânăr de vreo douăzeci de ani a fost chemat de șefi ca să primească premiul pentru virtute. Cel mai în vârstă dintre cei de față s-a adresat celorlalți și l-a indicat pe tânăr ca fiind în drept să primească respectiva coroniță. Printre alte multe fapte bune, tânărul acela ajutase o văduvă cu trei copii să își țină zilele, procurându-le de mâncare și având grijă de ei.

Gestul lui era cu atât mai prețios cu cât fostul bărbat al acelei femei îi fusese dușman familiei acelui tânăr.

Era un exemplu pe care indienii trebuiau să-l urmeze și care îi plăcuse lui Manitou.

Tânărul a îngenunchiat, dar când bătrânul s-a apropiat să-i pună pe cap coronița, s-a dat înapoi câțiva pași.

A mărturisit apoi că nu era demn de un asemenea premiu. Știa faptele bune pe care le făcuse, dar nu toate isprăvile lui erau vrednice de stimă.

Le-a povestit apoi cum, cu multe luni în urmă, umblase câteva zile în șir după vânt. Nu întâlnise nici un bizon. Mort de foame, a ajuns, în cea de-a cincea zi, la cortul unui Arapaho. Acolo se găsea o bucată de carne sărată.

Ca un lup flămând s-a aruncat asupra cărnii. De atunci a devenit un hoț, Spusele lui au declanșat murmure printre șefii și războinicii aflați de față.

După un timp, bătrânul a înaintat iar către tânăr și i-a

pus pe cap coronița, zicându-i că însuși faptul că își recunoscuse greșeala a fost un gest deosebit, care-i plăcuse Marelui Manitou.

O altă povestire amintea despre un șoșoni care stăpânea o iapă foarte frumoasă. Nici un alt cal nu se arătase mai falnic decât ea. Când plecau la vânătoare de urși, ea și stăpânul ei se furișau, cu mare atenție, pe marginea celor mai periculoase prăpăstii.

Indianului i se făcuseră multe propuneri pentru a-și vinde iapa.

El o considera însă prietena lui, alături de care străbătuse preria în lung și în lat, alături de care trecuse prin atâtea pericole...

Faima animalului se răspândise așa de mult, încât ajunsese până la San Francisco. Câțiva mexicani de acolo îi oferiseră importante sume de bani în schimbul iepii. Nimic nu îl făcea însă să-și schimbe hotărârea. Atunci unul dintre mexicani, un tânăr foarte îndrăzneț, a hotărât să pună mâna pe animal cu orice preț.

Într-o seară, când indianul revenea la wigwamul său, l-a așteptat în apropierea satului. Mexicanul s-a ascuns într-o tufă de lângă drum și a început să geamă ca și când ar fi suportat o durere cumplită.

Indianul, bun la inimă, ajungând acolo și auzind gemetele, a vrut să îl ajute pe cel rănit. Fiind întuneric și dându-și seama, după glas, că era vorba despre o Față-palidă, s-a dus să îi aducă puțină apă de la un pârau care curgea nu departe de acolo. Când indianul s-a îndepărtat suficient, mexicanul s-a ridicat de jos și a sărit pe spinarea calului.

Apoi a râs de celălalt, fiindcă îi luase animalul fără bani.

I-a strigat că va povesti la toată lumea cât de ușor a pus mâna pe animal după ce aurul i-a fost refuzat de atâtea ori.

Dându-și seama că nu-l va putea prinde din urmă pe mexican cu nici un alt cal, războinicul l-a rugat să nu mai povestească altora întâmplarea, pentru a nu-și face tribul de râs.

Cât despre cal, putea să îl păstreze, deși fusese singura

avere a unui om sărac. După care i-a cerut să plece imediat de acolo, altminteri avea să îl cuprindă mânia și să dorească răzbunarea.

Mexicanului i-a părut însă rău de necazul pe care i-l pricinuisese indianului. A coborât de pe cal și a pus frâul în mâna războinicului, după care i-a spus că de la el a învățat ce înseamnă virtutea și, când va mai fi pe cale să facă vreo ticăloșie, își va aminti mereu de generozitatea indianului.

Apoi Clarence a citit despre un apaș care, într-o clipă de mânie, l-a ucis pe un alt luptător din tribul său.

S-a prezentat singur în fața șefilor săi pentru a-și primi pedeapsa care i se cuvenea potrivit legilor.

Urma să fie pedepsit de fratele victimei. Când s-au văzut, cei doi și-au strâns însă mâinile, căci fuseseră buni prieteni.

— Prietene, va trebui să te ucid, i-a spus apoi fratele victimei.

— Nu ai de ales, i-a răspuns el.

Clarence era cu totul absorbit de faptele istorisite acolo, când a auzit zgomot produs de potcoavele calului pe care urca Flynn și vocea prietenului său ajunsese până la el.

Fugii la fereastră și văzu mirat că tovarășul său își lua deja rămas bun de la gazda sa.

Chiar în clipa aceea, Clarence se simți străbătut de un fior neobișnuit.

Flynn, singurul său prieten adevărat, Flynn, căruia nu-i ascunsese nimic din secretele sale! Flynn, eroul pe care îl admira atât de mult, urma să plece fără să-i spună măcar adio!

Fără îndoială, nu avea altă obligație decât aceea de a-l conduce până la tutorele său, dar totuși n-ar fi trebuit să plece fără să-i vorbească, să-l încurajeze și să-l facă să spere...

Dacă ar fi fost oricine altcineva, Clarence s-ar fi refugiat în stoicismul său obișnuit, ca un indian. Îl domină însă un sentiment necunoscut, același care îl împinsese să-i dezvăluie toate secretele sale lui Flynn.

Își lăasă cartea din mână, fugi pe coridor și ajunsese în curte chiar când tovarășul său se îndrepta, în galop, spre poartă.

Atunci băiatul strigă disperat și fu auzit de călăreț.

Acesta opri, se întoarse și veni, nervos, înaintea lui. Pentru a spori încurcătura în care se afla Clarence, vărul său se afla pe coridor, de unde auzise chemarea lui.

Altul, un argat, care se învârtea pe acolo, se apropie de Flynn cu o bridă în mână, dar bărbatul îi făcu semn să se dea deoparte și, întorcându-se către băiat, îi zise cu severitate:

— Ce mai e?

— Nimic, îi răspunse Clarence, făcând un mare efort ca să-și stăpânească lacrimile ce-i umeziseră ochii, dar nu puteți pleca fără să vă luați rămas bun de la mine! Ați fost atât de bun cu mine și vreau... vreau... să vă mulțumesc...

Flynn se înroși.

Apoi, aruncând o privire neîncrezătoare spre coridor, îi zise repede:

— El te-a trimis?

— Nu, am venit singur. Am auzit când plecați...

— Ei, rămas bun atunci!

Se aplecă în față pentru a-i strânge mâna pe care i-o întindea băiatul, dar se retrase brusc, cu un zâmbet și, luând din buzunar un ban de aur, i-l dădu.

Clarence îl luă, apoi îl aruncă mândru argatului care rămăsese acolo, se îndepărtă cu un pas de Flynn și îi spuse, palid la față:

— Nu voiam decât să ne despărțim așa cum trebuie.

Își aplecă apoi privirea, ochii săi arzând de lacrimi. Parcă nu-i venea că creadă că el acționase astfel, că el vorbise așa.

Străinul și gazda băiatului schimbă rapid o privire. În ochii lui Flynn apărură iar expresia admirativă pe care o mai avusese, uneori, în cursul călătoriei lor.

Dar, când Clarence ridică iar capul, prietenul său nu mai era acolo.

Băiatul, foarte necăjit, se întoarse pe coridor. Vărul său îl cuprinse de umeri.

— Muy hidalgamente, Clarence, îi zise încântat. Sunt sigur, va ieși un om mare din tine!

CAPITOLUL X.

De atunci se scurseră fără incidente trei ani din viața lui Clarence.

În această perioadă află că Jackson Brant sau Don Juan Robinson (căci legătura de rudenie nu juca nici un rol în relațiile dintre ei și, de când plecase Flynn amănuntul acesta nu prezenta nici un interes pentru nici unul dintre ei) era mai mult spaniol decât american.

Se stabilise mai demult în California.

Se căsătorise cu o bogată văduvă mexicană care murise fără copii, lăsându-l unic moștenitor. Datorită temperamentului său ciudat, renunțase la adevărata sa naționalitate.

Încuiat în liniștea cărților sale, manifestând un dispreț puțin exagerat față de compatrioții săi, îl uimea pe Clarence, pe măsură ce acesta îl cunoștea tot mai bine.

Băiatul nu reușise să înțeleagă relațiile dintre Don Juan și Flynn. Dar cum vărul său nu se arăta prea comunicativ în legătură cu un astfel de subiect, trase concluzia că totul se datora cu precădere caracterului dominator al fostului său prieten, astfel că nu se mai gândi la lucrul acela.

Într-una din zile, la El Refugio a venit un călăreț îmbrăcat foarte elegant, purtând o uriașă pălărie mexicană de culoare albă, împodobită cu o minunată panglică albastră.

Pe Clarence nu l-au uimit însă nici pantalonii de un alb imaculat al străinului, nici vesta lui din piele de bivoliștii cu pistoalele cu mânere de aur pe care le purta. Băiatul a fost surprins de primirea pe care i-au făcut-o cei de la ranch.

Străinul a fost primit ca un prinț.

De cum a descălecat, a intrat în casa cea mare a lui Don Juan, fără să schimbe o vorbă cu cineva din jur, deși oamenii aproape că îl venerau și se îngrămădeau ca să îl vadă mai bine. Străinul în haine mexicane părea însă că nici nu-i băga în seamă.

— Cine e? i-a întrebat Clarence pe Chuoha du Moulin.

— E El! îi răspunse aceasta extaziată.

— El?

— Da, El, repetă femeia. Clarence nu se putu dumiri.

După ce entuziasmul celor din jurul lui se mai potoli, cât timp acel hidalgo și Don Juan serveau o băutură răcoritoare într-o sală vastă, fiul colonelului Brant se apropie iar de Chuoha du Moulin.

— Cine este călărețul?

— Cum, nu știți? Este vestitul Don Silvio.

— Don Silvio?

Nu auzise niciodată numele acela, cu atât mai puțin despre faima bărbatului care îl purta.

— Și de ce îl aclamă lumea așa?

Femeia se miră.

— Doar e cel mai viteaz hidalgo de le malurile lui Rio Grande! Cel mai bun pistolero! îi răspunse ea.

Apoi începu să-i povestească despre faptele lui Don Silvio, iar fiul lui Brant înțelese că într-adevăr acela era uimitor.

Don Silvio se născuse în apropiere de San Antonio. Avusese șapte frați, dar patru dintre ei au murit încă din tinerețe, în timpul luptelor cu indienii sau în înfruntările cu acei desperados mexicani care atacau deseori ranch-urile, cu ani în urmă, ca să fure cai și vite cornute.

În San Antonio, Don Silvio se bucura, la început, de un prost renume. Într-o înfruntare cu vecinii ranch-ului tatălui său, el ucisese trei pistoleros într-o singură zi. Din păcate, în lupta aceea a căzut și tatăl lui, astfel că Don Silvio s-a trezit, peste noapte, stăpân al domeniului părintesc.

Sub conducerea sa, domeniul a prosperat. Don Silvio era un țințaș remarcabil, dar și un călăreț neîntrecut, iar vitele sale păreau cele mai îngrijite din regiune.

Și iată că la un moment dat o ceată de desperados, condusă de celebrul Murillo a început să prade în regiune. Au dat foc câtorva ferme și au ucis mai mulți lucrători. Jefuiau cirezile și violau femeile.

Oamenii din ținut s-au hotărât să formeze o poteră și să-i

gonească din zonă.

Don Silvio nu a vurt să ia parte la această campanie, întrucât proprietatea lui nu fusese călcată de bandiți. Lumea din jur nu a privit cu ochi buni această hotărâre, mai ales că toată lumea știa că, înainte de a deveni șeful cetei de desperados, Murillo făcuse destule afaceri cu Don Silvio. De aici și până la încolțirea ideii că Don Silvio îi sprijinea pe bandiți nu mai era decât un pas. Și el a fost făcut. Era o acuzație gravă dar în același timp și o mare nedreptate, fiindcă Don Silvio rupsesse orice relație cu Murillo de când acesta apucase drumul fărădelegilor.

Murillo era stăpân pe un teritoriu întins, la sud de Rio Grande și pe care îl domina cu forța și violența luptătorilor săi. Acum voia să își extindă influența și asupra orașului San Antonio.

Îl dorea în slujba lui pe Don Silvio.

De aceea, într-una din nopți, în timpul unei furtuni, trei pistoleros din banda lui Murillo s-au îndreptat către ranch-ul fostului prieten al șefului lor ca să-i ceară să treacă de partea lor.

Pe drum l-au întâlnit pe fiul unui proprietar care urmărea niște armăsari speriați de furtună. L-au ucis pe pământul lui Don Silvio. Apoi au ajuns la casa acestuia și i-au adus mesajul fostului său prieten.

Evident au fost refuzați.

Lucrul acela nu le-a plăcut și au trecut la amenințări. N-au depășit însă măsura, întrucât proprietarul ranch-ului era recunoscut ca un vestit pistolero.

După ce au plecat din casa lui Don Silvio, a apărut în galop unul dintre oamenii săi, aducând vestea nefastă că un tânăr fusese împușcat pe pământul ranch-ului lor.

Pericolul era foarte mare. Fără îndoială, tânărul fusese împușcat de oamenii lui Murillo, dar cei din San Antonio aveau să-l acuze de crimă pe Don Silvio, pe care îl bănuiau că era părtaș cu bandiții.

Ranch-ul său era în pericol. Don Silvio trebuia să îi ucidă chiar el pe vinovați pentru a demonstra că nu avusese nici un amestec în crimă.

În curând, potera avea să vină la casa lui. Cei șase lucrători de pe domeniul lui s-au hotărât să lupte alături de el, dar, pentru a nu le primejdi viața, vestitul hidalgo a pornit singur la drum.

A înfruntat noaptea, furtuna, puterile pornite pe urmele sale. I-a ajuns însă din urmă pe cei trei și i-a împușcat pe doi dintre ei pe malurile stâncoase ale lui Rio Grande. Cel de-al treilea, Juacinto, omul de încredere al lui Murillo, i-a scăpat.

A dus cadavrele la San Antonio. Din păcate localnicii nu l-au crezut și l-au învinovățit în continuare de crimă. L-au prins, l-au legat și au vrut să-l spânzure, dar în timpul nopții a reușit să evadeze și să se îndrepte către Laredo.

Ca să-și salveze viața a fost nevoit să înfrunte puterile și să se ascundă în munți. Apoi a trecut Rio Grande și a pornit prin ținutul lui Murillo. Era convins că, dacă îl va împușca pe vestitul bandit, nimeni nu avea să-l mai bănuiască de crima înfăptuită pe teritoriul ranch-ului său.

Numai că planul său părea nebunesc. Murillo avea la Chihuahua o întreagă armată care îl păzea. Trupele sale controlau cu autoritate regiunea. Și cu toate acestea Don Silvio s-a îndreptat curajos către Chihuahua. Pe drum a asistat fără să vrea la furtul unor cai de la un ranch din regiune. Cum păgubașii nu au reușit să-i prindă pe bandiți sau nu au îndrăznit, fiindcă se știa că erau oamenii puternicului Murillo, l-au capturat pe hidalgo și au hotărât să-l spânzure, considerându-l complice la acea tâlhărie.

Fără îndoială că aventura aceea i-ar fi fost fatală vestitului pistolero dacă păgubașii nu l-ar fi întâlnit pe drum pe un alt trăgător renumit, Juan Esperanza, poreclit și Necruțătorul din Durango. Înfruntându-i bărbătește, acesta a reușit să-l elibereze pe Don Silvio și să-i împrăștie pe cei care-l amenințaseră.

Necruțătorul din Durango avusese motivele lui să intervină în acel conflict. Auzise despre Don Silvio, iar ținta călătoriei acestuia era aceeași cu a lui. Și el dorea să ajungă la Chihuahua și să-i facă de petrecanie lui Murillo. Șeful desperado îi ucisese un frate într-o ambuscadă

desfășurată în apropiere de Monterrey.

Au ajuns în oraș și au tras la un cunoscut al lui Juan Esperanza. Din nefericire, au fost recunoscuți de unul dintre oamenii lui Murillo, care a alertat un detașament desperado. Au fugit din oraș printr-o ploaie de gloanțe, cu peste treizeci de trăgători pe urmele lor.

Don Silvio a fost rănit la piciorul drept și la brațul stâng, dar nu grav. Ca să scape de urmărire, au urcat pe înălțimile din Sierra Madre, prin locurile pe care Juan Esperanza le știa mai bine ca oricare altul.

Urmăritorii lor au trebuit să se împartă în mai multe cete, să îndure gerul și zăpada. Cei doi vestiți pistoleros i-au împușcat pe mulți dintre bandiții lui Murillo acolo, în munți, iar cei care au supraviețuit au bătut, speriați, în retragere, după câteva zile de lupte.

Deși au reușit să domine înălțimile din Sierra Madre, atât Don Silvio, cât și Necruțătorul din Durango știau că nu se puteau aventura iar în regiunea Chihuahua. De aceea au pornit spre vest, pentru a scăpa de vremea rece specifică altitudinilor mari și pentru a găsi hrană.

Astfel, au ajuns la Hermosillo. Cei de acolo tocmai se înfruntau, pe viață și pe moarte, cu trupele lui Murillo care prădau cirezile de vite. Intervenția celor doi hidalgo a răsturnat brusc raportul de forțe și numeroșii desperados au fost puși pe fugă, suferind o înfrângere grea și lăsând o mulțime de morți pe câmpul de luptă.

Don Silvio și Juan Esperanza s-au bucurat apoi de onoruri fără egal la Hermosillo.

Petrecerea și jocurile au durat o săptămână.

Fusese cea mai severă înfrângere pe care o suferiseră trupele lui Murillo. Vestitul bandit nu avea să lase nepedepsită revolta țăranilor de acolo, pe care îi socotea supușii săi.

Curând au venit vești cum că Murillo venea spre ei cu o ceată numeroasă.

Soldații din garnizoane de la Hermosillo erau plecați în sud, ca să înăbușe o răscoală a țăranilor. Proprietarii de pământuri din regiune s-au grupat cu toții în jurul orașului,

pe care l-au fortificat.

Murillo a decis să își stabilească tabăra în apropiere de Hermosillo și le-a trimis un mesaj celor din oraș. Le cerea să-i cedeze pe cei doi străini și să îi ofere o cireada uriașă pentru a-și acoperi datoriile ce le aveau către el.

Evident, a fost refuzat.

În noaptea dinaintea luptei, Necruțătorul din Durango s-a furișat către tabăra desperado. Se spunea că vedea noaptea ca o pisică.

L-a luat prin surprindere pe banditul care făcea de pază și, ca să nu facă zgomot, l-a ucis rupându-i gâtul. Apoi s-a strecurat printre cei care dormeau liniștiți.

Planul lui era simplu. Urmărea să îl împuște pe Murillo pentru a răzbuna moartea fratelui său și a îndepărta pericolul ce plana asupra orașului.

Din nefericire, tocmai când era pe punctul de a-și îndeplini planul; Juacinto s-a trezit. Văzându-și șeful amenințat, s-a aruncat înaintea lui Esperanza ca să îl salveze pe Murillo.

A fost împușcat în cap, dar șeful său a scăpat. Toată tabăra a pornit în urmărirea Necruțătorului din Durango.

Acesta, rănit la piept și la picior, a ajuns la locul unde își legase calul printr-o ploaie de gloanțe. A reușit să se urce în șa, apoi a pornit în galop nebun spre oraș.

Bandiții s-au luat după el, dar barajul de foc al apărătorilor din Hermosillo i-a silit să bată în retragere.

Din păcate, în urma rănilor primite în cursul urmăririi, Juan Esperanza a murit. Efortul doctorului din oraș a fost inutil, căci pierduse prea mult sânge.

Moartea lui i-a dezorientat pe luptătorii din oraș, care se bazau pe renumele Necruțătorului din Durango. În aceste împrejurări au hotărât să îl aleagă ca șef al lor pe Don Silvio.

În ziua următoare, bandiții au atacat orașul cu furie. Au fost respinși de trei ori și au lăsat numeroși morți pe câmpul de luptă, dar Murillo s-a jurat că nu vor pleca de acolo până ce Hermosillo nu va fi ars din temelii. Nici următoarele atacuri nu au avut mai mulți sorți de izbândă.

Din nefericire, în luptele acelea au căzut și mulți dintre locuitorii din regiune, iar munițiile se apropiiau de sfârșit. Orașul fiind asediat, apărătorii săi nu aveau cum să se aprovizioneze cu cele necesare.

Luând încă doi oameni de încredere cu el, Don Silvio a pornit, în cursul unei nopți, către Guaymas, unde spera să găsească muniția necesară și poate chiar forțe armate care să-i ajute în luptă.

Cu mult noroc, au reușit să treacă de paza bandiților lui Murillo fără a fi reperați. Dar șeful desperado se gândise la o astfel de posibilitate a celor asediați, de aceea împânzise drumul către Guaymas cu cetele sale.

Don Silvio și însoțitorii săi au fost luați prin surprindere. Ca prin minune, doar Don Silvio a scăpat cu viață, deși rănit ușor. A reușit apoi să revină în Hermosillo.

Situația celor asediați era foarte grea. Deși i-au respins continuu pe bandiți, nu mai aveau provizii, muniții și apă. Molimele începuseră să bântuie.

Se părea că Murillo avea să câștige războiul.

Câțiva dintre proprietarii de pământuri duceau tratative secrete cu trupele desperado pentru a-l ceda pe Don Silvio și a strânge cireada pentru șeful bandiților.

Complotul lor nu a avut însă sorți de izbândă. Orașul s-a împărțit în două tabere, una care îl susținea pe Don Silvio și alta care îi era ostilă. Acest lucru ar fi putut favoriza intrarea bandiților în Hermosillo, dar Murillo a considerat că era mai bine să tragă maximum de folos din confruntările lor, astfel că, după ce aveau să își macine forțele, ar fi putut să termine cu toți mult mai ușor și să devină stăpânul regiunii.

Planul său ar fi reușit, fără îndoială, dacă nu ar fi intervenit neprevăzutul.

După ce au înfrânt răscoala din sud, trupele armatei au revenit în garnizoana de la Hermosillo.

Apariția lor a produs panică printre asediatori, care au început o retragere grăbită și dezorganizată.

Au pornit de îndată spre Sierra, bazându-se pe faptul că armata i-ar fi urmărit cu greu pe înălțimi.

În schimb, Don Silvio și alți luptători îndrăzneți au pornit după ei. Profitând de faptul că, pentru a trece mai repede muntele, bandiții se împărțiră în cete, cei din Hermosillo l-au urmărit pe Murillo.

Don Silvio l-a surprins în munți și l-a împușcat în cap. Apoi i-a luat trupul și i l-a dus tocmai la San Antonio.

Acolo a fost primit ca un mare erou. Toți cei care l-au bănuț că fusese de partea bandiților și-au cerut scuze. Renumele lui a crescut peste măsură, mai ales că faptele sale de arme de la Chihuahua și de la Hermosillo începeau să ajungă la urechile celor din nord.

— Un grande de Mexico! își încheie femeia povestirea elogioasă.

— Adevărat, murmură Clearance, căzut pe gânduri. Dar de când îl cunoaște Don Silvio pe vărul meu? Și cum s-au cunoscut?

— Don Juan avea pământuri în apropiere de Hermosillo. În cursul acelor lupte, bandiții au dat foc proprietăților sale. Doi veri ai săi au murit atunci. Se pare că însuși Don Silvio i-a salvat viața stăpânului nostru, dar despre acele evenimente Don Juan nu a povestit niciodată, nimănui... Așa încât nu putem ști adevărul.

— Și cum a ajuns aici?

— După înfruntarea aceea și-a vândut proprietatea. Nu cunosc motivul exact pentru care a făcut-o. Apoi a cumpărat câteva pământuri pe aici.

După ce a servit băutura răcoritoare, mândrul pistolar a ieșit din clădire, urmat de vărul lui Clarence.

— Nu se poate să plecați așa de repede, Don Silvio. Nu uitați, casa mea este și a dumneavoastră.

— Mii de scuze, senor. Treburi urgente mă cheamă în nord. Fiindcă proprietatea dumneavoastră se află în drumul meu, nu am putut să nu trec pe aici spre a-mi revedea vechiul prieten.

L-au privit apoi cu toții cum se îndepărta într-un nor de praf. Ochii lui Don Juan aveau lacrimi...

După această întâmplare, pentru Clearance lucrurile au devenit iar liniștite și monotone.

Nimic din trecutul său nu-l deranja în viața nouă pe care o trăia la El Refugio.

Se adaptase perfect libertății și dulcii trândăvii ce caracteriza viața la fermă.

Își petrecea diminețile călărind prin munți, printre cirezile vărului său, iar după-amiezile și serile citea cărțile din imensa bibliotecă. Era absolut independent, departe de orice fel de constrângere.

Fără îndoială, Don Juan, în ciuda felului său nepăsător de a fi, a vrut să facă un efort pentru a-și ține angajamentul hotărât pe care și-l luase, acela de a-l învăța spaniola pe băiat și îi dădu chiar câteva lecții și teme. Numai în câteva săptămâni, Clarence, datorită inteligenței sale deosebite, începu să vorbească în mod curent limba aceea, mulțumită, mai ales, discuțiilor pe care era obligat să le poarte cu acei vaqueros ai vărului său, cu micii comercianți și de aceea vârul său nu se amestecă, lăsându-l să se descurce singur.

Se spune că în anumite împrejurări, un singur gest poate distruge reputația unui om pentru toată viața, după cum o faptă aparent lipsită de importanță poate aduce împotriva oricărei logici, un renume ieșit din comun. La El Refugio lumea fusese impresionată de felul în care Clearance scăpase de banul de aur oferit de Flynn. Argatul care beneficiase de pe urma gestului său îi rămase profund recunoscător. Băiatul îi aruncase moneda cu dispreț, iar el repetă gestul și expresia rudei lui Don Juan în fața tovarășilor săi. Făcu acel lucru atât de bine, încât băiatul fu imediat considerat un hijo al familiei lui Don Juan, un hidalgo prin naștere și educație.

Dar incidentul a luat dimensiuni deosebite în imaginația mai înflăcărată a personajelor feminine de la El Refugio.

— Acesta este adevărul. Maică Precistă! spunea Chicha du Moulin. Chiar Domingo mi-a povestit și am încredere în el cum am în Evanghelie. Când escorta americană l-a adus pe tânărul gentleman, omul care o conducea, nefiind de aceeași condiție, a vrut să plece fără să-i ceară voie. Imediat, micul hidalgo l-a întrebat: „Nu mi-ați cerut voie să

plecați. Cum îndrăzniți așa ceva?”. Șeful escortei, crezând că are de-a face cu un muchacho, pentru a-l liniști, îi dădu o monedă de aur de douăzeci de pesos. Micul hidalgo a ghicit imediat pentru ce i se dăduse banul și i-a zis: „Ah doriți să fac un cadou din partea dumneavoastră celor care muncesc pentru vărul meu?”. Așa că a pus banul în mâna lui Domingo, cu un zâmbet și un farmec deosebit.

Desigur însă că simplitatea și sinceritatea faptelor lui Clarence, capacitatea cu care era dotat, aceea de a fi foarte plăcut, în ciuda nepăsării de care dădea dovadă, felul său visător de a trăi, faptul că nu manifestă o adversitate vulgară față de efort și de muncă, îndemânarea sa de călăreț, toate acestea făcură din el eroul favorit de la El Refugio.

La capătul acestor trei ani, Don Juan recunoscă că tânărul de paisprezece ani, care părea lipsit de experiență și nu cunoștea nici o meserie, știa mai multe decât el în ceea ce însemna conducerea practică a fermei. De asemenea, Clarence îi devorase toate cărțile din bibliotecă și nu găsisese pe rafturile acelea nimic imposibil de digerat.

Descoperă, de asemenea, că în ciuda independenței absolute pe care o manifesta în conduita sa, Clarence era de o cinste fără cusur, într-un totul devotat intereselor vărului său, fără a face caz vreodată de legătura de rudenie dintre ei.

S-ar fi zis că era o rază de soare pentru casa aceea. Vizita totul, fără a căuta cu tot dinadinsul să se impună. Devenise ceva necesar, un sprijin de încredere pentru binefăcătorul său.

Clarence fu foarte mirat să-l vadă însă venind, într-o zi, pe tutorele său, Don Juan și întrebându-l vădit încurcat, așa cum se arătase când se întâlniseră ei prima oară, ce carieră dorește să-și aleagă.

Lucru acela îl frapa cu atât mai mult cu cât vărul său, ca majoritatea oamenilor foarte ocupați, evitase cu grijă până atunci orice aluzie la viitor de câte ori se aflaseră împreună. Își zise că totuși evitarea acelui subiect putea să se datoreze obișnuinței cotidiene și faptului că Don Juan se

temea să strice echilibrul ce domnea la fermă.

Orice ar fi fost, exista ceva ce-l dezorienta pe Clarence în urma acestei întrebări neașteptate, dar și a manierei neobișnuite de a se comporta a vărului său.

În loc să-i răspundă la întrebare, băiatul începu să scotocească prin trecutul său pentru a descoperi cărei greșeli comise fără de voie i se datora noua situație prin care trecea, destul de neplăcută, de altfel, pentru el.

Îl întrebă deci, la rândul său, cu sinceritatea sa obișnuită și dezarmantă:

— Ce s-a întâmplat? Am făcut ceva rău?

— Nu, nu, se grăbi să-i răspundă Don Juan. A venit timpul însă să te gândești la viitorul tău, sau, cel puțin, să începi să te pregătești pentru el. Vreau să spun că ar fi bine să primești o educație sistematică. Va trebui să mergi la școală... Știu că nu e foarte plăcut, făcu el puțin încurcat și demonstrând că, datorită nervozității, uitase parcă și de prezența lui Clarence, destăinuindu-i astfel sincera lui părere despre ceea ce urma. Mie îmi ești de mare folos, dar aici ai o situație ridicolă, cu totul nepotrivită pentru tine. Ca să nu mai vorbim de aventurile acelea absurde de altădată... Vreau să spun, Clarence, continuă el, întrerupându-se puțin când îl văzu pe băiat cum pălește și cum i se tulbură privirea, că e ridicol, știi bine, ca să te ții departe de școală, încercând să te instruiesc eu singur. La vârsta pe care o ai, numai acolo îți poți face un viitor cu adevărat.

— Cum adică... Găsiți ridicol tot ce am învățat aici? Nu se mai stăpâni Clarence.

— Vreau să spun că eu sunt ridicol. Eu! accentua Don Juan. Dar destul despre asta, nu mai avem ce discuta. Măine vom merge călare la San-Jose și ne vom întâlni cu părintele secretar al Colegiului iezuiților, pentru a-ți ușura intrarea în acea instituție publică. Are un renume bun și vei fi aproape de ranch.

Astfel luă sfârșit întrevederea.

Prima idee a lui Clarence fu aceea de a fugi de acolo.

Există puține situații mai neplăcute pentru un suflet

generos decât descoperirea neașteptată a modului în care e privită de ceilalți din jur.

Nefericitul Clarence nu știa altceva decât să-și dedice întreaga energie pentru interesele vărului său. Nu se gândise niciodată la obligația de a-și face o poziție socială și descoperirea brusc situația sa, un tânăr ce ocupa un loc în cadrul fermei, mult sub capacitățile sale deosebite.

În timpul unei plimbări solitare pe care o făcu în acea după-amiază, călărind prin coline, apoi în liniștea din camera sa, încercând fără succes să adoarmă, înțelese că vărul său avea dreptate.

Se hotărî să meargă la colegiu, să studieze cu pasiune, cu ardoare, astfel ca în scurtă vreme, chiar foarte scurtă, să fie capabil să-și câștige singur traiul.

Se trezi mulțumit.

Hotărârea sa și îndeplinirea ei urmau să se facă de îndată, ceea ce îi produse o adevărată stare de fericire.

O zi mai târziu devenea elev al colegiului și locuia la pensiunea acestuia.

Situația lui Don Juan și cunoștințele sale de limba spaniolă făcuseră să fie bine primit de către profesori. Totuși, Clarence observă că uneori părintele Sobriente îl privea gânditor și cu o anumită curiozitate.

Acest lucru îl făcu să creadă că vărul său îl recomandase și ceruse pentru el o atenție specială.

Părintele îi puna uneori întrebări referitoare la trecut, ceea ce născu în el teama că se vor relua interogatoriile cu privire la familia sa și mai ales la tatăl său.

Pe de altă parte, iezuitul Sobriente era un om foarte bine educat și instruit. Dar, cum era supus unei examinări critice prin prisma unui băiat care observa mai ales amănuntele de ordin material și fizic, acesta trebuie să-i fi apărut lui Clarence drept un preot cu mâini mari, ale cărui palme moi păreau căptușite cu bunătate, cu picioare la fel de mari, încălțate în pantofi din piele de calitate, diformi, neobișnuiți, dar pe care se deplasa aproape fără zgomot, evitând obstacolele din drum în loc să le zdrobească. Clarence se gândea că astfel, alături de bărbatul acela, își

va depăși el însuși obstacolele din cale, folosind aceleași metode.

Sub colonadă, căci mănăstirea era dispusă în jurul curții, Clarence se gândea câteodată că se găsea sub protecția acelei mâini paterne.

În miez de noapte, în dormitor, credea, de multe ori, că aude un pas ce abia face zgomot și o respirație reținută, ce nu puteau fi decât ale mentorului său.

Primele contacte pe care le-a avut cu viitorii săi colegi nu au fost însă prea plăcute, nici ușor de uitat.

Îl bănuiau de favoritism? Erau întărâțați de relațiile cordiale pe care le avea cu oamenii mai în vârstă, frecvențați des de el?

Poate că ostilitatea lor nu se datora decât faptului, suficient de altfel, că era noul venit. În orice caz, ei trecură de la vorbăria batjocoritoare la pedepse fizice.

Așa aflară că adolescentul acela blând, rezervat, știa să-și folosească pumnii și picioarele, arme dure, directe, eficiente. Disprețuind ceremonialul și eticheta înfruntărilor între elevii colegiului, violând orice regulă, despre care, de altfel, nu știa mai nimic, sărea cu pumnii pe unii dintre tovarășii săi, uneori fără a-i preveni, după cum era cazul.

Astfel se hotărâră să-l pună la punct. Aleseră pe unul mai mare dintre ei care avea datoria să-i arate sălbaticului locul ce trebuia să-l ocupe.

Lui Clarence i se duse un mesaj prin care era provocat la luptă. Acceptă imediat. Acest lucru îi uimi pe toți, dar și el fu, la rândul său, mirat de adversarul pe care i-l pregătiseră.

Era un băiat de optsprezece ani, mult mai înalt și mai voinic decât el.

După ce primi prima lovitură, fața lui Clarence se umplu de sânge. Dar botezul sângelui produse în el, spre groaza spectatorilor, o schimbare imediată și radicală.

Îl prinse de piept pe adversar, apoi sări la gâtul lui, de unde îl apucă, așa cum se apucă animalele. Își trecu brațul în jurul gâtului celui alt, încercând să-l sugrume. Insensibil la loviturile ce se abăteau asupra sa, îl culcă la pământ

printr-un atac rapid și neașteptat, lucru ce-i surprinse pe spectatori.

Lumea se îngrozi văzând intensitatea înfruntării și cinci sau șase profesori, chemați de urgență, încercară cu toate puterile să-i slăbească strânsoarea și să-i despartă. El însă își dublă eforturile, fiind pregătit să lupte împotriva oricui, până la capăt.

Dar, profitând de faptul că izbutise să scape din încheștare, adversarul său fugi imediat și se ascunse.

Din ziua aceea n-a mai îndrăznit nimeni să-i mai spună ceva neplăcut.

Ajuns la infirmerie, unde îl aștepta părintele Sobriente, Clarence, cu capul sângerând, fu bandajat. Totuși, avea impresia că ochii lui vedeau obiectele printr-o pânză subțire și tulbure produsă chiar de sângele lui. Deodată, simți că mâna blândă a părintelui se puse pe genunchiul său.

— Fiule, îi zise încet preotul, nu aparții religiei noastre. Totuși, voi face uz de dreptul meu de a pune o întrebare inimii tale, chiar în clipa aceasta. Îți sunt, în orice caz, un bun prieten, Claro, un bun prieten... Vrei să-mi spui mie, bătrânului preot Sobriente, cinstit, cu sinceritate, cu sinceritatea care te caracterizează, un singur lucru? Nu ți-a fost frică?

— Nu, îi răspunse hotărât Clarence. Măine o să-l cotonogesc din nou!

— Ușurel, fiule! Nu de adversarul tău vorbesc, ci de ceva mai înfricoșător, de ceva mai teribil, mai grav. Nu ți-a fost frică de... de...

Îl privi pe băiat cu ochii săi luminoși, până în adâncul sufletului, apoi adăugă:

— ... de tine însuși?

Băiatul tresări, se înfiora, apoi izbucni în lacrimi.

— Bine, bine, zise preotul liniștit. Am descoperit adevăratul dușman. E bine. De acum înainte, mulțumită lui Dumnezeu, micul meu războinic, vom ști să-l înfruntăm și să-l învingem...

Clarence profită oare de lecția aceea de viață sau scurta demonstrație a curajului său îl scuti de alte ocazii în care

să-și dovedească puterile?

În orice caz, incidentul fu închis.

Cum colegii săi nu deveniră niciodată pentru el adevărați prieteni, nici confidenți, nu avea nici o importanță pentru el că le inspira teamă, respect, sau se arătau în mod ipocrit ascultători, ori servili, așa cum obișnuiesc cei slabi.

Cel puțin, avu de profitat de absența distracțiilor pentru a se cufunda în studiu.

Cei doi ani de lecturi făcute la întâmplare până atunci, îl ajutară să cunoască multe lucruri, ceea ce îl feri de orizontul redus și îngustimea de idei care se remarcă la orice negustor.

Felul în care se comporta, rezervat de obicei, așa încât era, mai curând, lipsit de expresivitate decât de convingere, îi înșelă pe profesorii săi. Îndrăzneala de care dădea dovadă un spirit ce nu se lăsase niciodată dominat de alții și care nu se supunea nimănui îl făcea să realizeze progrese uimitoare, chiar dacă încă superficiale.

La sfârșitul primului an, devenise un școlar renumit, care părea foarte capabil.

Totuși, părintele Sobriente avu o întrevedere cu Don Juan, din care rezultă că băiatul trebuia ținut mai puțin cufundat în atâta studiu, că îi trebuia mai multă libertate și îl încurajară chiar să ia parte la câteva distracții.

I se acordă astfel privilegiul de a se plimba, când dorea, singur, prin orașul vecin, Santa-Clara.

Clarence avea mereu destui bani de buzunar, bani pentru care manifesta dispreț, dar îi erau de folos în situații în care se găsea de unul singur, cum se întâmpla în timpul plimbărilor prin oraș.

Se îmbrăca cu multă atenție, era distins, mai ales datorită reținerii sale obișnuite și se lăsa cuprins, deseori, de melancolie.

Într-o după amiază, pe când rățacea de-a lungul bulevardului Alameda, o arteră umbroasă, pe care o făcuseră primii părinți misionari între satul San-Jose și mănăstirea de călugărițe Santa-Clara, văzu un șir de fete care mergeau două câte două și care ieșeau din

așezământul bisericesc pentru a-și face plimbarea zilnică.

A le vedea pe fete constituia dorința cea mai vie a colegilor de la Santa-Jose, fiindcă bunii preoți, care supravegheau ieșirile din colegiu, făceau tot ce puteau ca să le interzică și să-i împiedice să se întâlnească cu ele.

Pe Clarence imaginea aceea îl lăsă absolut indiferent. La cei cincisprezece ani ai săi credea că încetase cu totul să mai fie romantic.

Trecea pe lângă fete aruncându-le o privire lipsită de interes, până în ziua când cei doi ochi, de un intens violet, îl surprinseră fixându-l din umbra unei pălării largi, cochet împodobită cu panglici de diferite culori. Îl mai priviseră așa și altădată, de sub boneta de stambă.

Susy!

Tresări și vru să-i vorbească, dar fu oprit de un gest rapid care-l avertiză și de o privire ce-i indică două starețe aflate în fruntea și în spatele șirului.

Ea îi făcu semn să le urmeze.

O ascultă și porni după ele, la o anumită distanță, fără a încerca să-și ascundă uimirea.

Ceva mai încolo, Susy lăsă ca să-i scape batista.

Fu cât pe ce să se repeadă într-acolo ca să i-o ridice de jos, dar ea îi aruncă o altă privire cu ochii ei albaștri și își luă singură batista.

Apoi alergă, nevinovată, ca să-și reia locul în șirul de fete.

Acestea se îndepărtară, dar când Clarence ajunse în locul unde se aplecase ea, găsi în iarbă un bilețel mototolit.

Nu-l ridică atâta vreme cât fetele nu dispărură vederii, căci ar fi fost riscant.

Se plimbă prin jur, apoi reveni la bilet.

Pe acesta scria cu creionul următorul mesaj: „Vino la ora șase la zidul dinspre sud, lângă părul cel gros”. Literele erau tremurânde, deci Susy făcuse biletul în grabă și temându-se să nu fie observată.

Oricât de bucuros a fost Clarence, simțea și o anumită greutate ce-i apăsa cugetul.

Nu reușea să înțeleagă necesitatea acelei întâlniri

misterioase.

Știa că, deși ea se afla în pensiune, trebuia să respecte anumite reguli destul de severe dar, mulțumită poziției privilegiate pe care o avea el și prieteniei pe care i-o mărturiseau profesorii, se gândea că ar fi reușit să obțină, fără dificultăți, de la părintele Sobriente, o învoire pentru o întrevedere cu fosta lui tovarășă de joacă, despre care îi vorbise și care era, pentru el, singura supraviețuitoare a trecutului tragic.

Și fiindcă Sobriente avea încredere în el și îl lăsa liber prin Santa-Clara, nu însemna să-l înșele dacă se ducea la întâlnirea aceea clandestină, oricât de inocentă părea?

Dar, în ciuda tuturor acestor gânduri, se duse în locul indicat, la ora șase.

Ajunse astfel în fața zidului dinspre sud al mănăstirii, în dreptul unor crengi de păr ce treceau pe deasupra pietrelor masive parcă precizând locul întâlnirii.

Observă, în apropiere, o poartă cu grilaj metalic care, după aspect, nu mai era folosită de multă vreme.

Se va arăta ea deasupra zidului, printre crengile părului? Va semăna cu Susy de altădată?

Spre surprinderea sa, auzi zgomotul făcut de o cheie ce se învârtea în broască. Poarta aceea veche se roti în jurul balamalelor ruginite și Susy ieși repede din curtea mănăstirii.

Îl luă de mână și îi zise:

— Să fugim, Clarence!

Și, mai înainte ca el să-i poată răspunde, alerga alături de ea, coborând în goană poteca, la fel cum, cel puțin așa i se păru lui Clarence, alergaseră după căruțe atunci, cu ani în urmă, când se îndepărtaseră de convoi și rămăseseră singuri în preerie.

Privi cu mult interes forma feerică dinaintea lui.

Susy crescuse, devenise plină de grație. Era îmbrăcată cu mult bun gust, arătând o grijă deosebită pentru fiecare detaliu, lucru de neconceput pentru copilul acela grăbit de altădată. Își păstrase părul abundent, ondulat, luxuriant, cu reflexe aurii, ce i se revărsa în valuri pe umeri și pe spate.

Își păstrase aceeași culoare violetă a ochilor. Măinile și picioarele rămăseseră la fel de delicate, așa cum și le amintea.

Ar fi vrut să o mai examineze, mai pe îndelete, dar ea nu i lăsă timpul necesar, îndemnându-l mereu, râzând și agităndu-și căpușorul:

— Aleargă, Clarence, aleargă!

Ajunși la o intersecție a două străzi, după ce dădură cotul în dreapta lor, ea se opri gâfâind.

— Dar ai fugit de la școală, Susy, îi zise îngrijorat băiatul.

— Oh, nu contează, voi ajunge înapoi înaintea celorlalte fete, îi răspunse ea aranjându-și buclele răvășite și așezându-și bine pălăria pe cap.

Apoi vru să-i explice.

— Înțelegi, Clarence, continuă ea reluându-și tonul autoritar de altădată, mama stă la hotel toată săptămâna asta și mi s-a dat voie să mă duc la ea în fiecare seară, ca și cum aș fi la semi-pensiune. Nu sunt decât trei sau patru alte domnișoare care ies odată cu mine și cu o soră, iar azi am ieșit eu prima fiindcă doream foarte mult să te văd.

— Dar...

— Fii liniștit. Totul va fi bine! Celelalte domnișoare știu despre ce este vorba și m-au ajutat. Nu vor pleca decât peste o jumătate de oră și vor spune că eu am plecat puțin înaintea lor, la ora stabilită inițial. Când vor ajunge ele la hotel, însoțite de soră, voi fi și eu acolo. Asta e tot!

— Da, făcu băiatul, nu prea convins.

— Iar noi vom servi câte o înghețată, bineînțeles, dacă vrei... Există un local chiar lângă hotel. Am ceva bani, adăugă ea văzând că el părea destul de încurcat.

— Bani am și eu! zise băiatul, roșind. Să mergem, nu avem timp de pierdut.

Îi dăduse drumul de mână pentru a-și aranja cutele rochiei și porniră mai departe unul lângă altul, fără grabă.

— Dar, reveni el la ideea care nu-l părăsea, vrând astfel să o facă pe prietena lui să afle că avea o poziție, avea influență, sunt la colegiu. Și părintele Sobriente, care o cunoaște pe stareța superioară de la voi, îmi este prieten.

Îmi acordă anumite drepturi și... când va ști că noi ne jucăm împreună... Ei, bine, sunt convins că va aranja lucrurile astfel încât să ne putem vedea când dorim. Ce zici?

— Oh, prostuțule! îi răspunse ea. Acum ești...

— Ce sunt!

Ochii violeți ai fetei străluciră de sub pălăria ei mare și elegantă.

— Noi suntem oameni mari acum! reluă apoi, insistentă:

— Dacă nu știi, află că ei sunt severi cu tinerii, mai ales cu băieții. Ah, Clarence, dacă s-ar afla că tu și cu mine suntem... împreună...

Pronunțând cuvintele acelea, îi făcu cu ochiul pe sub pălărie, completându-și astfel fraza.

Clarence era încântat, dar și debusolat. Privea numai înainte și simțea că roșește tot mai mult.

— Ah, reluă Susy, Mary Rogers, care era în rând cu mine, te găsește un băiat foarte drăguț, un spaniol distins. Dar eu, zise ea brusc, eu am crescut? Spune-mi, Clarence!

Vocea ei își regăsise tonul impulsiv și nerăbdător de altădată.

— Am crescut? spune-mi, Clarence!

— Mult.

— Cum îmi vine rochia aceasta? E cea mai frumoasă, în afară de cealaltă... Am una mai frumoasă, cu dantele pe toată partea din față. Dar nu-i așa că și asta e frumoasă? Spune, Clarence, am dreptate?

Băiatul considera că rochia pe care o purta era perfecțiunea întruchipată și îi mărturisi acest lucru.

Susy, dându-și seama că pe acolo se aflau diverși trecători ce-i observau, deveni dintr-o dată deosebit de rezervată. Își lipi mâinile de trup și începu să meargă foarte serioasă, îndepărtându-se puțin de Clarence, până când ajunseră la prăvălia cu înghețată.

— Să ne așezăm la o masă cât mai retrasă, Clarence, îi șopti ea confidențial, unde să nu fim văzuți de multă lume. Comandă două înghețate cu fragi, fiindcă dacă luăm cu lămâie sau cu vanilie n-o să le putem mânca. Nu le prea

reușesc cei de aici.

Se instalară într-un fel de adăpost rustic, amenajat în spatele prăvăliei, ceea ce îi făcu să pară un foarte tânăr cioban și o minunată ciobăniță, îmbrăcați îngrijit și ieșiți la plimbarea de duminică, prin sat.

Urmară câteva clipe de tăcere apăsătoare, care-l încurcară pe Clarence, astfel că Susy interveni:

— A fost scandal mare, făcu ea, atunci când a schimbat profesorul nostru de franceză. Domnișoarele din clasa noastră au găsit gestul acela nedemn.

Iată deci ce găsea ea să vorbească după patru ani de despărțire!

Clarence era disperat. Din păcate, vocea și ideile nu-l ajutau în nici un fel.

În cele din urmă, cu mare greutate, îndrăzni, pe deasupra lingurei, să-i aducă aminte:

— Îți mai plac clătitele, Susy?

— Da, da, îi răspunse ea râzând, dar n-am mai mâncat de multă vreme.

— Și Mose te mai acompaniază atunci când cânti?

Mose era un pointer negru care avea obiceiul să urle de fiecare dată când fata îngâna vreo melodie.

— Ah, săracul! De multă vreme s-a pierdut... Vorbea foarte liniștită.

— Mi-au făcut cadou însă un terranova, un prepelicar și un ponei negru.

Continuă făcând un inventar al numeroaselor obiecte pe care le poseda. Apoi începu să dea câteva detalii amuzante despre afecțiunea pe care i-o mărturiseau părinții ei adoptivi, despre care vorbea numindu-i tata și mama, fără a fi tulburată în vreun fel de amintirea celor morți.

Rezulta din povestirea ei că soții Peyton erau foarte bogați și, în afara proprietăților pe care le aveau în câmpie, posedau un ranch la Santa-Clara și o casă la San-Francisco.

Cele mai clare amintiri erau deci cele mai recente, lucru întâlnit deseori la copii.

Încercă totuși să aducă trecutul în prezent și, în acest scop, o întrebă:

— Îți mai amintești de Jim Hosker?

— Da. A fugit din convoi după ce ai plecat tu. N-o să-ți vină să crezi! Altădată, nu demult, când am mers cu tata la un restaurant important din San-Francisco, ghici cine stătea la o masă? Da, Clarence, era chiar băiatul acela, era Jim Hosker. Tata i-a vorbit. Dar, firește, făcu ea ridicându-și puțin bărbia frumoasă, eu nu puteam, înțelegeți... Doar e un băiat...

Clarence își aminti de isprava lui Jim Hosker, care jucase rolul copiei sale. Nu ținea să adauge, în momentul acela, o altă pată pe imaginea și așa destul de șifonată pe care fata o avea despre fostul său tovarăș. În ciuda candorii, ușoara ei superficialitate, îl făcea să sufere puțin, datorită sensibilității lui accentuate.

Fata începu să zâmbească.

— Îmi amintesc de poveștile pe care mi le îndruga lăudărosul ăsta, zise ea.

— Știu. Jim Hosker era foarte bun de așa ceva.

— Se lăuda chiar că ar fi ucis un urs grizzly.

— Da?

— Ție nu ți-a povestit niciodată așa ceva?

— Nu...

— Spunea că se petrecuse cu numai o lună înainte de a face parte din convoiul tatălui meu.

— Și cum a făcut?

— L-a urmărit prin creierii munților până ce a dat de grota în care trăia.

Și fata începu să îi spună acea ispravă pe care Jim și-o atribuisse singur.

Totul începuse pe vremea când însoțea un grup de vânători prin munții stâncoși. Într-o zi, au fost atacați de un uriaș grizzly. Deși rănit de peste douăzeci de gloanțe, ursul fusese gata să pună labelle pe ei, dacă nu s-ar fi refugiat în mijlocul unui râu lat. Animalul nu i-a mai urmărit acolo și, cum simțea că își pierde puterile, a fugit în pădure să se ascundă undeva până ce rănille aveau să i se închidă și va căpăta forțe noi.

Atunci Jim le-a zis celorlalți că va porni după urs și că

avea să le aducă urechile lui ca trofeu. Nu avea altă cale de ieșire. Ori urma să îl ucidă, ori avea să piară el însuși în acea înfruntare periculoasă. După care s-a urcat într-un copac înalt și a văzut cam unde se afla animalul. A coborât și a plecat după el.

După două zile de căutări, a descoperit grota în care trăia acel grizzly.

Fiind seară, animalul era plecat după mâncare.

A urcat într-un copac din fața grotii și a pândit. Pentru că era foarte obosit, s-a legat cu niște bucăți de piele de crengile copacului și a adormit aproape imediat.

În zori a fost trezit de mormăiturile ursului. Acesta venea trăgând după el resturile unui țap sălbatic.

A așteptat până ce animalul a intrat în grotă, a mâncat și s-a culcat. Apoi a coborât încet și s-a furișat în vizuina acestuia, cu pușca în mână.

Ursul dormea dus.

A înțeles că nu-l putea împușca în grotă, fiindcă un singur glonț nu era destul ca să-i vină de hac și, în furia lui, animalul l-ar fi făcut bucăți.

Trebuia să îl scoată afară. Pentru aceasta a aprins câteva crengi, apoi a pătruns în grotă și a aruncat focul lângă grizzly. O mulțime de șerpi și șoareci au luat-o la fugă. În cele din urmă, morocănos, a apărut și ursul. L-a țintit drept în cap.

Un singur glonț a reușit să facă ceea ce alte douăzeci nu reușiseră. Lovitura s-a dovedit fatală și astfel Jim a ajuns în posesia mult râvnitelor urechi, pe care, câteva zile mai târziu, avea să i le fure unul dintre vânători.

Suzy se opri brusc.

— Nu ți se pare ciudat? îl întreabă ea.

— Ce anume?

— Felul în care ne privesc vânzătorul de înghețată și ajutorul său.

Clarence se uită și el către aceștia.

— Nu te prefacă că nu observi. Vezi în ce fel se uită la noi? Dar Clarence nu remarcă nici cel mai mic indiciu al curiozității din parte vânzătorului de înghețată, nici nu-i

arăta că se ocupa de el și de fată.

Simți însă iar senzația aceea ciudată, de plăcere amestecată cu jenă, pe care o mai trăise.

— Acum locuiești la tatăl tău? îl întrebă ea ca să schimbe subiectul.

— Vrei să spui la vărul meu, îi răspunse Clarence zâmbind. Știi că tatăl meu a murit de mult, chiar dinainte de a te cunoaște pe tine.

— Așa mi-ai zis tu de multe ori, Clarence, dar tata mi-a spus că nu e adevărat.

Văzând însă că ochii băiatului se fixează asupra ei cu o expresie întrebătoare, se grăbi să adauge:

— Așa deci, stai la vărul tău...

— Asta, cel puțin, o știi sigur, așa cred, făcu el cu un zâmbet care, totuși, arăta că nu-i fusese ușor și îi aduse în memorie amintirea neplăcută a soților Peyton. Am fost condus la ferma rudei mele de către unul dintre prietenii săi.

Folosind un limbaj copilăresc, băiatul îi povesti repede, pe scurt, călătoria dincolo de Sacramento și cum descoperise Flynn scrisoarea adresată lui Silsbee.

Dar, înainte de a termina, remarcă faptul că Susy nu era deloc interesată să afle toate amănuntele acelea și nu părea să se emoționeze, cât de cât, de nici o aluzie privitoare la moartea tatălui ei adevărat. Cu atât mai mult de vreo legătură între nenorocirea petrecută în prerie și încurcăturile lui Clarence.

Sprijinindu-se cu mâna bărbia rotundă, ea îi examina chipul pe îndelete.

— Să-ți spun drept, Clarence, interveni ea, de îndată ce termină el, ar trebui să-i ceri vărului tău să-ți cumpere un sombrero și un serape aurit. Cred că ți-ar sta foarte bine cu așa ceva. Atunci... te vei putea plimba călare pe Alameda, în sus și în jos, când vom ieși noi...

— Dar voi veni să te văd... la tine acasă sau la mănăstire, îi zise el înflăcărat. Părintele Sobriente și vărul meu vor aranja lucrurile astea.

Susy clătină din cap.

— Nu, nu trebuie să afle nimeni de secretul nostru. Nici tata, nici mama. Mai ales mama. Nu trebuie să afle că ne-am întâlnit iar... după atâția ani...

Expresia de profundă dezamăgire din ochii lui Susy nu putea fi descrisă.

După un moment de tăcere, reluă:

— Nu ne vom mai putea întâlni vreodată, Clarence, dacă nu ne va ajuta Mary Rogers. E prietena mea cea mai bună, singura de altfel... E puțin mai mare decât mine. A trecut și ea prin aceeași situație și i s-a interzis să-l mai vadă. Poți să-i vorbești despre Suzette, sub numele acesta mă cunoaște. Am fost botezată iar, mă cheamă Suzette Alexandra Peyton, așa a vrut mama. Iar acum, Clarence, îi spuse ea în șoaptă, după ce-și roti privirea prin sală, poți să mă săruți pe sub pălărie, ca să-ți iei la revedere.

Își potrivea cu îndemânare pălăria cu boruri largi, astfel încât cei din fața lor, din prăvălie, să nu-i vadă obrazul rotund și rumen pe care i-l oferi băiatului ca să o sărute.

Acesta, zâmbind și înroșindu-se, o pupă de două ori.

După aceea, Susy se ridică, fără să se prefacă măcar că oftează din adâncul inimii, își trase mânușile foarte serioasă și îi zise:

— Să nu mă urmărești dincolo de ușa prăvăliei. Fetele trebuie să vină de acum.

Acestea fiind zise, trecu foarte demnă pe lângă vânzătorul de înghețată și pe lângă ajutoarele sale, ocupați cu treburile prăvăliei, îndreptându-se spre ieșire.

În dreptul acesteia spuse răspicat:

— Bună, seara, domnule Brant. Vă urez petrecere plăcută în continuare:

Plecă apoi spre hotel cu un pas sigur.

Clarence rămase câteva clipe ca să urmărească din privire acea siluetă zveltă, elegantă și minionă, cu părul ei strălucitor ce-i cădea în valuri pe umeri, pe spate, peste rochia albă, ca un mantou aurit.

Porni apoi în direcție opusă.

Ajunse acasă într-o stare de perplexitate, dezorientat cum nu fusese demult.

Întâlnirea cu Susy îi provocase o plăcere deosebită. Avea toate motivele să creadă așa ceva. Ea își amintise spontan de el și, în ciuda felului în care se schimbaseră destinul fetei, se făcuse primii pași ca să se apropie.

Îndoielile, pe care, de fapt și le exprimase, în privința viitoarelor lor întâlniri, nu-l afectaseră deloc, mai ales că el se temuse de anumite schimbări în felul ei de a fi, în comportamentul ei, ceea ce nu se prea remarcase, spre liniștea lui. Oricum, era la vârsta la care eventualele schimbări nu făceau decât să-i adauge în ochii lui mai mult farmec, mai mult interes: în ciuda slăbiciunilor manifestate de firea ei, era clar că nimic nu-i afectase prietenia față de el. Și asta i se păru lucrul. Cel mai important.

Recunoștea însă foarte greu că întrevederea respectivă îi redeschisese vechile răni, suferințele din trecut, de care uitase.

Neliniștile lui, sentimentul nedreptății care-l apăsase și care-l urmărise din fragedă copilărie, multe alte lucruri pe care le crezuse definitiv îngropate în cei patru ani petrecuți la El Refugio ieșiseră acum la iveală în numai câteva minute!

Aluzia pe care Susy o făcuse în privința tatălui său, scepticismul exprimat nu o dată de către domnul Peyton, trezeau întrebări neobișnuite în mintea lui, cărora ar fi vrut să le găsească răspuns.

Ce reprezenta misterul acela recent, de ce i se interzicea să se vadă cu Susy? Ce legătură aveau toate acelea cu tatăl său?

După câțiva ani, când își reaminti de întâlnirea cu Susy, își dădu seama că ceea ce se întâmplase în ziua aceea nu era, de fapt, decât un avertisment...

CAPITOLUL XI.

După ce reveni la colegiu, se întâlnești pe coridor cu unul dintre preoți care, în loc să-l ia la întrebări, îi răspunde la salut cu o blândețe care îl frapa.

Aflase că fusese căutat de un profesor și se îndreaptă spre cabinetul părintelui Sobriente, pentru a-l anunța că se întorsese. Deveni neliniștit când, găsindu-l pe prelat discutând cu alți trei-patru profesori, aceștia părăsesc încălțându-se devenirea lui.

Clarence vru să se retragă, când părintele Sobriente, încheind consfătuirea cu un semn din cap, îl cheamă la el.

Dezorientat, neștiind ce să creadă, temându-se de vreun necaz despre care nu aflase încă nimic, băiatul încercă să povestească despre întâlnirea lui cu Susy și să-și exprime speranța că mentorul său îl va ajuta cu sfatul și cu fapta.

Luându-și asupra responsabilitatea de a-i fi sugerat fetei escapada aceea, își mărturisise greșeala.

Bătrânul îl privi drept în ochi și îi zise apoi, zâmbind gânditor:

— Chiar vroiam să te las să-ți petreci vacanța împreună cu Don Juan Robinson.

Substituirea cu numele acela a obișnuitului „vărul tău” i se păru foarte ciudată lui Clarence.

— Despre acest proiect vom vorbi mai târziu. Așează-te, fiule, am puțin timp liber. N-ar fi rău să discutăm. Părintele Pedro mi-a spus că îți faci la timp și foarte bine traducerile. Să te ții de treabă și de acum înainte, fiule!

Fața băiatului se luminează. Se simți ușurat și plăcut impresionat de vorbele acelea.

Teama sa se risipi.

— Traduci chiar după dictare! E foarte bine. Avem o oră la dispoziție și așa vrea să-mi faci dovada îndemânării tale în acest domeniu. Ești de acord, nu-i așa? În timp ce mă voi plimba prin cameră, îți voi dicta în engleza mea nu prea

strălucită. Te vei așeza aici și vei traduce totul în limba spaniolă. În felul acesta ne vom destinde puțin, instruindu-ne în același timp.

Clarence zâmbi.

Vorbele de duh, în care se amestecau sfaturile și observațiile, îi erau specifice părintelui Sobriente.

Se grăbi să se așeze la masă, în fața unei hârtii albe, cu o pană în mână.

Prelatul se plimba prin cameră cu pasul său obișnuit, apăsător, dar nu zgomotos.

Spre mirarea tânărului, părintele începu prin a lua o porție enormă de tutun, după care își suflă nasul în batistă. Vorbi apoi cu un glas grav, ca și cum s-ar fi aflat la catedră:

„Stă scris că greșelile părinților sunt imputate copiilor”. Oamenii necugetați ai acestei lumi au încercat să caracterizeze legea aceasta ca fiind dură și crudă. Bieți orbi! Oare nu se vede foarte clar? Cel rău care, în mândria și puterea sa, pentru o glorie efemeră, acceptă să-și asume riscurile pedepsei sale și consideră acest lucru ca o demonstrație de curaj, trebuie să știe că nu face astfel decât să condamne la o suferință. Egală și pe cei pentru care manifestă afecțiune, fără a mai putea să împiedice decăderea lor, fără a mai putea să-i ajute în vreun fel. Va suferi degeaba pentru ei! Spectacolul în care nefericiții se luptă cu nenorocirea, cu sărăcia, cu boala, cu părăsirea, poate lăsa vreun suflet omenesc nepăsător? Să ne imaginăm, Clarence...

— Da, domnule, îi răspunse fără zăbavă băiatul, făcând pauză și ridicând pana de pe hârtie.

— Vreau să spun, continuă preotul, tușind încet, că un părinte cu adevărat chibzuit este în stare de orice pentru binele familiei sale. Există însă și alți părinți, de exemplu, nu cunosc decât legea propriei voințe, disprețuiesc legile lui Dumnezeu și ale societății, nu este fidel decât unui expedient mizerabil pe care îl consideră onorabil. Un asemenea om nu contează decât pe curajul său și pe slăbiciunile firii omenești. Imaginează-ți-l ca pe un bărbat crud și sângeros, un jucător de profesie, iubind norocul și

forțându-l deseori cu mijloace incorecte, ca pe o persoană ce trăiește în afara societății, a bisericii, un răufăcător. Un astfel de om își părăsește soția și prietenii, își lasă familia pe care ar fi trebuit să o protejeze, copilul pe care ar fi trebuit să-l crească, să-l educe. De ce? Pentru a-și satisface pasiunile morbide... Imaginează-ți-l pe acest bărbat, obligat dintr-o dată, să se gândească la moștenirea de rușine și repulsie pe care a lăsat-o copilului său părăsit, care nu poartă nici o vină pentru trecutul părintelui său. Cum mai poate un asemenea părinte să-și ajute copilul? Toată îndrăzneala lui dementă nu are cum să ușureze suferințele nemeritate ale fiului său. Ce trebuie să fie în sufletul unui asemenea om?

— Părinte Sobriente! îl întrerupse blând Clarence.

Spre surpriza băiatului, abia rostise cuvintele acelea și o mână catifelată, mâna protectoare a preotului, se puse pe umărul său. Îi văzu de aproape obrazul bărbos, buza de sus acoperită de tutun, dar binevoitoare, mișcându-se sub influența unei inexplicabile emoții.

— Ce vrei, Clarence? Întrebă el însuflețit. Spune-mi, fiule, nu-ți fie teamă. Ce vrei să mă întrebi?

— Dacă în lucrare trebuie să scriu padre sau padres, îi răspunse băiatul cu naivitate.

Părintele Sobriente își șterse nasul cu zgomot.

— Ah, despre asta e vorba? Cele ce urmează indică singularul, îi zise el cu gravitate.

Clarence se pregăti să reia lucrarea.

— Da, făcu părintele, aplecându-se peste foile scrise. E bine, e foarte bine. Acum, dacă se poate, continuă el, trecându-și mâna ca un burete umed peste fruntea încinsă, vom face un exercițiu în sens invers. Îți voi dicta în limba spaniolă și vei traduce în englezește. Ce părere ai? Să începem cu ceva mai ușor, cu o povestire, de exemplu... Da, am găsit!

Clarence, pe care acele abstracții solemne îl cam plictisiseră, se grăbi să se arate de acord cu noua variantă și își pregăti pana.

Părintele Sobriente, oprindu-se pentru o clipă din

plimbarea lipsită de zgomot, începu:

— În câmpiile fertile din Guadalajara trăia un oarecare caballero, care avea cirezi de vite și pământuri întinse. Avea o soție și un fiu. Dar, cum avea caracter nestăpânit și pasiuni de vagabond, ținea mai puțin la acele lucruri minunate decât la aventurile periculoase, înfruntările armate, bătăile sângeroase spre care îl chema firea sa aventuroasă. Trebuie adăugat și faptul că se simțea atras de alte excese, cum ar fi jocurile de noroc și băutura. Defectele acelea au reușit să-i micșoreze mult patrimoniul, la fel cum caracterul său certăreț și zgomotos i-a gonit familia și vecinii. Soția sa, suportând cu mare greutate rușinea și necazul, a murit în timp ce fiul lor era încă foarte mic. Într-un moment de criză, în care temeritatea și remușcarea au jucat un rol egal, acel caballero s-a recăsătorit, deși nu se împlinise încă un an de la moartea primei soții. Noua lui aleasă avea un caracter asemănător cu al lui; era la fel de orgolioasă. Între ei au izbucnit certuri furtunoase și, în cele din urmă, bărbatul și-a abandonat nevasta și copilul, plecând din Saint-Louis... adică din Guadalajara... pentru totdeauna. El se alătură apoi unor aventurieri dintr-o țară străină, purtând un nume fals și a continuat să ducă o viață dezordonată, până când, prin acțiunile lui, a reușit să ajungă în afara legii, iar revenirea în lumea civilizată a devenit imposibilă. Soția abandonată, mamă vitregă a copilului său, s-a resemnat repede cu noua situație. Ea a interzis să-i mai fie pronunțat numele în prezența ei și n-a mai pomenit nimic copilului despre tatăl lui. Apoi l-a încredințat pe băiat unei cumnate. Aceasta însă a comunicat în secret cu soțul exilat. Sub pretextul că vroia să trimită copilul unei alte rude, l-a expediat pe acesta chiar tatălui său nedemn. Împins probabil de remușcare, infamul...

— Opriți-vă, îi zise brusc Clarence.

Își aruncase tocul din mână și se ridicase, drept, înaintea preotului.

— Părinte Sobriente, îi zise cu greutate, dumneavoastră încercați să îmi aduceți ceva la cunoștință. Spuneți-mi tot,

vă rog. Pot suporta orice. De ce sunteți misterios? Am dreptul de a ști tot. Nu îmi spuneți o poveste oarecare. Văd aceasta pe chipul dumneavoastră, părinte Sobriente. E povestea...

— Tatălui tău, Clarence, îi zise preotul, cu vocea tremurătoare.

— Tatăl meu... a murit!

Băiatul se dădu înapoi și se făcu palid.

— Tatăl meu, repetă el, e mort.

— Trăia când ai plecat din Saint-Joseph, îi răspunse cu blândețe bătrânul, apăsându-și mâna pe umărul lui Clarence, fiindcă el te-a căutat dându-se drept vărul tău. Trăia încă atunci când ai ajuns aici. El a stat, în ultimii trei ani, în umbra vărului tău Don Juan și a lui a fost hotărârea de a te trimite la colegiul nostru. Da, Clarence, trăia, dar purta un alt nume și avea o reputație care te-ar fi făcut să roșești de rușine... Dar acum a murit. A murit în Mexic. A fost împușcat pe când dădea o lovitură cu un grup de desperados. Dumnezeu să-l odihnească!

— Mort! izbucni Clarence, tremurând tot. Abia acum a murit? Dar eu știam...

— Vestea insurecției din Mexic și cea a morții lui ne-au sosit în același timp, adică în urmă cu un ceas, reluă bătrânul. Numai Don Juan știa unde se afla și ce nume purta. El n-ar fi vrut să îți se destăinuie vreodată adevărul, fiindcă aceasta a fost dorința defunctului. Frații mei și cu mine ne-am gândit să facem altfel. Am fost neinspirat la început, dar am crezut că-i bine să afli tot. Iartă-mă.

Clarence nu-și putu stăpâni un hohot de râs. Preotul se dădu înapoi din fața lui.

— Să vă iert? Dar ce era omul acela pentru mine? îi zise înfocat. Nu m-a iubit deloc. M-a părăsit. A făcut din viața mea o minciună. N-a vrut niciodată să mă vadă, n-a fost aproape de mine, nu mi-a strâns mâna niciodată.

— Taci! îl întrerupse preotul, îngrozit.

Mâna lui mare îl apăsă pe umăr, obligându-l să se așeze iar pe scaun.

— Nu-ți dai seama ce spui. Caută, gândește-te, Clarence.

Nu există cineva printre cei care ți-am arătat afecțiunea, printre cei care au fost buni cu tine în cursul călătoriilor pe care le-ai făcut, cineva pentru care inima ta a bătut altfel, chiar împotriva voinței tale? Caută, Clarence, căci tu mi-ai vorbit deseori despre un astfel de om. Lasă-ți inima să vorbească în favoarea lui, pentru numele defunctului!

Ochii adolescentului străluciră cu o anumită blândețe.

Tresări.

Vru să-l apuce de mână pe preot, dar nu-i prinse decât mâneca. Imaginile din memorie i se succedau rapid și chipul său arăta că se oprise asupra uneia dintre ele. Îi zise apoi în șoaptă:

— Îmi amintesc de un om, un om periculos, în stare de orice, chiar și de crimă, de care se temea toată lumea... Se numea Flynn, el m-a adus aici de la minele de aur. Eu am crezut că era un prieten fidel al vărului meu, mi s-a părut altfel decât toți ceilalți... l-am povestit tot, ceea ce nu am spus niciodată altcuiva, nici măcar omului pe care îl credeam vărul meu, nici măcar dumneavoastră. Cred... cred, de asemenea, părinte, că pe el l-am iubit cel mai mult... De atunci m-am gândit că am greșit, reluă el zâmbind trist că am greșit mult mândrindu-mă cu spaima pe care o inspira celorlalți din jur, mai ales că mie nu mi-a fost niciodată frică de el. Ba chiar a fost atât de bun cu mine... Și totuși, m-a părăsit fără să-mi zică o vorbă atunci când eram gata să-l urmez oriunde s-ar fi dus.

Băiatul izbucni în plâns și își acoperi fața cu palmele.

— Nu, nu, spuse părintele Sobriente cu însuflețire, insistând asupra fiecărui cuvânt. Orgoliul său prostesc l-a făcut să te împiedice să afli vreodată gradul de rudenie care te lega de un bărbat așa de temut. Constituia o parte din pedeapsa cruntă pe care și-o impusese el însuși. Iar în momentul când ți-ai deschis sufletul în fața lui, când indignarea ta copilărească s-a revărsat prin vorbe de foc, el te-a iubit mai mult ca oricând... Da, bietul meu băiat, omul acela, lângă care Dumnezeu ți-a călăuzit pașii rătăcitori, după ce te-a purtat la Peștera Mortului, omul care te-a adus aici și căruia Don Juan îi era dator pentru o faptă din trecut,

nu știu ce anume, omul care l-a convins să se dea drept unul dintre verii tăi, acest Flynn, Jackson Brant, jucătorul, Hamilton Brant, răufăcătorul, era tatăl tău! Poți plânge cât vrei, băiatul meu, fiecare din lacrimile tale va șterge câte una dintre greșelile părintelui tău.

Cu o mișcare amplă a brațului său protector îl strânse pe Clarence la piept.

Apoi, ridicându-și privirea spre plafon, zise încet, în latinește:

— Iar tu, suflete nefericit și neliniștit, odihnește-te în pace!

Se crăpa de zi când bunul părinte ștergea ultima lacrimă din ochii băiatului.

— Acum, fiul meu, îi zise el cu un zâmbet plin de bunătate, să nu-i uităm pe cei vii. Deși mama ta vitregă, prin felul în care s-a purtat cu tine, nu are nici un drept legal asupra ta, nu îndrăznesc să-ți dictez eu comportarea pe care trebuie s-o ai în privința ei. Îmi este destul să-ți spun că ești liber să faci ce vrei.

Se întoarce, trase un sertar al biroului său, scoase un carnet de cecuri și îl puse în mâna băiatului, care îl privea uimit.

— A fost dorința lui, Clarence, ca și după moartea lui să nu fii nevoit niciodată să-ți demonstrezi gradul de rudenie care te leagă de el pentru a intra în posesia drepturilor tale. Profitând de acea depunere pe care ai făcut-o, cu ani în urmă, la banca domnului Carden cu consimțământul acestuia, a adăugat lună de lună câte ceva. Domnul Carden a avut grijă de aceste depuneri și le-a fructificat. Afacerile ce au angajat banii tăi au fost extraordinar de rentabile, Clarence. Profitul a fost de o mie la unu, mai presus de orice așteptare. Nu doar că ești liber, fiul meu, dar poți dispune cum vrei de averea ta și poți lua orice nume dorești. Ești singurul tău stăpân.

— Voi păstra numele tatălui meu, îi zise simplu băiatul.

— Amin.

Astfel se încheie povestea copilăriei lui Clarence Brant. Ce s-a întâmplat în anii ce au urmat, cum i-au influențat destinul în bine sau în rău personajele apărute deja în cursul acestor întâmplări, veți afla, poate, cu altă ocazie.

Sfârșit.

COLECȚIA EXBRAYAT.

(Distins cu MARELE PREMIU al romanului de aventuri).

